

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

April 1977
126. årgang · Nummer 4

Det øverste Præsidentskab

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

De Tolvs råd

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Rådgivende komité

Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Robert D. Hales	O. Leslie Stone

Redaktør af kirkens magasiner

Dean L. Larsen

International Magazines redaktion

Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen, medredaktør
Roger Gylling, designer

Den danske Stjernes redaktion

Jørgen Ljungstrøm, Translation Services
Vodrofsvej 7, DK 1900 København V
Peter Berkahn, Nyt om Kirken
Porthstr. 5-7, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Tryk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter

Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement

Tegnes gennem wards/grænsrepræsentanten: 12 numre dkr. 42,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lyngby.
United States and Canada: \$ 8,00 (surface mail)

© 1977 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Indholdsfortegnelse

- 1 Rapport fra oktober konferencen 1976 af Jesu Kristi Kirke af Sidste dages Hellige
- 2 En rapport og en udfordring, præsident Spencer W. Kimball
- 7 Genopbygningen af De halvtjerdeds første kvorum, præsident Spencer W. Kimball
- 8 Opretholdelse af kirkens embedsmænd, præsident N. Eldon Tanner
- 10 Kristi fristelser, ældste Howard W. Hunter
- 13 Familier er evige, ældste David B. Haight
- 16 Vi tror, vi må være ærlige, præsident Marion G. Romney
- 19 Menneskenes Frelser, ældste Mark E. Petersen
- 22 Hvilken vej vil du gå? ældste Thomas S. Monson
- 25 Enkeltheden hos Kristus, ældste LeGrand Richards
- 28 Din gave fra Gud, præsident Marion G. Romney
- 31 Parat til at arbejde længe, præsident N. Eldon Tanner
- 35 Vores egen Liahona, præsident Spencer W. Kimball
- 37 Formålet med konferencer, præsident N. Eldon Tanner
- 41 Forsvarlig grad af selvstyring, ældste Marvin J. Ashton
- 44 Apostlen Paulus' lærdomme, ældste Delbert L. Stapley
- 47 Alt at vinde — intet at tabe, ældste Gordon B. Hinckley
- 50 De døde som dør i Herren, ældste Bruce R. McConkie
- 53 Et program for mennesket, præsident Spencer W. Kimball
- 55 Velfærdstjenestens vigtigste bestanddele: Biskoppernes forrådshuse, biskop Victor L. Brown
- 58 Anskaffelse og styrelse af produktionsprojekter, biskop H. Burke Peterson
- 62 Velfærdets principper, ældste Vaughn J. Featherstone
- 65 Hun har intet at frygte for sit hus, søster Barbara B. Smith
- 67 På min egen måde, præsident Marion G. Romney
- 70 Gå og gør dit arbejde, præsident N. Eldon Tanner
- 71 Om at elske hverandre, præsident Spencer W. Kimball

Rapport over den 146. halvårslige konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Generalkonferencerne i 1976 vil blive husket længe: aprilkonferencen for tilføjelsen til skrifterne af to tigtige åbenbaringer og oktoberkonferencen for „rekonstrueringen af Halvfjerdsernes første Kvorum“ ved at kalde „alle assistenter til De Tolv til Halvfjerdsernes første Kvorum,“ og kalde „fire nye medlemmer til det kvorum,“ — samt reorganiseringen af „Halvfjerdsernes første Råd“.

Sagt med præsident Spencer W. Kimballs ord: „Med dette skridt er kirkens tre styrende kvorummer, som er forklaret ved åbenbaringerne: Det øverste Præsidentskab, De tolv apostles Kvorum og Halvfjerdsernes første Kvorum, blevet sat på deres rette plads, som den er åbenbart fra Herren.“

(Se artiklen side 7)

Der har ikke siden kirkens første dage været et Halvfjerdsernes første Råd på almindelig kirkeplan, og derfor har der heller ikke siden da været et tredje „styrende kvorum“ på almindelig kirkeplan.

Præsiderende ved konferencen var præsident Spencer W. Kimball, kirkens

præsiderende højpræst. Møder blev holdt fredag den 1. oktober kl. 10, hvor meddelelsen om forandringerne blev givet, og hvor embedsmænd blev opretholdt; fredag kl. 14; lørdag den 2. oktober kl. 7 (velværdsmøde), kl. 10, kl. 14 og kl. 19 (fælles præstedømmemøde); søndag den 3. oktober kl. 10 og kl. 14. Foruden disse fællesmøder blev der holdt et seminar for regionalrepræsentanterne for De Tolv om torsdagen, den 30. september.

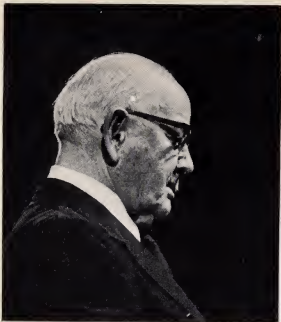
Møderne blev holdt i Tabernaklet på Temple Square og der var sørget for ekstra siddepladser i Assembly Hall på Temple Square og i det nærliggende Salt Palace.

Det, som skete ved opretholdelsen af embedsmændene ved mødet fredag morgen, var, at syvogtyve forud kaldede generalautoriteter blev udpeget til nye embeder samt kaldelsen af fire ny generalautoriteter: tre til Halvfjerdsernes første Kvorum (ældsterne Dean L. Larsen, Royden G. Derrick og Robert E. Wells) og en som ny anden rådgiver i Det Præsiderende Biskopråd: biskop J. Richard Clarke (se deres bio-

grafi inde i bladet), hvorved antallet af generalautoriteter stiger til femogfirs.

Konferencens møder — alle møder eller dele af dem — blev sendt over 170 TV-stationer i De Forenede Stater, Canada og Filippinerne, hvoraf 31 var „forskudte“ udsendelser. Radioudsendelserne omfattede: 61 radiostationer i De Forenede Stater og Canada; 85 interne radioudsendelser i De Forenede Stater og Canada; 68 radiostationer i Mexico, Mellem- og Sydamerika; og 45 australske radiostationer, som sendte en halv time om konferencen. Tre møder blev over kortbølger sendt til Afrika, Latinamerika og Europa. Der var også 100 europæiske, lokale kirkebygninger, som havde direkte udsendelse fra to af konferencens møder: ét på engelsk, et andet på fransk, hollandsk og tysk; og 1.101 steder modtog man præstedømmemødet på Hawaii, i Mexico, Puerto Rico, i Alaska, Canada og De Forenede Stater, foruden 33 steder som modtog dette møde i Australien, New Zealand, Filippinerne, Hong Kong, Korea og Japan.

— Redaktørerne

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Dette er den halvårslige general-konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og vi byder velkommen til alle tilstedeværende og de, som lytter over radio og fjernsyn, idet vi giver udtryk for vor kærlighed og påskønnelse.

Siden august sidste år har vi afholdt seksogtyve „højtidelige forsamlinger“ for præstedømmets ledere i forskellige regioner i USA og Canada, hvorunder vi har mindet brødrene om deres ansvar og deres muligheder. Vi har modt omkring 28.000 af de ledende brødre i disse stave og missioner. Vi har for nylig holdt områdekonferencer, hvor vi mødte omkring 151.000 af kirkens medlemmer. Siden vi begyndte at holde områdekonferencer, har vi talt om evangeliet og dets velsignelser til næsten en halv million (446.691) mennesker i mange lande. I almindelighed finder vi kirken ved godt helbred og i god fremgang.

Vi fryder os med jer over vor fremgang, som nu viser sig i form af 764 stave, 146 missioner og omkring 9000 ward og grene, og vi føler, at Herren velsigner den indsats, vi gør.

I de talrige nye stave, der er skabt over hele verden, er nye, unge og aktive ledergrupper blevet dannet og indsat for at tilgodese folkets interesser. Vi glæder os over den måde, hvorpå de lokale ledere accepterer deres nye ansvar.

De unge missionærer vedbliver at blive flere og vi har nu over 25.000 fuldtids-missionærer, for det meste unge æld-

Oplfordring til fornyet aktivitet med hensyn til frugt- og køkken- haver, kamp mod pornografi, modstand mod svangerskabsafbrydelse, afholdelse af familiehjemmeaftener og sikring af ret og frihed.

En rapport og en udfordring

ster på mellem nitten og enogtyve år, samt nogle unge piger og ældre par. Vi er glade for at kunne meddele, at deres indsats har båret frugt i form af 117.000 nye medlemmer. Disse er lykkelige ved deres nye opgaver, fordi de har fundet et nyt åndeligt hjem og lært mere om vor himmelske Fader, hans Søn og hans program.

Vi har omkring 183.000 unge i seminar-klasser og noget over 88.000 i institut-programmet, eller tilsammen flere end en kvart million, inkluderende unge fra hvert eneste land, plus omkring 8000 indianere og hundre tusinder af andre lamaniter. Ved årets slutning vil vi sandsynligvis være nærværd de fire millioner i samlet medlemstal.

Man har regnet ud, at det tog omkring 117 år, fra 1830 til 1947, at opnå en million medlemmer. Derefter tog det seksten år, fra 1947 til 1963, at nå to millioner medlemmer, og derpå ni år, fra 1963 til 1972, at nå de tre millioner. Det vil antagelig tage omkring fire eller fem år at nå op på de fire millioner, og derefter kan vi så kun gætte på, hvad fremtiden vil bringe.

Og hvad betyder det så for os? Det betyder, at hvis kirkens medlemmer foretager en virkelig hvervingsindsats i deres egne ward, vil antallet af omvendte stige til astronomiske tal og endog fremskynde det tidspunkt, da Herren vil vende tilbage til jorden for anden gang.

Vi er meget taknemmelige for kirkens vækst, både i medlemsantal og i åndelig styrke.

Jeg kan huske, da vi kun kunne opnå omkring 19% deltagelse ved vore nadvermøder. Det omfattede naturligvis alle kirkens medlemmer, børn og spædbørn, men det var alligevel meget lavt. I dag har mange stave og missioner nået, at lige ved 50 og 60% af deres samlede medlemstal overværer nadvermødet, og der er mange enheder, som har nået et meget højere tal. Siden vor forrige konference (i april) har vi modtaget et glædeligt budskab fra Christopher S. Bond, der er guvernør over staten Missourier, han meddelte os, at han har omstødt den 138 årige eksekutiveordre fra guvernør Lillburn W. Boggs, der omhandlede udryddelsen eller udryddelse af alle mormoner i staten Missourier. Guvernør Bond, der i øjeblikket er statens guvernør, skriver:

„Idet jeg på staten Missourier samlede befolkningens vegne udtrykker vor dybeste beklagelse af den uretfærdighed og de ubegrundede lidelser, der var resultatet af denne ordre fra 1838, omstøder jeg herved eksekutiveordre nr 44, dateret den 27. oktober 1838 og udstedt af guvernør Lillburn W. Boggs.“ Til guvernør Bond og befolkningen i Missourier udtrykker vi vor dybeste påskønnelse af denne ophævelse og for det nuværende gode forhold mellem medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og indbyggerne i Missourier.

I Missourier har vi nu fem stave i enoghalvtreds kommuner med omkring 15.000 medlemmer af kirken, som — er

vi overbeviste om – er lovlige borgere i den stat. Mange tak, guvernør Bond.

Haver

Vi føler stor glæde over de mennesker, som har lyttet og har dyrket kokkenhaver og plantet frugttræer i sommer. Fra alle sider hører vi om haver, der har givet overrådigt udbytte. Et ægtepar i Alabama skrev: „Vi har haft grøntsager hele året. Vi kan mærke, at det har sparet os et helt pænt beløb.“

Man anslår, at der vil være omkring 35 millioner kokkenhaver i gang i år, en stigning fra omkring 32.5 millioner sidste år, og i år vil antagelig omkring 41% af alle amerikanske hjem sørge for mere hjemmekonservering, hvilket er en stigning fra sidste år på 37%. Mange af disse haver består af hængende kurve, beholdere på trappegange, espartier og vindues- eller altankasser.

I Oklahoma har et statsuniversitet stillet 240 grunde til rådighed for gifte studenter. På Long Island er 400 grunde overladt til beboerne. I Pennsylvania er omkring 200.000 stykker jord under dyrkning.

Et medlem fortæller: „Jeg har min egen kokkenhave, og jeg har opdaget, at det er min redning fra det daglige arbejds stress.“

Lad os til kokken-frugthave-projektet tilføje noget om at rydde op omkring vore huse og haver. Vi har nævnt det før, men der er stadig mange hjem med ødelagte stakitter og faldefærdige lader, udhuse, som burde rives ned eller istandsættes og grøftkanter, som burde ryddes. Vi lykønsker alle, som har lyttet og fulgt vore råd.

Fra Frankfurt i Tyskland kommer dette: „Vi er to familier i Frankfurt, som gerne vil fortælle lidt om vores have.

Det var ikke let at finde et stykke jord i en stor by som Frankfurt. Det er kun en lille have – og da vi lejede den, var den et stort vidnis med et stakit omkring, som var i stykker. Der stod et faldefærdigt havehus, og der voksede græs overalt. Men det tog ikke modet fra os.

Først lavede vi et nyt stakit. reparerede huset og gravede hele haven. I foråret plantede og såede vi grøntsager, og naboerne fortalte os, at intet kunne

vokse dér. Der løber et lille vandløb i nærheden, hvorfra vi ved hjælp af cykler påmonteret vandkander og spande, kan hente vand til vores have. Og Herren besvarede vore bønner. Alle vore grøntsager kom op. Det er så vidunderligt at se dem vokse. Vi skiftes til at tage ud til haven og vande. Vi er så lykkelige over at eje en have.“

Pornografi

Kirkens medlemmer opmuntres overalt til at bekæmpe den tiltagende pornografi-plage, ved som borgere aktivt at lade sig engagere i kampen mod denne verdensomspændende, snigende fjende af menneskeheden.

Hvert år bruges der milliarder af dollars til utugtlig film og bøger. Skidtet ligger overalt i boglader, kiosker og biografteatre og ulykkeligvis også i nogle stormagasiner og butikscentre. Vi opfordrer sidste dages hellige til som borgere at lade sig involvere og bekæmpe den slags utugtighed.

Lad os citere fra et amerikansk tidsskrift:

„Efter års slaphed slår flere og flere USA-borgere nu ned på sex-orienterede forretninger.

Strengere lokallove, mange af dem som følge af højesterets nylige afgørelser, vedtages som værn mod utugt og forbrydelser . . .

En højesterets-afgørelse . . . bekræftede byers og amters ret til at benytte sig af muligheden for at blokere forevisning af såkaldte „voksne-film“. (U.S. News and World Report, 13. sept. 1976, side 75)

„Pornografi nedvurderer sex og menneskelighed. Sex er en yderst ømtålelig del af vort menneskelige tilhørsforhold. Når man angriber og nedvurderer den, gør man den til en dyrisk handling, og det er et angreb på vor menneskeværdighed i almindelighed.

Som pornografien bliver mere almindelig, har den en altomfattende indflydelse på befolkningen. Utugt er modsætningen til civilisation. Den angriber vores fundamentale tro. Den angriber familieetikken.“ (Larry Parrish, U.S. Assistant Attorney i *War on Pornography*, side 76)

Som det er optegnet i 3. Mosebog advarede Herren tydeligt og kraftigt Moses imod hor i forskellige former og

også homosexualitet. Herren sagde til Moses, at dette var en „vederstyggelighed“ for ham (kap 20).

Disse synder er stadig en vederstyggelighed. De fordærver stadig sindet, udrydder selv-agtelse og trækker én ned i sorgens og ulykkens mørke.

Og derfor siger vi til jer: Lær jeres børn at undgå dette smuds, som den plage det er. Som borgere, slut jer til kampen mod utugt dér, hvor I bor. Lad jer ikke lulle ind i passivitet af dem, der tjener på pornografien og som siger, at man nægter folk deres ret til selv at vælge, hvis man fjerner pornografien. Lad dem ikke tilsøre og forklæde ryggesløshed som frihed.

Kostelige sjæle står på spil – sjæle, som står os nær og er os kære.

Synd, der tilskyndes af pornografi, fremmer ulykkelige andre alvorlige overtrædelser, inkluderende svangerskabsafbrydelse.

Fri abort

Svangerskabsafbrydelse med al dens hjertesorg, for slet ikke at tale om tilintetgørelsen af liv, vedbliver at blive mere og mere almindeligt. Sidste år blev der i USA alene rapporteret mere end en lille million legalt udførte svangerskabsafbrydelser. Det er lige ved 50 gange så mange, som antallet blot syv år tidligere, i 1969. En ledende autoritet anslår, at der i 1980 antagelig bliver tale om 2,4 millioner aborter. Og tallene i mange andre lande er lige så høje.

Svangerskabsafbrydelse eller fosterdrab er en af de alvorligste synder. Vi har gentagende gange bekræftet kirkens stilling, nemlig uforanderligt at modsætte os alle svangerskabsafbrydelser, undtagen i to sjældne tilfælde: Når befrugtningen er resultat af voldtægt eller når en kyndig læge erklærer, at moderens helbred i alvorlig grad bliver sat på spil ved gennemførelse af svangerskabet.

Abort-tragedien begynder ofte med et besøg i en biograf, hvor der vises en pornofilm, eller ved at gennemblade et utugtigt blad. Vejen til de alvorlige synder, hor, utugt og homosexualitet, kan også begynde med betragtning af nogle af de sex- og volds-orienterede film, der så ofte bringes i TV. Vi må iføre os retskaffenhedens rust-

ning og af al magt afvise disse satsniske indflydelser. Det er tiden nu for medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at tage et frygtløst og ubøjeligt standpunkt for Herrens veje i modsætning til Satans.

To hundred-års jubilæet

Vi har for nylig fejret den bemærkelsesværdige begivenhed, 200-års jubilæet, sammen med andre gode mennesker i dette land. Vi har oplevet en fornyet loyalitet overfor vort dyrebare fædreland.

Vi mindes, hvad Benjamin Franklin sagde:

„Jeg har levet længe, min herre, og jo længere jeg lever, des flere overbevisende beviser ser jeg på denne sandhed: „at Gud styrer menneskenes af-tærrer . . . Jeg tror fuldt og fast på . . . at uden hans håndgribelige hjælp vil vi, i denne politiske bygning, ikke kunne handle bedre end dem, der byggede Babelstårnet.“ (Fra James Partons: *Life and Times of Benjamin Franklin*, 2:573-574, 1864)

Efter to århundreder med uro og tragedie, krige og oprør, attentater og svindlerier på de højeste poster, har amerikanerne genvundet ånden fra 1776. Vi kan igen forstå vore revolutionære grundlæggeres og emigrantfor-fædres visioner. Storslået og trøsterig er tanken om frie mænd og kvinder, der glæder sig over begrænset styrelse og ubegrænset mulighed.

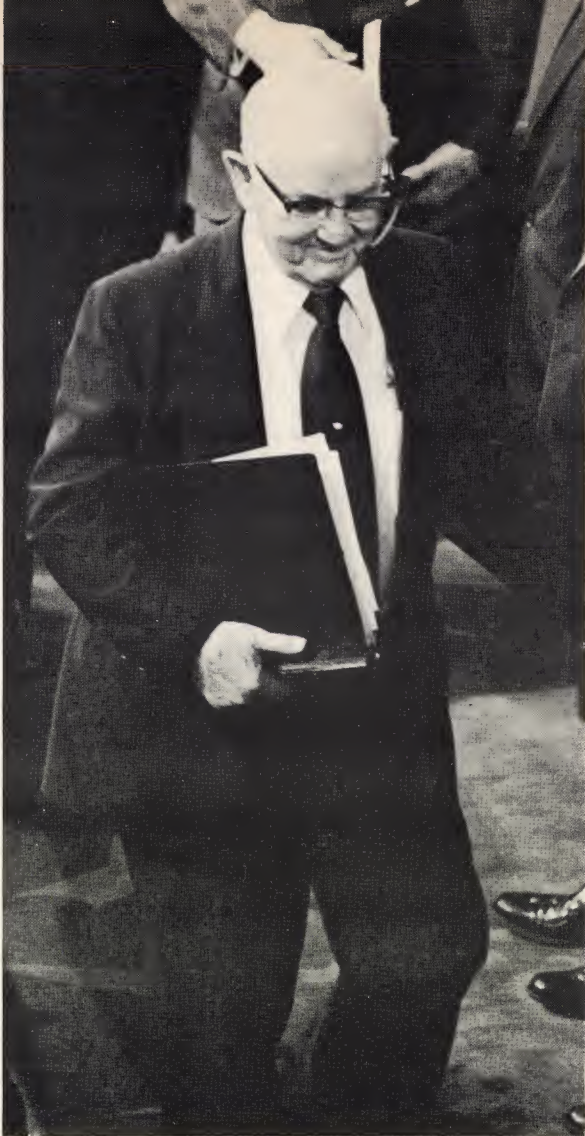
Og medens vi nu bevæger os fremad efter jubilæet, siger vi med John Adams i inskriptionen over en marmorkamin i Det hvide Hus: „Må kun ærlige og kloge mænd regere under dette tag“.

Ingen regering kan forblive stærk ved at ignorere de bud, der blev givet Moses på Sinai bjerget.

Ærlighed

I dag er det tiden at prædike ærlighed og pålidelighed. Mange mennesker har øjensynligt mistet forståelsen for den Gud-givne lov om ærlighed. Joseph Smith ledede os ved at sige: „Vi tror, vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle“ (13. trosartikel).

Vores Skabers budskab på de udskårne stentavler lod: „Du må ikke stjæle.“

Præsident Spencer W. Kimball hilser af medlemmer af De tolv Råd, idet han kommer ind i Tabernaklet.

Op påny blev det gentaget på grundlag af åbenbaring: „Du må ikke stjæle“ L. & P. 59:6).

Vi opdager at vi er med til at retfærdiggøre alle former for overtrædelse, inkluderende butikstyverier, der er en ond og lav handling, som millioner af mennesker, lader sig involvere i, medens de hævder at være ærlige og pæne mennesker.

Der findes mange andre former for uærlighed: Røveri, udnyttelse af personlig kærlighed og følelser for simpel vindigs skyld; tyveri af pengebiller eller tyveri udført af ansatte i et firma. Uærlighed omfatter også bedrageri som forfalskning af checks eller ved at drage fordel af andre skatteydere gennem forfalskede beviser på berettiget sociale ydelser. Det er også uærligt at angive uberettigede fradrag på selvangivelsen; at oplage private eller offentlige lån uden at have til hensigt at tilbagebetale dem; at erklære sig konkurs, når det ikke er berettiget eller nødvendigt, blot for at undgå at tilbagebetale lån. Uærlighed omfatter simpelt tyveri og røveri på gaden eller i hjemmene, at stjæle *tid* ved at yde mindre end en fuld arbejdsdag for en fuld arbejdsdags løn; eller at køre i offentlige transportmidler uden at betale sin billet.

Om *alle* bedrageriske og uærlige handlinger under enhver form siger Herren: „Du må ikke stjæle.“

Det var fire korte ord, han brugte. Måske var han træt af at skulle opremse den lange liste af måder, hvorpå man kan stjæle, være illoyal og drage fordel, og han dækkede alle metoder for at tage noget, som ikke retteligt tilhører én, ved at sige: „Du må ikke stjæle.“

„Det gør jo alle,“ siges det ofte som undskyldning. Intet samfund kan være sundt uden ærlighed, tillid og selvbeherskelse.

I familielivet skal og bør mændene være omsorgsfulde overfor deres hustru, ikke blot når og fordi de føder deres børn, men også fordi de tager sig af dem og opdrager dem. Moderens helbred må søges bevaret, og mandens omsorg for sin hustru er hans første pligt, og selvkontrol er en afgørende faktor i hele deres samliv.

Familielivet er igen i en opgangsperi-

de. Nogle lande er ved at få øjnene op for værdien af børn og familieliv. Vi ser, at Frankrig nu er gået bort fra det program, der havde til hensigt at begrænse fødselsantallet. Det fortælles mig, at hvis et ægtepars sammenlagte alder i Frankrig ikke overstiger tooghalvtreds, og den ene har arbejde, kan de uden vidrer låne, hvad der svarer til 1350 dollars fra regeringen. Det er til at betale husleje, udbetaling på et hus eller til udstyr, men de skal tilbagebetale lånet inde femten måneder. Hvis det franske par får et barn, før lånet skal tilbagebetales, formindskes deres gæld med 15% for det første barn, 25% for det andet barn, 25% for det tredje og hele beløbet afskrives ved fødslen af det fjerde barn. I Frankrig får den vordende mor 150 dollars til sin pleje for fødslen. Dette er et skridt i den rigtige retning.

Familiehjemmeaften

Familiehjemmeaftenen hører sammen med troen på, at familien er den vigtigste institution i verden. Vi må først og fremmest ofre tid og energi på familien og rigtigt og samvittighedsfuldt holde vore familiehjemmeaftener.

Faderen prædikerer ved disse hjemmeaftener med hustruen som sin hjælper, og gennem sang, bøn og undervisning lærer børnene den rette livsopfattelse.

Hjemmet er det bedste sted at undervise i evangeliet om tro, omvendelse, ærlighed, pålidelighed og renhed.

Efterlevelse af budene og et nært forhold mellem forældre og børn vil i høj grad reducere antallet af skilsmisser og modvirke fristelsen til alle andre former for ondskab og fejtligheder. Familien er renfærdighedens grundskole. En teolog skrev:

„Det er virkelig sådan, at dér, hvor familien er svag, eller hvor den er blevet ødelagt som en vital institution, er det moralske sammenbrud mest iøjnefaldende. Mennesket er en svag skabning, som behøver hjælp fra gode institutioner — familien, kirken, skolen, arbejdsfællesskabet, osv.

Hvis familien er „den første og vigtigste celle“ vil social nedgang følge dens sammenbrud.“

En amerikansk forfatter skrev dette: „Gennem historiens gang har nationer

været i stand til at overleve et utal af sygdomme, invasioner, hungersnød, jordskælv, epidemier, depressioner, men de har aldrig været i stand til at overleve opløsning af familieenheden. Familien er lærepladsen i økonomisk styrelse, fornuftig anvendelse af penge, indstilling til arbejde og kunsten at blive økonomisk uafhængig.

Den er et stærkere middel til oplærings Succes end skolen, og bedre til religiøs oplæring end kirken.

Det, som styrker familien, styrker samfundet.

Når familielivet mislykkes, er hele livet mislykket.

Af den mand, som fra næste januar sidder i dette lands præsidentstol, vil der blive krævet meget i retning af fantasi og mod.

„Der kommer måske en generation, der vil inkorporere de grundlæggende dyder i verdens tvungne styrt ind i fremtiden. Vi håber, at 1976 vil blive det år, hvor nationen begynder at bevæge sig hen mod fornøyle af sig selv.“ („America's Spirit Is on the Rise“, *U. News and World Report*, 23. aug. 1976, side 25-27, adapteret)

Vores interesse i dette program har vakt opmærksomhed i mange kirkesamfund hos mange privatpersoner og grupper i dette land. Vi håber, at I aldrig vil undlade at afholde jeres familiehjemmeaftener, og at I vil bruge dem til at oplære, belære og velsigne jeres familie.

Dyreværnsselskabet

Brødre og søstre, vi vil gerne gøre opmærksom på dyreværnsselskabet, der har dekreteteret en særlig, årlig tilbagevendende: „Vær-god-mod-dyrene“.

Jeg havde en far, som blev rasende, når han så en mand slå en ustyrlig hest, sparke til en hund eller sulte sine dyr.

Den vise Salomon sagde: „Den retfærdige føler med sit kvæg“ (Ordspr. 12:10).

„Du (Gud) lader græs gro frem til kvæget“ (Salm. 104:14), og foderet for de dyr, der tjener mennesket. Selv hvile sørges der for til dyrene.

„I seks dage skal du gøre dig arbejde, men på den syvende skal du hvile, for at dine okser og æsler kan få hvile“ (2. Mos. 23:12)

Og et gammelt hebraisk ordsprog advarer os imod at overnatte i en by, hvor hesten ikke vrinsker eller hunden ikke gøer.

Politik

Vi har oplevet endnu et primærvalg, og snart vil det egentlige valg følge.

Vi håber, at I vil gå til valgstederne i stort antal og stemme på de stærkeste og bedste folk, som I føler jer sikre på, vil gøre det mest mulige for at sikre folkets rettigheder og frihed.

Vi anbefaler ikke kandidater, men vi håber, at I vil stemme på gode mænd med karakterstyrke og stabilitet – I være selv dommere.

Vi regner med, at vore kirkebygninger og vore kirkelige organisationer ikke vil blive misbrugt til fordel for nogen af kandidaternes politik eller kandidatur.

Arbejdet blandt lamanitterne

Arbejdet blandt lamanitterne skrider godt frem. Indianerne og andre af lamanitterne, antager i stort tal evangeliet. Der er 60 millioner eller flere af dem i Syd- og Mellem-amerika, Mexico og på øerne.

Tidsbestemt anbringelse af indianerbørn i sidste dages helliges hjem er et program i fortsat udvikling. Tusinder af indianerbørn nyder fordelene ved vort fremragende skolesystem og vore hjem. Og mange af dem fortsætter med universitetsuddannelse.

Vi får at vide, at der findes seksogtredivemissioner, der hovedsageligt er rettet mod lamanitterne. Der findes tres stave, og flere, der har en stor procentdel lamanitter som medlemmer, er ved at blive organiseret. Der blev for nylig foretaget en optælling af medlemmer i disse stave og missioner, og det blev til et fem-cifret tal.

Ingeniører, kemikere, læger, advokater og mange andre i liberale erhverv hører til vore medlemmer blandt lamanitterne.

Profetien i Mormons Bog, der lover „fosterfædre og ammer“ for lamanitterne, er ved at blive opfyldt. Mellem 10 og 15.000 indianere bliver undervist i seminarer og andre religionsinstitutter, og hundreder af de mere modne elever tager deres eksamen fra Brigham Young universitetet, der mulig-

vis er den bedste velgører overfor lamanittiske elever på alle de højere læreanstalter. Derefter kan de gå ud på arbejdsmarkedet som lærere, forskere, overordnede funktionærer, bankfolk eller lignende. Vi er meget stolte af vore lamanitter. Vi håber, at alle vore medlemmer vil være kærlige og hjælpsomme over for alle de minoritetsgrupper, der kommer ind i kirken.

Katastrofer

Vi udtrykker vor medfølelse og sympati med alle, som har lidt under de sidste måneders katastrofer. Oversvømmelsen forårsaget af sammenbrudet af Teton, dæmningen, bragte sorg, tab og lidelser til mange af vore medlemmer. Med sin massive mur af vand rev oversvømmelsen næsten alt med sig på sin vej. Vi er taknemmelige for, at Ricks College bygningerne befandt sig lige ovenfor oversvømmelseslinien og kunne tjene som midlertidigt hjem for de mange, som havde mistet deres huse. Her blev også tilberedt hundreetusinder portioner mad til de skaderamte. Vi er meget stolte af den-

ne hjælpeorganisation, det trofaste arbejde, gæstfriheden og de talrige hjælpeløse selvopofrelse under denne store tragedie.

Vor sympati går også til oversvømmelsesofrene ved Big Thompson oversvømmelsen i Colorado med alle de tab og den ødelæggelse, den forårsagede.

Vi har dyb sympati for dem, der led tab under det indonesiske jordskælv; jordskælvet og tidevandsbølgen på de filipinske øer og jordskælvet i Guatemala. Vi har med stor sympati og medlidenhed fulgt alle disse katastrofer og bedt Herren velsigne og støtte dem, der har lidt derunder.

Brødre og søstre, vi opfordrer alle vore medlemmer til at „være rene, I som bærer Herrens kar“ (L. & P. 38:42) og gøre det rette.

Må Gud velsigne jer med hans guddommelige ånd, når I lytter til de åndelige taler, der holdes af brødrene under denne konference. Og med mit vidnesbyrd slutter jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Genopbygningen af De halvfjerds' første kvorum

I dag vil vi præsentere yderligere fire medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum, som vi beder jer opretholde.

I 1941 blev fem højpræster kaldet til at hjælpe De tolv Apostle med deres tunge arbejdsbyrde og for at udfylde en rolle, svarende til den, man forestillede sig efter åbenbaringerne om De halvfjerds' første Kvorum. Størrelsesordenen og kravet til arbejde retfærdiggjorde på det tidspunkt ikke en genopbygning af institutionen De halvfjerds' øverste Råd. I de mellemliggende år er yderligere assistenter til De Tolv blevet kaldede, og i dag har vi enogtyve.

For et år siden blev brødre ud over De halvfjerds' øverste Råd kaldet til De halvfjerds' første kvorum og i øjeblikket er de fjorten i det kvorum, indbefattende Det øverste Råd.

Da funktion og ansvar er det samme for assistenter til De Tolv og De Halvfjerds, og da kirkens hastige, verdensomspændende vækst kræver en konsolidering af dens administrative funktioner på det overordnede plan, har Det øverste Præsidentskab og De tolv Råd, samstemmende med assistenterne til De Tolv og De halvfjerds' første Kvorum, følt sig inspirerede til at kalde alle assistenterne til De Tolv til tjeneste i De halvfjerds' første Kvorum; at kalde fire nye medlemmer til det kvorum, og at reorganisere De halvfjerds' øverste Råd. I vil lægge mærke til, at disse forandringer, som vil komme til udtryk i listen af generalautoriteter, der

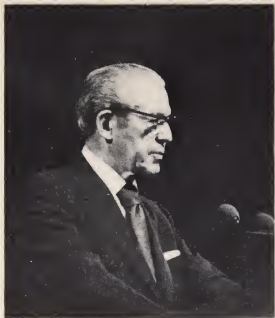
vil blive læst af præsident N. Eldon Tanner, bringer antallet af medlemmer i De halvfjerds' første Kvorum op på niogtredive, hvorved der er tilvejebragt et flertal til udøvelse af kvorum-opgaver.

Når dette er sket, er de tre styrende kvorummer i kirken, der er blevet tilkendegivet gennem åbenbaring — Det øverste Præsidentskab, De tolv apostles Kvorum og De halvfjerds' første Kvorum — blevet sat på deres rette pladser, som åbenbaret af Herren. Det

vil gøre det effektivt muligt at klare det nuværende arbejdspress og at berede sig til den yderligere udvidelse og vækst af arbejdet i forventning om den dag, da Herren vil vende tilbage og overtage den direkte ledelse af sin kirke og sit rige.

Præsident N. Eldon Tanner, forsterd giver i Det øverste Præsidentskab, vil nu præsentere kirkens generalautoriteter, de øverste embedsmænd og hovedbestyrelserne for at indhente jeres godkendelse og opretholdelse.

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Opretholdelse af kirkens embedsmænd

I fortsættelse af den erklæring, der netop er blevet givet af præsident Spencer W. Kimball, afløser vi hermed, med oprigtig tak for deres fremragende tjeneste i De halvfjerds' øverste Råd, ældsterne S. Dilworth Young, A. Theodore Tuttle, Paul H. Dunn, Hartmann Rector, jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar og Gene R. Cook. Denne afløsning berører naturligvis ikke deres status som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum. Vil alle, som med os kan udtrykke oprigtig påskønnelse for disse brøders glimrende tjeneste, være så venlige at vise det ved at oprække højre hånd.

Med tak for den udmærkede tjeneste, han har ydet, afløser vi også biskop Vaughn J. Featherstone, der trofast har virket som andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd. Vil alle, der sammen med os kan udtrykke tak og påskønnelse til biskop Featherstone for hans tjeneste, være så venlige at vise det ved at oprække højre hånd.

Det foreslås, at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet-seer og åbenbarer samt præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vil alle, der kan støtte dette, vise det. Og vil de, der er imod benytte sammen tegn.

Det foreslås at vi som præsident for De tolv Kvorum opretholder Ezra Taft Benson. Alle, der kan støtte det, bedes vise det. De, der er imod, bedes vise det ved samme tegn.

De tolv Kvorum: Ezra Taft Benson,

Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvis J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry og David B. Haight. Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved det samme tegn.

Som kirkens patriark, Eldred G. Smith. Alle, som kan støtte ham, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn. Rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere. Vil alle, der støtter dette være så venlige at vise det. Spencer W. Kimball som ansvarshavende for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.

Som præsident for De halvfjerds' og som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Franklin D. Richards, James E. Faust, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks og Paul H. Dunn. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, så vær venlig at vise det ved samme tegn.

Som yderligere medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Alma Sonne, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Alvin R. Dyer, Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett, John H. Vandenberg, Robert L. Simp-

son, O. Leslie Stone, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Seymour Dilworth Young, Hartman Rector, jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene Raymond Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russel Ballard, jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick og Robert E. Wells. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, vær så venlig at vise det ved samme tegn. Det præsiderende Biskopråd: Victor L. Brown, præsiderende biskop; H. Burke Peterson som førsterådgiver; J. Richard Clarke som andenrådgiver. Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, vises samme tegn. Som regionalrepræsentanter: Samtlige regionalrepræsentanter for De tolv Råd, som de i øjeblikket er konstitueret.

Det aronske Præstedømme under ledelse af Det præsiderende Biskopråd – Victor L. Brown, H. Burke Peterson og J. Richard Clarke, med alle komitémedlemmer, som de i øjeblikket er konstitueret.

Unge Piger: Ruth Hardu Funk, præsidende; Hortense H. Child, førsterådgiver; Ardeth G. Kapp, andenrådgiver; og alle komitémedlemmer som de i øjeblikket er konstitueret.

Hjælpeforeningen: Barbara Bradshaw Smith, præsidende; Janet Russell Cannon, undervisningsrådgiver; og

Marian Richards Boyer, hjem-kundskabs-rådgiver; med alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu er konstitueret.

Søndagsskolen: Russell M. Nelson, præsident; B. Lloyd Poelman, første-rådgiver; og Joe J. Christensen, andenrådgiver; med alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu er konstitueret.

Primary: Naomi Maxfield Shumway, præsidentinde; Sarah Melissa Broadbent Paulsen, førsterådgiver; og Colleen Bushman Lemmon, andenrådgiver; med alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu er konstitueret.

Kirkens undervisningsbestyrelse:

Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvis J. Ashton, Bruce R. McConkie, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn, Victor L. Brown og Barbara B. Smith.

Vil alle, som kan støtte dette, være så venlige at tilkendegive det. Hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.

Kirkens finanskomité: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy og Warren E. Pugh.

Tabernakelkoret: Oakley S. Evans, præsident; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, assisterende dirigent; Alexander Schreiner, cheforganist; og Robert Cundick og Roy M. Darley, assisterende organister.

Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. De, der måtte være imod, viser samme tegn.

Det ser ud til, præsident Kimball, at afstemningen har været enstemmig til fordel for disse embedsmænd og generalautoriteter.

Præsident Kimball har foreslået, at ældsterne Larsen og Wells, som i netop har opretholdt som nye medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum og biskop Clarke, som i opretholdt som andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd, indtager deres pladser på forhøjningen.

Ældste Royden G. Derrick, som i har opretholdt som medlem af De halvfjerds første Kvorum, er ikke til stede i dag, idet han virker som præsident for den irske Dublin mission.

Salt Lake -templets spir set gennem Besøgscentrets hovedvindue.

ELDSTE HOWARD W. HUNTER
De tolv Råd

Kun vor Frelser er i stand til effektivt at lære os at modstå lysten til at være fortængelige, stolte, magtbegærlige, velhavende alt for madglade og modebevidste.

Kristi fristelser

Der er tidspunkter i vor kamp med jordelivets fjender, hvor vi bliver trætte, svækkede og udsatte for fristelser, som synes at blive anbragt lige foran os. Vi kan lære meget herom i beretningen om Frelserens liv.

Kort efter sin dåb blev Jesus af Ånden ført ud i den uopdyrkede ørken. Der blev han i fyrretyve dage og nætter og beredte sig til sin egentlige mission, der nu skulle til at begynde. Den største opgave, der nogensinde er blevet fuldført i denne verden, lå foran ham, og han havde brug for guddommelig styrke. I alle disse dage valgte han at faste, så hans jordiske legeme fuldstændigt kunne underkastes den guddommelige indflydelse af hans Faders Ånd.

Da Jesus havde fuldført sin faste på fyrretyve dage og havde samtalen med Gud, blev han i sin udhungrede og svage tilstand overladt til djævelens fristelser. Det var også en del af hans forberedelse. Fristeren sætter altid ind på et sådant tidspunkt, hvor vi er følelsesmæssigt eller fysisk spændte; når vi er svage, sårbare, og mindst beredte til at modstå de nederdrægtige forslag, han kommer med. Dette var en farens time – det øjeblik, hvor mange mennesker falder og overgiver sig til djævelens skjulte rænker.

Satans første fristelse var at lokke Jesus til at tilfredsstille sit behov for føde, menneskets mest grundlæggende, fysiske, biologiske krav. Det var en sansernes fristelse, en appel til appetiten, og på mange måder den mest almindelige og farligste af djævelens fristelser. „Hvis du er Guds Søn,“ sag-

de han, „så sig, at stenene dér skal blive til brød“ (Matt. 4:3). I de lange ensomme uger var Frelseren blevet støttet af den åndelige ophøjelse, som helt naturligt følger den slags meditation, bøn og forbindelse med himlene. I en sådan hengiven ånd blev legemlig appetit undertrykt og forbigået, men nu var legemets krav uundgåelige.

Satan fristede ikke bare Jesus til at spise. Havde han foreslået: „Gå ud fra denne ørken og køb dig noget brød hos bageren,“ ville der ikke have været tale om nogen fristelse, for Jesus havde utvivlsomt i sinde at spise ved afslutningen af sin faste. Satans fristelse bestod i at få ham til at spise på en sensationel måde – at benytte sin guddommelige magt til et selvisk formål. Fristelsen lå i opfordringen til på én gang at forvandle stenene til brød på mirakuløs måde, uden at vente på eller udsætte den fysiske tilfredsstillelse. Hans svar til fristeren var krystalklart: „Der står skrevet: „Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.““ (Matt. 4:4)

Derpå fulgte den anden fristelse. Helt klar over at han havde haft fiasko med at friste Jesus til at benytte sine guddommelige kræfter til personlig, fysisk tilfredsstillelse, og efter at have set Jesus helt og fuldstændigt rette sig efter sin Faders vilje og ånd, gik Satan nu over til den anden absolutte yderlighed og fristede Jesus til frivilligt at overlade sig til Faderens beskyttelse. Han bragte Jesus ind i Den hellige By til spiret på templet oven over den sto-

re plads og de mange mennesker, og på dette sted citerede han skriften:

„Hvis du er Guds Søn, så styrk dig ned; thi der står skrevet: „Han skal give sine engle befaling om dig, og de skal bære dig på hænder, for at du ikke skal støde din fod på nogen sten.““ (Matt. 4:6; se også Salm. 91:11-12)

Der lå i denne Satans opfordring endnu en fristelse af den jordiske, menneskelige natur – fristelsen til at udføre en eller anden farlig handling, noget fantastisk, som ville tiltrække skarer af forbløffede og opmærksomme tilskuere. Et spring fra det høje tempelspir og en sikker landing i tempelgården ville sandelig være en stor begivenhed. Det ville være en offentlig anerkendelse af, at Jesus var et supervæsen og virkelig havde et budskab fra det høje. Det ville være et tegn og et under om hvilket rygter ville spredes som en steppebrand over hele Juddæa og få mange til at tro, at Messias virkelig var kommet. Men tro må gå forud for mirakler. Mirakler skal ikke komme før tro. Jesus svarede som bekendt, idet han påny citerede skriften: „Der står også skrevet: „Du må ikke friste Herren, din Gud.““ (Matt. 4:7; se også 5. Mos. 6:16). Endnu engang var Satans hensigter forpurret, og Kristus blev den sejrende.

I sin tredje fristelse gav Satan afkald på al underfundighed og skriftsteder, al udenomssnak og forkælnedning. Nu satte han alt på ét brædt i et ligefremt forslag. Fra et højt bjerg viste han Jesus alle verdens riger og deres herlighed – byerne, markerne, hjordene, flokkene og alt andet, som naturen

kunne byde på. Til trods for, at det ikke var noget han kunne give væk, tilbød Satan Jesus det altsammen - den Jesus, som havde levet et beskedent liv som landsbysnækker.

Med rigdomme, vidunder og jordisk herlighed liggende udbredt foran dem, sagde Satan til ham: „Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig“ (Matt. 4:9). I sit sidste anslag faldt Satan tilbage til et af sine grundlæggende forslag, som tidligere havde ført til, at en trediedel af Himmels hærskarere fulgte ham, og som vedbliver at være den ledende kraft i hans anslag mod menneskene her på jorden. Det er den forestilling, at enhver ting har en pris, at det materielle er det vigtigste, at man, når alt kommer til alt, kan købe hvad som helst i denne verden for penge.

Jesus vidste, at hvis han forblev trofast overfor sin Fader og adlød enhver af befalingerne, ville han arve „alt det, som min Fader har“ (L. & P. 84:38) — og at det ville være tilfældet for enhver anden søn eller datter af Gud. Den sikreste måde at miste tidens og evighedens velsignelser er at acceptere dem på Satans betingelser. Lucifer synes at have glemt, at dette var den mand, som senere skulle forkynde: „Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?

Thi hvad kan et menneske give i vederlag for sin sjæl?“ (Mark. 8:36-37)

Med kraft og værdighed befalede Jesus: „Vig bort, Satan! thi der står skrevet: „Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene““ (Matt. 4:10) Vred og afvist vendte Satan sig bort og forsvandt. „Og da djævelen således var kommet til ende med alle sine fristelser,“ fortsætter Lukas, „forlod han ham for en tid“ (Luk. 4:13). Mattæus fortæller, at „engle kom til ham og tjente ham“ (Matt. 4:11)

Og som tilfældet var med Jesus, kan ingen af os modtage hjælp og mirakler, uden at vor tro har været udsat for prøvelser og fristelser.

Men naturligvis er alle disse fristelser gennemsyrede af Satans insinuationer om, at Jesus ikke var Guds Søn; en tvivl der antydes af fristerens gentagne brug af ordet: „hvis“. „Hvis du er Guds Søn, så styrk dig ned“ (Matt. 4:6). Og

til brød“ (Matt. 4:3). „Hvis du er Guds Søn, så styrk dig ned (Matt. 4:6). Og disse fristelser er selvfølgelig forbillede for den endelige, desperate fristelse, der kom tre år senere: „Hvis du er Guds Søn, stig ned af korsel!“ (Matt. 27:40). Men Jesus modstod tålmodigt også det anslag i bevidstheden om, at ethvert knæ til den bestemte tid skulle bøje sig og enhver tunge erkende.

Det var derfor ikke dengang eller nogensinde nødvendigt for Jesus at tilfredsstillte menneskenes nysgerrighed, og mindst af alle, uhellige mænds. Og da Jesus sejrede ved hvert eneste anslag blev Lucifers livs tragedie og pathos endnu mere selvfølgelig: Først frimodig og spottende og fristende; derpå tryglende og svag og desperat; og til sidst og endelig, ganske enkelt genstand for bortvisning.

Nu er spørgsmålet — har vi held med os? Kan vi modstå? Vil vi bære sejrns krone? Satan kan have mistet Jesus, men han tror ikke, at han har mistet os. Han bliver ved med at friste, håne, og tigge om loyalitet. Vi burde hente styrke til denne kamp ud fra den kendsgerning, at Kristus ikke sejrede som Gud, men som et menneske.

Det er vigtigt at huske, at Jesus var i stand til at synde, at han *kunne* have faldet, at planen for liv og frelse *kunne* være blevet forhindret, men at han forblev tro. Hvis der ikke havde været mulighed for, at han *kunne* have givet efter for Satan, ville det ikke have været nogen virkelig prøve og ikke nogen virkelig sejr, han vandt. Hvis han havde været berøvet muligheden for at synde, ville han også have været berøvet sin virkelige opgave. Det var ham, som var kommet for at sikre og virkeliggøre menneskets handelfrihed. Han var nødt til at bevare evnen til og muligheden for at synde, hvis det havde været hans ønske. Som Paulus skrev: „Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led.“ (Heb. 5:8) og han var „fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd“ (Heb. 4:15). Han var fuldkommen og syndfri, ikke fordi han måtte være det, men snarere fordi han tydeligt og fuldt bevidst ønskede at være det. Som det hedder i Lære og Pagter: „Han led fristelser; men han gav ikke efter for dem“ (L. & P. 20:22) Og hvad med os? Vi lever i en fristelsesverden — fristelser, der synes mere virkelige og hårdtslående end nogen siden Noas tid. Forbliver vi tro-

faste i en sådan verden? Enhver i denne kirke burde stille sig selv det spørgsmål: „Lever jeg sådan, at jeg holder mig uplettet af verdens orden?“

Da han talte om de tre fristelser, som Jesus måtte igennem, udtalte en tidligere præsident for denne kirke: „Prov at klassificere dem, og I vil opdage, at under en af disse tre hører næsten hver eneste fristelse, der efterlader os plettet, selv om det måske er nok så lidt, som (1) fristelse i form af eftergivenhed overfor bordets glæder; (2) eftergivenhed for stolthed, tidens modeluner og den forlængelighed hos dem, som tager afstand fra det, der hører Gud til; eller (3) tilfredsstillelse af lyst eller ønske om verdens rigdomme eller magt over mennesker.“ Og der-

på sagde han: „Og hvornår kommer fristelserne? Jo, de kommer til os i vort selskabelige samvær, de kommer til os ved bryllupper, de kommer til os i vores politik, de kommer til os i vore forretningsforhold, i de forskellige virksomheder og i vore daglige forhold. Overalt finder vi denne smittende indflydelse, og det er, når disse fristelser giver sig til kende i den enkelte samvittighed, at sandhedens forsvar bør udøves.“ (David O. McKay i *Conference Report*, okt. 1911, side 59)

Er det kun for den enkelte, eller kan en gruppe af mennesker modstå Satans fristelser? Selvfølgelig ville Herren være glad for og tilfreds med de hellige, hvis de stod frem for verden som et lys, der ikke kan skjules, fordi

de er villige til at efterleve evangeliets principper og holde Herrens befalinger.

Med tro, bøn, ydmyghed og kilder af styrke fra en evig verden er vi i stand til at leve uplekkede midt i en fristelsesverden. Med salmisten vil vi synge: „Skal jeg end vandre i dødsdykkens dal, jeg frygter ej ondt; thi du er med mig, din kæp og din stav er min trøst. I mine fjenders påsyn dækker du bord for mig, du salver mit hoved med olie, mit bæger flyder over.

Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage, og i Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider.“ (Salm. 23: 4-6)

Må dette være vort mål, beder jeg om i vor Herre og Mester, Jesu Kristi navn. Amen.

Et kald til kirkens medlemmer om gennem bøn at udvælge familier til at deltage i kirkens fællesskab.

ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT
De tolv Råd

Familier er evige

De forandringer i kirkens organisation, der lige er blevet forelagt af præsident Tanner og opretholdt og godkendt af jer er et yderligere bevis på Herrens guddommelige vejledning med hensyn til hans kirkes anliggender. Det er inspirerende at iagttagelse og, om muligt, være til stede, når Det øverste Præsidentskab træffer forberedelser til Jesu Kristi evangeliums udbredelse overalt i hele verden. Det vil få succes, men det skal udføres af os. Herren har erklæret: „Jeg er Jesus Kristus; jeg kom ifølge Faderens vilje, og jeg gør hans vilje. Lær af mig og lyt til mine ord.“ (L. & P. 19:24, 23)

Han har givet menneskeheden den forjættelse, at alle, som tror og bliver døbt i hans hellige navn og holder ud i tro til enden, skal blive frelst. (Se L. & P. 20:20) I dag er kirken endnu bedre forberedt til at nå ud til alle mennesker og opmuntre dem til at lytte til hans røst, for hans evige pagt er oprettet og tjener som et banner for hans folk. De skal være sendebud og bære vejen for ham. Jordens indbyggere skal modtage evangeliet, så Guds rige kan have fremgang. Herren har sagt med henblik på os: „Og du skal forkynde glædesbud, ja, udråbe det fra bjergtoppene og fra hvert højt sted og blandt alle folk, så du kommer i berøring med. . . du skal forkynde omvendelse . . . og syndsforladelse gennem dåb . . .“ (L. & P. 19:29, 31)

Dåben er porten, hvor igenem alle må indtræde for at opfylde Herrens ønske om at tilbebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.“ (Moses 1:39) „Familiens Hjemmeaftens-hæfte“, der

nu anvendes i hele verden, begynder med en højst inspirerende lektie. Emnet er: „Familier er evige“. Familiernes bliver her bedt om at anbringe forskellige ting på bordet, bl.a. en vielsesattest, en tempelanbefaling, et billede af templet, en dåbsattest. Familiemedlemmerne bliver så bedt om at forklare forbindelsen mellem disse ting. Kirkens medlemmer ved, at alle disse ting, der er bragt på bordet, står i forbindelse med tempelægteskab og muligheden for en evig familie. I eftermiddag kunne jeg lide at henlede opmærksomheden på én af disse ting, der findes på bordet – dåbsattesten. For at få en „evig familie“ kræves det, at et ægtepar er i besiddelse af dåbsattester, at de er så gode medlemmer af kirken, at de kan få eller har tempelanbefalinger samt et certifikat, der viser, at de har indgået et celestialt ægteskab. Hvad nu med de millioner af vor himmelske Faders børn, som, hvis de blev døbt, kunne modtage velsignelser, som ville gøre det muligt for dem at blive en evig familie?

Vore fuldtidsmissionærer har haft øget succes i alle dele af verden med at bringe sjæle ned i dåbens vande, men deres succes kunne have været mange gange større, hvis de havde modtaget et opmuntrende samarbejde fra kirkens medlemmers side. Det ser ud som om de fleste medlemmer har en indbygget modvilje med hensyn til at dele evangeliet med deres venner og naboer. Mange af os er stolte over at fortælle om kirkens vækst eller successen med vor verdensomspændende missionærprogram, men vi har al-

drig forsøgt at gøre vore naboer fortrolige med kirken. Når hjemvendte missionspræsidenter bliver stillet det spørgsmål: „Hvorledes kunne du have fået flere omvendelser i din mission?“ hører vi det samme svar: „Hvis vi bare kunne få medlemmerne til at hjælpe missionærerne ved at bære deres venner og naboer til at modtage ældsterne.“

Har vi glemt vort ansvar? Har vi glemt, hvad Herren har sagt?

„Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste, derfor har de ingen undskyldning . . .“ (L. & P. 88:81-82)

„ . . . jeg giver jer et bud, at enhver, både ældste, præst, lærer og medlem skal anvende hele sin kraft . . . for at forberede og udføre de ting, som jeg har befalet . . . og lad jeres prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste . . .“ (L. & P. 38:40-41)

Jeres missionærsonner og døtre er trænet til at forkynde evangeliet; til at undervise om det på en ordentlig måde, som forhåbentligt fører til dåb. For en missionær er hver time kostbar, og den må være produktiv. Ved I, at missionærerne døber ca. een person for hvert tusinde hjem hvor de har udelte traktater. Disse samme missionærer vil kunne døbe 600 personer af hver 1000, som bliver undervist i medlemmernes hjem – 600 gange flere omvendte, når medlemmerne med overbevisning deltager i arbejdet.

Der findes flere af disse Herrens begejstrede tjenere i jeres ward og grene

end nogensinde før. Missionærerne, der bliver sendt ud, er bedre trænet, bedre forberedt og nærer større forhåbninger end nogensinde før. Enhver familie, der har modtaget evangeliet har forpligtelse til at dele det med sin næste. Vi kan gøre folk interessert i evangeliet ved blot at være naturlige, og oprigtigt vise vor kærlighed til dem. Emily Dickenson har skrevet: „Vi kan ikke vide, hvad vi duer til, før vi er blevet bedt om at udføre en stor opgave, men så kan vi også præstere noget stort, hvis vi går oprigt ind for sagen.“

I, som viger tilbage for at berede vejen for missionærerne til at undervise og belære om evangeliet i jeres nabolag, nægter jer selv rige velsignelser og adlyder ikke præsident Kimballs råd. Han har sagt: „Jeg ved, at dette budskab – hvert medlem en missionær – ikke er nyt, og vi har talt om det før; men jeg tror, tiden er kommet, hvor vi må smøge ærmerne op og tage fat. Jeg tror, at vi må ændre vore synspunkter, højne vore mål.“ (Spencer W. Kimball: „When the World Will Be Converted“, ved regionalrepræsentanternes seminar, torsdag den 4. april 1974) Nephi sagde: „... Thi den dag kommer, da de vil blive dømt efter deres gerninger, ja, de gerninger, der blev udført med deres jordiske legeme i deres prøvelses dage.“ (1. Nephi 15: 32)

På en flyvetur for nogle få uger siden, kom en af mine venner i samtale med en dame. Han fortalte hende om sin tur til Anderson, Syd Carolina, for at besøge en fjern slægtning, fordi han søgte oplysninger om nogle af sine forfædre. Han spurgte hende: „Har de lyst til at vide, hvorfor jeg er interesseret i mine forfædre, som døde for så lang tid siden?“

„Ja, det har jeg,“ svarede hun.

„Jeg prøver at finde oplysninger om mine forfædre, så jeg kan udføre et bestemt arbejde for dem i templet. Ved De, hvor Frelseren var i de tre dage, hans legeme lå i graven efter korsfæstelsen?“

„Nej, hvor?“

Han fortsatte: „Apostlen Peter sagde, at Kristus prædikede for ånderne, som var i forvaring, fordi de havde været ulydige i Noas dage. Tror De, at Frel-

seren ville tilbringe tre dage med at prædike for sådanne mennesker, hvis de ikke var i stand til at forandre den tilstand de befandt sig i?“

„Nej, det tror jeg ikke. Jeg har aldrig tænkt over det,“ sagde hun.

Han citerede Paulus' ord: „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?“ (1. Kor. 15:29)

Husker De disse ord: „Indtil døden adskiller jer, hvilke blev anvendt, da De blev gift? Deres ægteskabspagt ophører, når en af parterne dør.“

Hun svarede: „Jeg tror, det er rigtigt, men jeg har aldrig tænkt på det, på den måde.“

Han fortsatte: „Min hustru døde i begyndelsen af sidste måned, men hun er min hustru for evigt. Vi blev viet af en, der har præstedømmets myndighed til i Himlene at binde denne ægteskabspagt, der blev indgået på denne jord. Vi tilhører hinanden for evigt; og vore børn tilhører os også for evigt.“ Lige før de landede, sagde han til hende: „Ved De, hvorfor vi traf hinanden? Det er for at også De kan lære om evangeliet og blive besejlet til Deres mand, Deres børn til jer og I alle til jeres forfædre for evigheden – så I kan blive en evig familie.“

Kort efter denne hændelse, sendte han ældste LeGrand Richards bog: „Et stort og forunderligt værk“ til denne dame og hendes familie, idet han lagde sit kort i den. Navnet på denne dame blev senere givet til nogle kvindelige missionærer, der arbejdede i den by i Pennsylvania, hvor hun boede. Missionærerne skrev efter deres første besøg hos hende: „Fru Davis var meget venlig. I skulle have set hendes øjne stråle, da hun så os.“ Bror Cummings havde sået et virkelig frugtbar frø gennem sit vidnesbyrd og sin fortrosthed om at han og hans kære engang ville være sammen igen efter dette liv. Som missionærer følte vi en indre fred, en overbevisning om, at Herren ville hjælpe os i vore bestrebelsers, fordi denne familie var beredt. Husker I forudsætningerne for en „evig familie“? – Dåbsattester, tempelanbefalinger, vielsesattest. Men jeres venner og næste må først have dåbsattester.

Den historie bror Cummings fortalte damen i flyvemaskinen indgød et ønske i hende om at få en dåbsattest.

„Thi jeg, Herren, lader mig ikke spotte i de sidste dage.“ (L. & P. 63:58)

„Og du skal forkynde glædesbud, ja, udbråbe det fra bjergtoppene . . . og du skal gøre det i al ydmyghed og stole på mig . . .“ (L. & P. 19:29-30)

I januar præsenterede vore stave i Ohio et program angående vidomsordet for at stimulere missionæraktiviteten. Det hed: „Hvad får mormonerne til at fungere så effektivt?“ Kirkens ledere opmuntrede medlemmerne til at bringe mange venner og naboer med til dette møde. Et højrådsmedlem var sikker på, at hans naboer ikke ville; og dog følte han sig forpligtet til at invitere sin nærmeste nabo. Han fortsatte med at udsætte det, da han mente, de ikke ville tage imod indbydelsen. Til slut bestemte han sig til ikke at udsætte udfordringen længere; og da han havde bedt om, at hans invitation og ord ikke ville blive misforstået gik han med sin 8-årige datter i hånden hen til sin nabo. De bankede på døren og blev inviteret ind med stor venlighed. De inviterede denne nabofamilie til at komme og høre en verdensleder og en Guds profet tale. Familien sagde: „Nu var det meget lettere at indbyde andre naboer, venner, kammerater, datterens musiklærerinde og mange andre.“ Hans nye mod førte til mere succes og en behagelig følelse. Over 40 mennesker modtog hans invitation. De var nødt til at leje en bus for at transportere deres gæster til mødet.

Og hvad skete der med den første nabo, han inviterede? De er nu medlemmer af kirken, en mulig „evig familie“. For denne familie blev døbt, skrev højrådsmedlemmet: „Jeg skælver ved tanken om, at denne dejlige familie kunne have mistet evangeliets velsignelser, på grund af min tøven med at dele evangeliet med mine naboer. O, hvor jeg ville ønske, at hvert eneste medlem af kirken kunne fornemme denne vidunderlige oplevelse.“

Og hvorfor besluttede denne nabo sig til at undersøge kirken? Naboen sagde: „Hvis nogen anden nabo var kommet til min dør for at indbyde mig til at undersøge en religion, ville jeg have afslået det; men jeres familie havde

gjort sådant et indtryk på os, jeres renfærdighed og handlemåde. I er altid venlige og smilende. Jeres gård og have ser altid så pæn og ren ud, og I er ude at arbejde i haven, før vi andre er ude af sengen. Vi ønskede at kende mere til jer og jeres kirke."

Herren erklærede: „Thi alle mennesker må omvende sig og lade sig døbe . . . og gennem jer vil jeg udføre et vidunderligt værk blandt menneskenes

børn, så mange vil blive overbevist om deres synder og omvende sig og komme i min Faders rige.“ (L. & P. 18:42, 44)

Hvis I vil involvere hele jeres familie, så bed som en familie om succes; vælg en familie at tage jer af; sæt mål og data for jeres arbejde og bestræbelser; bind jer til at gøre alt hvad der er nødvendigt. Og derefter faste og bøn, og bøn og faste – og jeg lover jer, at jeres

advarende røst vil blive hørt. Dette er dagen, thi høsten er moden, persekutionen er fuld. (Joel 3:18) Herren vil velsignelse jer i jeres bestræbelser. I vil blive vidne til at venner går i dåbens vande. De mennesker I kontakter, vil måske glemme, hvad I sagde, men de vil aldrig glemme, hvordan I fik dem til at føle. *Familier er evige*, det vidner jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Dove medlemmer synger kirkens salmer.

Løgn hører til blandt de store overtrædelser, der lammer verden – og de, som stadig ikke vil omvende sig fra dette „vil få del i . . . den anden dod.“

Vi tror, at vi må være ærlige

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jeg har i sinde at sige nogle få ord om ærlighed. Som indledning vil jeg gerne citere nogle ord, præsident John A. Howards sagde i en tale ved Rockford Colleges 101-årige årsafslutning ved Brigham Young University, den 23. april 1976.

Efter at have bemærket de uhyggelige mange forbrydelser iblandt os, fortsatte han:

„Den stigende bølge af forbrydelser hænger sammen med den syndflod af uærlighed der hersker for tiden – jeg tror syndflod er det helt rigtige ord. Denne bølge af forbrydelser står i forbindelse med den uærlighed som politikere lægger for dagen, de lover, selv om de ved, de ikke kan holde, og de prøver på at bedrage folk ved at få dem til at tro, at regeringsprogrammer altid kan blive betalt af de andre, hvem det så end er. Alle vegne synes der at herske en snæversynet hensyntagen til personlig fordel fremfor til hele samfundets velbefindende.

Principper synes at blive overvundet af egoistiske hensyn . . . at melde et bedrageri til myndighederne bliver nu i for mange tilfælde betragtet som at være mere anstødeligt end at bedrage. Mange steder er æresbegreber, som engang var udtrykket for og kendetegnet på hæderlige mennesker, der kunne arbejde sammen, blevet forkastet. Det gamle æresbegreb, baseret på hæderlighed og ærlighed, er vejet for en ny æreskode baseret på uærlighed

– også kendetegnet ved udtrykket: „det har jeg ærligt og redeligt stjålet!“ (Præsident John A. Howard, Rockford College, Rockford, Illinois)

I foråret 1842 bad en journalist, hr John Wentworth, profeten Joseph Smith om en redegørelse for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges historie og lærdomme.

Som svar på anmodningen, udførmede profeten et dokument, som indbefattede de 13 paragraffer, vi kender som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges trosartikler.

Den sidste trosartikel begynder således: „Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle mennesker . . .“ Da disse udsagn faktisk omfatter alle menneskelige dyder, vil jeg ikke her forsøge at omtale dem alle. Jeg vil hellere begrænse mig til at tale om den første sætning af trosartiklen: „Vi tror, at vi må være ærlige“, og eftersom der findes utallige måder at være ærlige på, vil jeg yderligere begrænse mine bemærkninger til den ene definition på ærlighed, som siger: „Ærlighed betyder, at man ikke lyver, stjæler, bedrager og bærer falsk vidnesbyrd.“ Man kan ikke altid skelne mellem at lyve og at bære falsk vidnesbyrd, eller mellem stjæle og bedrage.

Som begrundelse for at tale om dette emne, ønsker jeg at minde jer om, at disse ting så hyppigt rapporteres i

pressen, at man tvinges til at sige som salmisten i hans bøn:

„Herre, udfri min sjæl fra løgnelæber, fra den falske tunge.“ (Salmernes Bog 120:2)

„Synd,“ sagde forfatteren Oliver Wendell Holmes, „har så mange redskaber, men en løgn er det håndtag, der passer til dem alle.“ Og den første kvæker, William Penn gav det råd: „Når du er tvunget til at tale, så vær sikker på at sige sandheden, for tvetydige udtryksmåder er halvt at lyve, og at lyve er den lige vej til helvede.“ „Intet andet,“ sagde præsident J. Reuben Clark, jun., „er så foragtligt og fejgt som en løgn, og det er en yderligere synd at besudle en anden med usandhed.“ (Sydafrikansk bulletin, januar, 1971)

Den første løgn på denne jord blev udtalt i Edens Have, da Satan sagde til Eva, at hun ikke ville dø af at spise frugten fra kundskabens træ på godt og ondt. Ja, Satan var og er al løgnens fader.

Herrn sagde til Moses: „ . . . fordi Satan gjorde oprør imod mig søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet ham, og ligeledes fordi han ville, at jeg skulle give ham min egen magt, sørgede jeg for, at han skulle nedstyrtes ved min Enbårnets magt. Og han blev Satan, ja, endog djævelen, al løgnens fader, for at bedrage og forbinde menneskene og føre dem fangne efter sin

vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst.“ (Moses 4:3-4)

„Ve, løgneren,“ sagde Jakob, Nephis broder, „thi han skal nedstyrtet til helvede.“ (2. Nephi 9:34) „... for der at bo med djævelen, som er faderen til al løgn.“ (2. Nephi 2:18)

Løgn er så forkastelig, at Herren ikke kan lyve. For længe siden da menneskenes tungemål blev forvirret ved det store tårn, forklarede Jareds bror denne kendsgerning. Da Herren havde vist ham sin finger, sagde han: „Har du set mere end det?“ Og han svarede: „Nej, Herre, vis dig for mig!“ Og Herren sagde til ham! Tror du de ord, som jeg vil tale?“ Og han svarede og sagde: „Ja, Herre, jeg ved, at du taler sandhed, thi du er en sanddrud Gud og *kan ikke lyve.*“ (Ether 3:9-12, fremhævelse tilføjet)

Omkring 2000 år senere bar Enos, Jakobs søn, vidnesbyrd om den samme sandhed: Efter en hel nat at have bedt om tilgivelse for sine synder „så kom der en røst til (ham) og sagde: Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet.“ Dertil svarede Enos: „Og jeg, Enos, vidste, at *Gud ikke kunne lyve*; altså var min skyld borttaget.“ (Enos 5:6, fremhævelse tilføjet)

Det er ikke kun umuligt for Gud at lyve. Han hader løgn. Salomon, Davids søn, siger: „Seks ting hader Herren, syv er hans sjæl en gru.“ (Ordspr. 6:16) De første to af de syv, som han nævnte, var: „Stolte øjne og løgnetsunge.“ (Ordspr. 6:17)

I skrifterne bliver løgn nævnt mellem de største overtrædelser. Hoses nævner løgn sammen med fem synder, som Herren sagde ville bringe ulykke over Juda. „Hør, israelitter, Herrens ord, thi Herren går i rette med landets folk. Thi ej er der troskab, ej godhed, ej kender man Gud i landet. Man sværger og lyver, myrder og stjæler, horer, gør indbrud, og blodskyld følger. Derfor sørger landet, og alt, hvad der bor der, sygner, markens dyr og himlens fugle; selv havets fisk svinder bort.“ (Hosea 4:1-3, fremhævelse tilføjet)

I Ananias og Safiras tilfælde indprenkede Herren medlemmerne af oldkirken at straf for løgn kan følge umiddelbart. Det princip var blevet indført blandt de hellige, at de skulle sælge deres ejendele og give pengene til „hver især, efter hvad han trængte til.“

„Men en mand ved navn Ananias og hans hustru Safira solgte en ejendom, og han stak med sin hustrus vidende nogle af pengene til side og kom med en del af dem og lagde dem for apostolens fodder. Da sagde Peter: Ananias! hvorfor har Satan fyldt dit hjerte, så du har løjet imod Helligånden og stukket nogle af pengene for jorden til side? Kunne du ikke have beholdt den, dengang den var din, og da den var solgt, havde du så ikke fri rådighed over pengene? Hvordan kunne du dog få i sinde at gøre dette? Det er ikke menneske, du har løjet for, men Gud. Da Ananias hørte disse ord, faldt han om og udåndende. Og der kom stor frygt over alle, som hørte det. Og de unge mænd rejste sig og lagde et klæde om ham og bar ham ud og begravde ham. Omtrent tre timer efter skete det, at hans hustru kom ind uden at vide, hvad der var foregået. Da sagde Peter til hende: Sig mig, var det den pris, I solgte jorden for? Og hun svarede: Ja, det var det.

Da sagde Peter til hende: Hvorfor er I dog blevet enige om at friste Herrens Ånd? Hør, uden for døren lyder fodtrinene af dem, der har begravet din mand; de skal også bære dig ud.

I samme nu faldt hun om for hans fødder og udåndede. Da de unge mænd kom ind, fandt de hende død, og de bar hende ud og be gravede hende ved siden af hendes mand. Og der kom stor frygt over hele menigheden og over alle, som hørte dette.“ (Ap.Gern. 4:35; 5:1-11)

Uden hensyn til umiddelbare følger fortæller Johannes Åbenbareren os om endelige følger, der vil ramme den uovmndte løgner:

„Og jeg så en ny himmel og en ny jord; thi den første himmel og den første jord var forsvundet, og havet var ikke mere. Og jeg så den hellige stad, det ny Jerusalem, komme ned fra Himmelen fra Gud, rede som en brud, smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: „Se, nu er Guds bolig hos menneskene, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem, og han skal tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere, thi det, som var før, er nu forsvundet.“

Og han, som sad på tronen, sagde: „Se, jeg gør altting nyt.“ Og han siger: „Skriv, thi disse ord er troværdige og sande.

Og han sagde fremdeles til mig: „De er opfyldt. Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden. Den, der tørster, vil jeg give af kilden med livets vand uforskyldt. Den som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn.“ Men de feje og utro og afskyelige og morderne og de utugtige og troldmændene og afgudsdyrkerne og alle løgnere, deres plads er i søen, som brænder med ild og svovl; det er den anden død.“ (Joh. Åb. 21:1-8)

Indtil nu har jeg tænkt på to aspekter af løgn:

- (1) At Satan er løgnens fader, og indførte udøvelsen heraf i Edens Have, da han løj for Eva.
- (2) At Gud ikke kan lyve.
- (3) At Gud hader løgn.
- (4) At løgnere klassificeres som store overtrædere.
- (5) At de vansmægter i denne verden.
- (6) At alle uovmndte løgnere skal have deres plads i søen, som brænder med ild og svovl; „det er den anden død.“ (Joh. Åb. 21:8)

I det firetveynde afsnit i Lære og Pagter læser vi det, som profeten kalder Kirkens lov:

„Du skal ikke lyve, thi den, der lyver, og ikke omvender sig, skal kastes ud“ — hermed menes udelukkes fra kirken. I det syvogtyvende vers i samme afsnit står der:

„Du skal ikke tale ondt om din næste eller gøre ham nogen skade.“ (L. & P. 42:27)

Husk præsident Clarks ord: „Der findes ingen rustning så stærk som sandheden, ingen anden der kan tilbagekaste misundelsens, hadets og ugudelighedens mangfoldighed af pile som den enkle usmykkede sandhed.“

Vi tror, vi må være ærlige. Må Gud hjælpe os til at praktisere, hvad vi tror på.

At bedrage og stjæle er ikke mindre almindeligt, ej heller er det mindre forkasteligt end løgn. Dette formodes med lige så stort eftertryk i de hellige skrifter. Fra Sinai kom Herrens befalinger til Israel og disse befalinger forpligter os:

„Du må ikke stjæle!

Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næste.“ (2. Mos. 20:15, 16)

I Kirkens lov for denne sidste uddeling, som vi allerede har henvist til, befalede Herren:

„Du skal ikke stjæle; den, som stjæler og ikke vil omvende sig, skal kastes ud.“ (L. & P. 42:20)

Dette betyder, at den uomvendte tvv skal udelukkes fra Kirken. Krænkelser af disse bud og befalinger er ved at nå forfærdende dimensioner. En kilde rap-

porterer, at alene butikstyveri — som er en modbydelig form for at stjæle og bedrage — koster det amerikanske forretningsliv 2 milliarder dollars om året. (Security Key, maj 1976)

En anden kilde rapporterer, at 70% af alle lagertab skyldes tyveri, udført af arbejdere og funktionærer, og at 76% af alle arbejdere og funktionærer stjæler fra de virksomheder, de arbejder for.“

„Vi tror vi må være ærlige.“

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, kære

søskende, om at de lærdomme jeg her har citeret er sande og kommer fra den Almægtige selv han har i disse sidste dage åbenbaret os de principper, hvorved vi kan få det bedre, fuldkommengøre os, hvorved vi kan rejse os fra det faldne stade vi befinder os, til det stade, vi er nødt til at nå for at være beredt til verdens Forløseres genkomst. Jeg bærer vidnesbyrd om disse sandheder, om at evangeliet er sandt og at det er blevet åbenbaret således som vi belærer det, og det gør jeg ydmygt i Jesu Kristi, vor Forløseres navn. Amen.

Besøgende betragter malerier i Besøgscentret.

De gamle profeter talte om sattet som en kraft. Kristi tilhængere bør være en kraft for deres medmennesker

Menneskenes Frelser

ÆLDSTE MARK E. PETERSEN
De tolv's Råd

Jeg vil gerne tale til jer om Abraham Lincoln, en Guds mand.

Præsident Lincoln var en af alle tiders store mænd, og årsagen til hans storhed var hans villighed til at erkende og adlyde Herren.

Han troede på Gud; han levede nær Gud; og han bad i oprigtighed og tog det som en kendsgerning, at han blev ledet af guddommelig inspiration i sin vigtige gerning.

Lincoln troede fuldt og fast på Bibelen, og han læste ofte i den. Engang sagde han:

„Jeg fandt for lang tid siden ud af, at det er mindre vanskeligt at tro på, at Bibelen er, hvad den udgiver sig for at være, end ikke at tro det. Det er en god bog for os at rette os efter.“ (John Wesley Hill: *Abraham Lincoln — en Guds mænd*, side 126. New York 1927) Lincoln styrede De forenede Staters skæbne i borgerkrigsperioden ved at benytte Bibelen og anvende dens principper. Han udøvede tro og bøn og dyb ydmyghed, og ud af alt det lærte han denne store sandhed, således som han selv udtrykte det:

„Jeg har været udsat for så mange vidnesbyrd om hans (Guds) ledelse, så mange tilfælde, hvor jeg har været kontrolleret af en eller anden kraft udført over min egen vilje, at jeg ikke kan tvivle på, denne kraft kommer fra oven . . . For mig er der ingen tvivl om, at når den Almægtige ønsker, jeg skal gøre, eller ikke gøre, noget bestemt,

så finder han en måde at lade mig det vide.“ (Samme side 124)

Lincoln var overbevist om, at Gud i det store og hele kontrollerer nationernes skæbne, at nationerne, når de tjener Herren, vil blive velsignet af ham; og at han, når de ikke gør det, vil holde velsignelserne tilbage.

Han sagde:

„Det er nationers såvel som menneskers pligt at bygge deres uafhængighed på Guds overordnede magt, at tilstå deres synder og overtrædelser i ydmyg anger og alligevel bevare håbet om, at ægte omvendelse vil føre til barmhertighed og tilgivelse, og erkende den øphøjede sandhed, der findes i de hellige bøger og bevist gennem hele historien, at „disse nationer kun velsignes, hvis Gud er Herren“ (Samme siderne 390-91)

Med dette i tankerne erklærede han også, at nationer, ligesom enkeltpersoner, er underkastet straf og tugtelse ved Guds hånd.

Han troede på, at borgerkrigen var en af de tugtelser, som Gud bragte over USA, fordi landet tolererede slaveriet. Han vidste, at slaveri var noget forkert, at nationen ikke ville kunne bestå, delt op i slaver og ikke-slaver, og derfor tog han de nødvendige skridt til at få slaverne frigivet.

En dag erklærede han: „Hvis ikke vi gør det rigtige, vil Gud lade os sejle vor egen sø til selvdelæggelse, og hvis vi gør det rigtige, vil han lede os

ud af dette vildnis, krone vore hære med sejr og genforene vor splittede union.“ (Samme side 129)

Og så sagde han noget virkelig betagende: „Jeg ved, jeg har ret, for jeg ved, at frihed er ret, for Kristus forkyn-der det, og *Kristus er Gud*.“ (Samme siderne 285-86, fremhævelse tilføjet)

Videre sagde Lincoln: „Jeg synes at vide, at Forsynet har beskyttet og vil beskytte os mod et afgørende nederlag. Alt, vi må gøre, er at stole på den Almægtige og forsætte med at adlyde hans ordrer og udføre hans vilje“ (Samme side 126)

„At den Almægtige . . . direkte interverner i menneskelige affærer, er en af de klareste udtalelser i Bibelen,“ erklærede den store borgerkrigsleder. (Samme side 124)

Lincoln havde set eksempler på dette, når han studerede skrifterne. I femte Mosebog, læste han f.eks., at Gud havde lovet de gamle israelitter, at Herren ville gøre dem til den mægtigste nation i verden, når de var undsluppet det ægyptiske fangenskab, hvis de blot ville adlyde befalingerne. Arkæologer og historikere har klart vist, at der var nogle meget store og udviklede nationer i oldtiden. Og Gud ville gøre de tolv stammer til den største af dem alle! Men — der var én betingelse: *hvis* de ville tjene Herren.

I femte Mosebogs kapitel otteogtyve læser vi: „Men dersom du adlyder Herren din Guds røst og handler efter alle

hans bud, som jeg i dag pålægger dig, så vil Herren din Gud sætte dig højt over alle folk på jorden.“ (5. Mos. 28:1, fremhævelse tilføjet)

Og igen sagde Herren, at hans formål med det gamle Israel var: „at du vil gå på hans veje . . . og at du vil være Herren din Gud et helligt folk.“ (5. Mos. 28:19)

Han lovede dem frihed og fremgang og immunitet over for sygdomme, som plagede andre nationer. Han lovede dem fred og forsikrede, at sværdet ikke ville gå gennem deres land, og yderligere at deres fjender ville være bange for at angribe dem.

„Herren skal gøre dig til hoved og ikke til hale, og det skal stadig gå opad for dig og ikke nedad, når du lytter til Herren din Guds bud, som jeg i dag pålægger dig, og omhyggeligt handler efter dem.“ (5. Mos. 28:13; se også 3. Mos. 26)

På den anden side erklærede Herren, at hvis Israel nægtede at adlyde ham, ville han tilbagetrække sine velsignelser og sende straffedomme over dem, så de ville blive den mindste af nationerne; de ville blive halve og ikke hovevedet; de ville miste deres ejendom og tilsidt blive spredt ud over hele jorden. Og hvad skete der dem? De stirrede mod de nærliggende nationer, misundte dem og ønskede at være som dem. De vidste, at de nationer var onde og afgudsdyrkende, men de syntes at have en duft af popularitet omkring sig; og derfor stræbte israelitterne, der var forblindede af selvished og stolthed, efter at blive som dem. Tilsidt blev de det – og sank ned i odelæggelse som de andre nationer. De afveg fra de principper, som Gud havde givet dem for at gøre dem store. De undlod at opnå deres yderste muligheder og led de bitre konsekvenser af ulydighed. Det var et tåbeligt tab af den strålende mulighed, der kunne have forandret hele historiens gang.

Det samme princip gentog sig i det gamle Amerika. To nationer boede i den vestlige verden. Begge modtog befalinger som dem, der blev givet det gamle Israel. Begge fik besked på at deres fremgang afhang af om de tjente landets Gud, som er Jesus Kristus. I modsat fald ville de blive fejtet væk. Men ingen af nationerne havde tro nok

til at ville holde befalingerne. Begge kastede for de fire vinde den mulighed, som var tilbudt det gamle Israel – at blive mægtig på jorden. Begge forfaldt til synd, og begge blev tilintetgjorte.

Jamen, hvad var det, Lincoln sagde? „Det er nationernes, så vel som menneskenes pligt at bygge deres afhængighed på Guds overordnede magt.“ Og hvad andet sagde han?: „Kun de nationer er velsignede, hvis Gud er Herren.“

Det princip holdt stik i det gamle Israels dage, såvel som blandt jareditterne og nephiterne, og det holder stik idag. *Kun de nationer velsignes, hvis Gud er Herren!*

Men Lincoln lærte også noget andet. Han sagde ikke bare, at Guds velsignelser er begrænsede til de nationer, som anerkender ham, men også at kun de enkeltpersoner, som tjener Herren, modtager hans velsignelser.

Husk at han sagde: Det er både nationers og *enkeltpersoners* pligt at erkende deres afhængighed af Guds overordnede magt, og at de bør tilstå deres synder i ydmyg sorg og søge barmhjertighed og tilgivelse.

Næsten som en profet udtalte han: „Vi står som modtagere af Himmelen mest udsøgte rigdomme. Vi er vokset i antal, rigdom og magt som ingen anden nation nogen sinde er vokset. *Men vi har glemt Gud* (fremhævelser tilføjet). Vi har glemt de gavmilde hænder, der bevarede os i fred, mangfoldiggjorde og styrkede os, og vi har fejlagtigt forestillet os, i strid mod vor inderste overbevisning, at alle disse velsignelser var frembragt af en eller anden form for overlegen visdom og dyd hos os selv . . . Vi er blevet for selvtilstrækkelige til at føle behovet for forløsende og bevarende nåde, for stolte til at bede til den Gud, som skabte os“ (Hill, p. 391).

Og så fortsatte Lincoln: „Det ville derfor være passende, at vi ydmygede os for den magt vi har krænket, at vi tilstod vore synder og bad om nåde og tilgivelse“ (samme).

Har vi mod til at gøre det, som Lincoln sagde?

Himmelen ved, at denne verden er fyldt med synd og fordærv, med stolthed og arrogance, med selvished, grådighed

og gerrighed. Ønsker vi virkelig at leve på den måde og udholde denne elendighed? Kan menneskeheden virkelig glæde sig over uhumskhed og ondskab og undlade at søge efter renfærdighedens opmuntring?

En sådan frihed findes kun i retskaffenhed. Smuds og ondskab bringer kun slaveri, nedværdigelse og død.

Frelseren talte engang om saltet, der giver jorden kraft. Han talte også om saltet, der mister sin kraft. Det gamle Testaments profeter talte også om en kraft. Men de talte også om kraften, der „stinker“, hvilket er den uhyggelige stank af ugudelighed.

Enhver nation består af dens enkelte indbyggere. Når dens indbyggere er onde, er nationen ond. Når de er retskafne, har vi en retfærdig nation.

Derfor må retskaffenhed begynde med den enkelte. Hver enkelt må betragte sig som en del af jordens salt, beregnet på at afgive kraft til sine medmennesker. Specielt burde enhver af Kristi disciple være som salt, der giver kraft. Her må vi huske Herrens advarsel: „Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med? Så duer det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker“ (Matt. 5:13).

Og tilbage til Lincolns udtalelse: „Hvis vi ikke gør det rette, vil Gud lade os sejle vor egen sø til vor undergang.“ Og det er sandt, for Gud tvinger ingen til Himmelen.

Men Herren udtrykte sig stærkere end Lincoln og erklærede, at ulydighed er en krænkelse af ham. Den indflydelse, den onde har, bliver en stank, der slår én i møde. Det er indflydelsen, „der stinker“.

Jeg spørger jer „Hvordan mister vi den indflydelse, som Herrens disciple burde have?“ Vi mister den, når vi hører op med at tjene ham eller når vi bliver tilfældige i vor lydighed.

Hvis vi for eksempel bliver ligegyldige med at komme til vore møder, mister vi så ikke noget af den indflydelse, det gode salt skulle have?

Hvis vi forsømmer vore bønner, vor tiende og vore offergaver, hvad bliver der så af vor indflydelse?

Præsident Kimball spurgte i forgårs, hvad der bliver af vores indflydelse, hvis vi ikke deler evangeliet med vor næste?

Hvis vi øver vold mod Guds hellige sabbat udgår der så en kraft fra os, eller i stedet en stank?

Hvis vi er uærlige, uvenlige eller hævn-gerrige, sårer vi så ikke Guddommen? Og hvis vi mister vor dyd – den kostelige ærbarhedens gave – hvad bliver der så af vores kraft? Kommer ikke renhed næst efter guddommelighed? Forpurrer smuds ikke renhed? Er manglende dyd ikke en fornærmelse mod Herren? Er det så ikke en stank? Hvis vi er skyldige i utroskab i vores familie eller på anden måde opfører os ondt i vores hjem, udsender vi da en kraft eller en stank?

Hvis vi er imod kirkens orden og trodser vore udvalgte ledere, hvad bliver der så af vores kraft? Kan der være noget godt i manglende loyalitet?

Hvis vi trækker os tilbage fra kirken og accepterer falske profeters nedbrydende lære, frasiger vi os så ikke der-

ved vor plads i Herrens rige? Og giver det Herren en liflig duft?

I omtale af vor sikring af en plads i Guds rige sagde præsident Heber J. Grant:

„Jeg har set mænd, som uden hensyn til hvor høj en position de har nået . . . har forsømt deres pligter og vendt sig bort og blevet fjender af kirken,“ fordi de ikke holdt befalingerne fra Gud. „Min mest oprigtige bøn,“ fortsatte præsident Grant, „er, at hver eneste mand og hver eneste kvinde i deres hjertes vil begribe, at de i enhver henseende er deres livs egne arkitekter. Der er to ånder, som strides om os. I alt hvad vi beskæftiger os med er der en ånd, som siger til os: „Åh, det behøver du ikke gøre; det er spild af tid, og du må meget hellere beskæftige dig med noget andet.“

På den anden side,“ fortsatte præsident Grant, „er der en stille, sagte

stemme, som fortæller os, hvad der er ret, og hvis vi lytter til denne stille, sagte stemme, vil vi udvikle og styrke vores kraft og magt, vores vidnesbyrd og evner, ikke blot til at efterleve evangeliet, men også til at inspirere andre til at gøre det“ („Improvement Era“, Dec. 1937, p. 375).

Lincoln sagde også: „Husk at påkalde og stole på vor store, gode og barmhjertige Skaber, som ikke vil vende sig fra os i vor nød. Han holder øje med spurvens fald og kender tallet på vore hovedhår. Han vil ikke glemme den døende mand, som sætter sin lid til ham“ (Hill, p. 334).

Må vi have tilstrækkelig sund fornuft til at stole på og adlyde Herren vor Gud! Det er den eneste vej til sikkerhed, både for nationer og for enkeltpersoner. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

ÆLDSTE THOMAS S. MONSON
De tolv Råd

Vi er blevet forsynet med guddommelige egenskaber til at lede os mod målet – evne til at tænke, til at vælge, til at bede og til at erkende den stille, sagte stemme.

Lørdag eftermiddags møde
den 2. oktober 1976

Hvilken vej vil du gå?

Et bånd af sort asfalt snor sig vej gennem det nordlige Utah's bjerge og ind i den store saltsø-dal og videre sydpå mod dens udvalgte kurs. Interstate 15 er dens officielle navn. Denne motorvej bringer produkterne fra fabrikker og handel og masser af mennesker hen mod udvalgte mål.

For nogle dage siden, da jeg kørte mod mit hjem, nærmede jeg mig opkørslen til Interstate 15. Ved opkørselsrampen lagde jeg mærke til tre blafere, som hver især bar et hjemmelavet skilt, der viste navnet på hans bestemmelsessted. På det ene skilt stod der „Los Angeles“, og på det andet „Boise“. Men det var det tredje skilt, som ikke blot fangede min opmærksomhed, men også fik mig til at reflektere og andre mig over dets budskab. Blafferens havde ikke skrevet Los Angeles, California eller Boise, Idaho, på papskiltet, som han løftede højt over hovedet. På skiltet stod kun dette ene ord: „Hvorsomhelst“.

Her var én, som var tilfreds med at rejse i en hvilken som helst retning, afpasset efter den bilist, hvem det behagede at give ham et lift. Hvilken enorm pris at betale for en sådan tur. Ingen planer, intet formål. Intet mål. Vejen til hvorsomhelst er vejen til ingensteds, og vejen til ingensteds fører til knuste drømme, tilintetgjorte muligheder og et ufuldbyrdet liv.

I modsætning til den ungdommelige blaffer har I og jeg den gud-givne gave at kunne vælge, hvilken vej vi vil gå. Ja, apostlen Paulus sammenlignede livet med et kapløb med et klart defineret mål. De hellige i Korint forma-

nede han: „Ved I ikke, at de, der løber på væddeløbsbanen, ganske vist alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb således, at I kan vinde den!“ (1. Kor. 9:24). Lad os i vores ivrighed ikke overse det kloge råd fra prædikeren: „Hurtigløberen er ikke herre over løbet eller heltene over kampen“ (9:11). Nej, prisen vinder den, som holder ud til enden.

Enhver må stille sig selv det spørgsmål: „Hvor fører det mig hen?“ „Hvordan har jeg i sinde at komme der?“ „Når alt kommer til alt, hvad er så mit guddommelige mål?“

Når jeg tænker over livets væddeløb, så husker jeg et andet væddeløb helt tilbage i mine barndomsdage. Måske kan en beretning om oplevelser fra den tid være med til at besvare disse betydningsfulde og universelt stillede spørgsmål.

Da jeg var omkring ti år gammel, plejede mine kammerater og jeg at tage vore lommeknive frem og med dem udskære små legetøjsbåde af det bløde piletræ. Med et trekantet stykke bomuld som sejl satte vi hver især vores primitive båd ind i en kapsejls ned ad den forholdsvis urolige Provo-flod. Vi løb langs med floden og betragtede de små skibe, mens de til tider hoppede op og ned i den stridende strøm og til andre tider sejlede adstadigt på det stille vand, hvor floden var dybere.

Under et sådant løb lagde vi mærke til, at én båd førte overlegent hen mod den fattsatte mållinie. Pludselig førte strømmen den for tæt på et hvirvelfelt, og båden lagde sig om på siden og

kæntrede. Rundt og rundt gik det i hvirvelstrømmen, og det var umuligt for den at komme tilbage ind i hovedstrømmen. Til sidst faldt den til ro i den ene ende af området, midt i noget drivgods og vandplanter, fastholdt af deres fingeragtige stængler og blade.

Disse drønetidens legetøjsbåde havde ingen køl til at stive sig af med, ingen ror til at styre med og ingen kraftkilde. Som blafferens var deres mål også „hvorsomhelst“, men uungæeligt med strømmen ned ad floden.

Vi er blevet forsynet med guddommelige egenskaber til at lede os mod målet. Vi kom ind i jordelivet, ikke for at flyde med livets strømme, men med evne til at tænke, til at vælge og til at have fremgang.

Vor himmelske Fader satte os ikke ud på vores evigtvarende rejse uden at forsyne os med de midler, hvormed vi fra ham kunne få guddommelig vejledning, der kunne sikre vor tilbagevenden ved afslutningen af livets store væddeløb. Ja, jeg taler om bøn. Jeg taler også om den stille, sagte stemmes hvisen inden i enhver af os. Og jeg overser ikke de hellige skrifter, skrevet af sømænd, som med held beslejede de have, som også vi bliver nødt til at krydse.

Individuel indsats vil blive krævet af os. Hvad kan vi gøre for at berede os? Hvordan kan vi sikre os en sikker rejse?

For det første må vi forestille os vort mål. Hvad er vort formål? Profeten Joseph Smith tilrådede: „Lykken er målet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi

vandrør ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger“ („Profeten Joseph Smiths Lærdomme“, s. 306-307). Denne ene sætning giver os ikke bare et veldefineret mål men også en måde, hvorpå vi kan nå det.

Før det andet må vi bestandigt gøre en indsats. Har I lagt mærke til, at mange af de mest yndede af Guds handlemåder med sine børn, har fundet sted, medens de var optagede af en god aktivitet? Mesterens besøg hos sine disciple *på vejen til Emaus*, den barmhjertige samaritan *på vejen til Jeriko*. Ligeledes Nefhi *på vejen tilbage til Jerusalem*, og fader Lehi *på vej til det kostelige forjættede land*. Lad os ikke glemme Joseph Smith *på vej til Carthage* og Brigham Young *på de store prærier på vej til de helliges hjem i bjergenes dale*.

Før det tredje må vi ikke afvige fra vores fastlagte kurs. På vor rejse vil vi komme ud for korsveje og sving. Der vil uundgåeligt komme prøvelser på vor tro og fristelser på vor vej. Vi har simpelthen ikke råd til at tage en omvej, for bestemte omveje leder usvigeligt til ødelæggelse og åndelig død. Lad os undgå det moralske kviksand, som truer alle vegne, syndes hvirvelstrømme og uinspirerede filosofers tværstrømninger. Den dygtige rottefænger, der kaldes Satan, spiller stadig sin lokkende melodi og trækker de godtroende bort fra deres valgte sti, bort fra kærlige forældres råd, bort fra sikkerheden i Guds belæringer. Hans melodi er altid den samme, hans ord altid så søde. Hans pris er evigtvarende. Han søger ikke menneskehedens affald men Guds mest udvalgte. Kong David littede, fulgte med og faldt tilsidst. Det gjorde Kain også på sin tid og Judas Iskariot senere hen.

Før det fjerde må vi for at få lønnen være villige til at betale prisen. Lærningen bliver ikke mester, før han har kvalificeret sig. Advokaten får ikke lov til at praktisere, før han har arbejdet som fuldmægtig. Lægen kan ikke ned-sætte sig, før han er færdig med sin praktikanttid på hospitalet.

Du er den, der skal bestemme om du vil gøre det eller lade være...

Om du vil prøve at nå det fjerne mål eller være tilfreds med at ha' det som du har det.

(Edgar A Guest, „Du“ i „The Light of Faith“, Chicago 1926, p. 133)

Lad os huske på, hvordan forfølgeren Saul blev til forkynderen Paulus, hvordan fiskeren Simon blev til Peter, apostlen med åndelig kraft. Og lad os ikke glemme, at før det kunne blive påske, måtte der være et kors.

Vort eksempel i livets væddeløb kan udmærket være vores ældre broder, ja, Herren selv. Som lille dreng gav han os løsenet: „Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?“ (Luk. 2: 49). Som voksen mand forkyndte han ved sit eksempel medlidenhed, kærlighed, offervillighed og hengivenhed. Til mig og til jer er hans opfordring stadig den samme: „Kom, følg mig.“

En af dem, som littede og fulgte, var mormonmissionæren Randall Ellsworth, som nogle af jer måske har hørt om.

Medens han for seks måneder siden arbejdede som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, overlevede han det altødelæggende jordskælv, som slyngede en bjælke ned over hans ryg, lammede hans ben og alvorligt beskadigede hans nyrer. Efter at have modtaget førstehjælpsbehandling blev Randall fløjet til et

stort hospital i nærheden af sit hjem i Rockville i staten Maryland. Mens han lå dér, havde en journalist et interview med Randall, som jeg overværede ved hjælp af fjernsynet. Journalisten spurgte: „Kan du gå.“ Svaret lød: „Ikke nu, men det vil jeg komme til.“ „Tror du, at du vil være istand til at fuldføre din mission?“ Missionæren svarede: „Andre tror det ikke, men jeg gør.“

Med mikrofonen i hånden, fortsatte journalisten: „Jeg har hørt, at du har fået et særligt brev med et „god bedring“-ønske fra ingen ringere end Der forenede Staters præsident.“ „Ja“, svarede Randall, „jeg er meget taknemmelig overfor præsident Ford for hans betænksomhed; men jeg fik også et andet brev, ikke fra mit lands præsident, men fra min kirkes præsident — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — nemlig præsident Spencer W. Kimball. Det påskønner jeg og sætter stor pris på. Med hjælp af hans, min families og mine missionærkammeraters bønner, vil jeg vende tilbage til Guatemala. Herren ønskede, at jeg skulle prædike evangeliet der i to år, og det er, hvad jeg har til hensigt at gøre.“

Jeg vendte mig mod min kone og sagde: „Han ved vist ikke, hvor hårdt han er kvæstet. Den officielle lægerapport giver os ingen mulighed for at forvente

en sådan tilbagevenden til Guatemala.
la."

Hvor taknemmelig er jeg ikke for, at troens dag og miraklernes tid ikke fortaber sig i historien men fortsætter også i vor tid.

Aviser og tv-kameraer rettede deres opmærksomhed mod mere aktuelle nyheder, og dagene blev til uger og ugerne til måneder. Rudyard Kiplings ord beskrev Randall Ellsworths situation:

Tumulsten og råbene døde hen;
Kaptajnerne og kongerne drog hjem:
Tilbage står dit gamle offer,
et ydmygt og et sønderknust hjerte.
Hærskarernes Gud og Herre, bliv
hos os,
så vi ikke glemmes — så vi ikke
glemmer!

(Rudyard Kipling's Verse,
New York 1946, p. 327)

Og Gud glemte ikke ham, som ejede et ydmygt og sønderknust hjerte, nemlig Randall Ellsworth. Lidt efter lidt vendte følelserne tilbage i hans ben. Med sine egne ord beskrev Randall sin helbredelse: „Det, jeg gjorde, var altid at holde mig beskæftiget, altid at tvinge mig fremad. På hospitalet bad jeg om terapi to gange om dagen istedet for bare én gang. Jeg ønskede at kunne gå igen."

Da missionærkomiteén vurderede den forbløffende helbredsmæssige fremgang, Randall Ellsworth havde udvist, fik han besked om, at hans tilbagevenden til Guatemala var blevet bevilget. Han sagde: „Til at begynde med var jeg så lykkelig, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre. Så gik jeg ind i mit soveværelse og begyndte at græde. Derpå faldt jeg på knæ og takkede min himmelske Fader."

For to måneder siden gik Randall Ellsworth om bord i et fly, der bragte ham tilbage til den mission, hvortil han var kaldet, og tilbage til det folk, som han elskede. Bag sig efterlod han et spor af skepsis, en mængde tvivlere, men også hundreder, der var forbløffet over Guds kraft, troens mirakel og besluttsomhedens belønning. Forude ventede ærlige, gudfrygtige og oprigtigt søgende sønner og døtre af vor himmelske Fader. De skal høre hans ord. De skal lære hans sandheder at kende. De skal acceptere hans ordinanser. En vor tids

Paulus, som også overvandt sin „torn i kødet“, er vendt tilbage for at belære disse mennesker om sandheden og lede dem til det evige liv.

Må enhver af os, som Randall Ellsworth, vide, hvor vi går hen, være villige til at yde den vedblivende indsats, der kræves for at komme der; undgå enhver omvej og være parat til at betale den ofte meget høje pris i form af tro og beslutsomhed for at vinde livets væddeløb. Vi vil da, når jordelivet en-

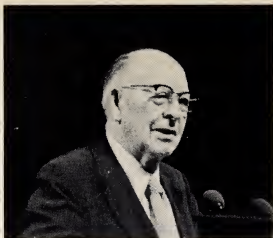
der, høre afgørelsen fra vor evige Dommer: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde" (Matt. 25:21).

Enhver vil da have fuldført sin rejse, ikke til et uklart „Hvorsomhelst“, men til sit himmelske hjem — ja, det evige liv i Guds celestiale rige.

At dette må være vort mål og vor belønning, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Døren til Visitors Center på tempelpladsen.

ÆLDSTE LeGRAND RICHARDS
De tolv's Råd

Menneskeheden har korruperet Jesu evangelium og erstattet det med menneskenes egne tanker.

Enkeltheden hos Kristus

Jeg føler mig meget bæret over at være blevet bedt om at bære mit vidnesbyrd og føje det til dem, der er blevet givet af mine brødre ved denne konference, for af hele mit hjerte og sjæl ved jeg, at dette er Herrens værk, at Jesus Kristus er verdens Forløser og hovedet for sin kirke; at Joseph Smith var hans profet og redskab ved oprettelsen af hans rige her på jorden i de sidste dage for at berede vejen for hans andet komme.

I sommer måtte jeg tilbringe et par uger derhjemme med en mindre sygdom. Det gav mig lejlighed til at læse et par bøger, og jeg læste min patriarkalske velsignelse og de velsignelser, jeg har fået af kirkens præsidenter, da jeg to gange blev indsat som missionspræsident; da jeg blev indsat som kirkens præsiderende biskop; og aller- sidst, da præsident David O. McKay med hjælp af sine rådgivere og medlemmer af De tolv's Kvorum lagde sine hænder på mit hoved for fireogtyve år siden i det hellige tempel og ordnede mig til apostel for vor Herre Jesus Kristus.

I sin velsignelse gav præsident McKay mig til opgave at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans guddommelige kaldelse, om Joseph Smith's guddommelige kaldelse og sandheden af det gengivne evangelium. Og hvilken glæde har jeg ikke haft i disse 24½ år ved at prøve at leve op til og være lydlig mod den opgave, som præsident McKay gav mig ved den lejlighed. Jeg har oplevet megen glæde og lykke derved.

Jeg er kommet til at forstå betydningen af profeten Nephí's ord, da han sagde:

„Han (Gud) har fyldt mig med sin kærlighed, som om mit kød skulle fortæres“ (2. Nephí 4:21). Har I nogensinde følt det? Har I haft gåsehud over hele kroppen på grund af Åndens styrke? Jeg tænker på apostlen Paulus' ord, da han sagde, når mennesker „har smagt Guds gode ord og den kommende verdens kræfter — og så falder fra, da er det umuligt atter at bringe dem til omvendelse på ny.“ (Hebr. 6:5, 6)

På grund af apostlens ord føler jeg, at vi, selv i denne jordiske tilværelse, kan smage den kommende verdens kræfter.

Jeg har mange rige venner. Jeg har aldrig set tåre af glæde flyde fra deres øjne på grund af noget, som de har købt for deres penge. Men jeg har set masser af glædestårer i øjnene på de ydmyge på denne jord; i missionsmærken; ved vidnesbyrdmoder og hos Herrens tjenere under indfyldelse af Helliganden. Så jeg ved, det er rigtigt.

Da jeg var dreng og boede i en lille landsby, kan jeg huske, hvordan vores søndagsskolelærer forkyndte Johannes Døberens budskab om, at han døbte med vand til syndernes foladelse, men sagde: „Han kommer, som er stærkere end jeg; jeg er end ikke værdig til at løse remmen på hans sko; han skal døbe jer med Helligånd og ild“ (Lukas 3:16). Da jeg var dreng kunne jeg slet ikke forestille mig, hvad den ild betød, men nu har jeg levet længe nok til at forstå. Jeg er blevet løftet ud over mine naturlige evner under indfyldelse af Herrens Ånd, nar jeg ved utallige lejligheder har båret vidnesbyrd om dette evangelium, ind-

til det er blevet en del af mig selv, og jeg vil gerne have lov til at bære det vidnesbyrd idag.

I dag har jeg i sinde at sige nogle få ord om en udtalelse af apostlen Paulus. Han sagde: „Jeg er bange for, at . . . jeres sind skal fordærves og drages bort fra den oprigtige troskab mod Kristus“ (2. Kor. 11:3). Og jeg vil sige jer, at rundt omkring i verden er menneskene blevet draget bort fra den oprigtige troskab mod Kristus, og de har forkyndt menneskelige befalinger snarere end de enkle sandheder, der er åbenbaret gennem Herrens hellige ord. Jeg tænker på Esajas' ord. Han sagde: „Vanhellig blev jorden under dem, som bor, thi lovene krænkede de, overtrådte budet, brød den evige pagt. Derfor fortærer forbandelse jorden“ (Esajas 24:5-6).

Så tænker jeg også på oplevelsen, da kejser Konstantin sammenkaldte rådet i Nikæa i året 325 e. Kr., da 318 biskopper tilbragte fire uger med diskussion og debat om Jesu Kristi og Guds guddommelighed og personlighed. Tænk blot over det! Deres sind var forvirrede og fordærvede, for hvis de havde fulgt skrifternes enkle befalinger, havde det ikke været nødvendigt at tilbringe fire uger, med diskussion og debat for at afgøre det spørgsmål. Lovet være Herren, at disse enkle sandheder ved gengivelsen af evangeliet blev en del af os og vort store værk, og at vore sind ikke er blevet fordærvede. Lad mig give jer en anden lille illustration om, hvad jeg mener. Da jeg var på mission i Massachusetts for en del år siden ved påske-tid, havde jeg en samtale med en pensioneret præst.

Jeg bad ham forklare mig sin opfattelse af Guddommen. Han fortalte mig om den universelle opfattelse og kirkenes forkyndelse, at han troede, Faderen, Sønnen og Helligånden var een Gud, men en åndelig Gud – ikke en fysisk Gud – og at der var en indflydelse, som gennemtrængte jorden, blomsterens og træernes liv og så videre.

Så sagde jeg: „Godt, hvorfor fejrer vi påske?“

Han svarede: „Kristi opstandelse.“

Og jeg sagde: „Hvad mener De helt nøjagtigt med det? Tror De at hans ånd vendte tilbage og tog hans legeme i besiddelse, da stenen blev rullet bort, så han kunne opstå. Og at der sad en engel, én ved fodenden og én ved hovedenden, da kvinderne kom til graven, og at englen sagde: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden?“ (Lukas 24:5-6) De husker måske også, hvor mange gange han viste sig for De Tolv, og hvordan han lod dem føle sårene i sine hænder og i siden og sagde: „Se på mine hænder og mine fødder, fæl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har“ (Lukas 24:39). Så tog han fisk og brød og spiste sammen med dem. Efter at have tilbragt fyrretyve dage med sine disciple løftedes han op til Himlen, og idet han „fo’r bort“ stod der to mænd i hvide klæder og sagde: „I gallilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen“ (Ap.Gern. 1:9-11).“

Så sagde jeg til præsten: „Sig mig, hvordan i alverden kan De tro på en ånd, i stedet for en personlig Kristus, som opsteg til Himmelen? Mener De, at han døde påny; at han blot skulle være en indflydelse i verden, fremfor igen at tage sit eget legeme i besiddelse og derved blive opstandelsens første frugt, en virkelig og ikke bare en åndelig opstandelse?“

Præsten tænkte sig om et øjeblik og sagde så: „Jeg har aldrig før tænkt over det på den måde.“

Moses vidste, at sådanne omstændigheder ville indtræffe, for da han påtog sig at føre Israel ind i det forjættede

land, sagde han, at de ikke skulle være der længe, men blive spredt blandt nationerne, og at de ville tilbede guder, de havde lavet med deres hænder, og som hverken kunne se eller høre, smage eller lugte. (Se Femte Mosebog 4:28). Er det ikke den kristne verdens gud idag? Alt dette vidste Moses besked om – men han lod det ikke blive ved det. Han sagde, at hvis menneskene i de sidste dage (som vi nu lever i) ville søge efter Gud, skulle de helt bestemt finde ham. Og det gjorde de.

Hvilken forskel er der ikke på denne forvanskede opfattelse af Kristus og dem, vi lærer af beretningen om Stefanus’ martyrdød, da han så ind i Himlen hvor Jesus stod ved Faderens højre side. Hvordan kunne han stå ved hans højre side, hvis han ikke havde noget legeme? Hvordan kunne han stå, hvis han ikke havde nogen fødder? Sammenlign også dette med profeten Josefs vidunderlige syn i denne udeling, da en lysøjle dalede ned fra Himlen. Og midt i det strålende lys stod to himmelske personligheder: Faderen og Sønnen. Faderen, som pegede på Sønnen, sagde: „Dette er min elskede Søn. Hør ham!“ (Joseph Smith 2:17).

Dette er den enkelthed, der er i Kristus, og hvis verden blot ville følge de simple kendsgerninger, som jeg kort har henvist til her idag, kan intet menneske tro, at det bare er en åndelig indflydelse, som er tilstede alle vegne. Husker I, hvad Jesus sagde i saligprisen? Blandt andet: „Salige er de rene af hjertet, idet de skal se Gud“ (Matt. 5:8). I henhold til den kristne verdens fordrøvede idéer idag, ville det være interessant at vide, hvad de håber at få at se engang, hvis Kristus bare er en ånd, der er tilstede alle vegne? Ville de bare se blomsterne og planterne og træerne? Således forholder det sig ikke med de sidste dages hellige. Vi glæder os til den dag, da vi vil se ham komme i magt og stor herlighed. Og der er ingen fornuft i at mene, at han kasserede sit legeme for at kunne være tilstede alle vegne, eller at han og Faderen kunne være den samme person.

Dette er én af de store sandheder, som er frembragt ved genoprettelsen i dis-

se dage. Jeg bærer vidnesbyrd derom, og jeg ved, at Kristus lever. Han står i spidsen for kirken. Paulus sagde, at kirken er „opbygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnestenen“ (Efes. 2:20). Jeg har et vidnesbyrd om, at han er hovedet for denne kirke, at han leder og styrer den, og jeg kan ikke se, hvordan nogen kan studere, hvad kirken har udrettet, siden Kristus viste sig sammen med sin Fader, og så mene, at det er menneskenes værk.

Med hensyn til profeten Joseph Smith vil jeg gerne give jer et enkelt vidnesbyrd. For nogle få år siden, mens broder John A. Widtsoe endnu levede, fremførte han en serie af handlinger om Lære og Pagter i Barrett Hall, og søster Richards og jeg overværede disse foredrag. Han havde søster Inez Witbeck med sig – hun læste vidunderligt op – og han kunne sige: „Søster Witbeck, læs afsnit det-og-det, og derpå bedø om bestemte vers fra et andet afsnit. Så kunne han rejse sig op og sige: „I universitetsstuderende, I universitetsprofessorer, kunne I skrive noget sådant?“ Og så tilføjede han: „Jeg ville ønske, at jeg kunne.“ Og han havde været præsident for to universiteter og skrevet lærebøger, der var blevet brugt over hele landet. Denne kirke har frembragt mange store ledere i finansverdenen, industrien og inden for pædagogikken, men ingen af dem har forsøgt at yde bidrag til det, profeten Joseph fremkom med, skønt han knapt nok havde set det indvendige af et skoleværelse.

I kirkenes første tid omgav han sig med mange kloge mennesker – mænd, som havde fået universitetsuddannelse. Nogle af dem troede, at de kunne skrive bedre åbenbaringer, end profeten Joseph. Derfor stillede Herren dem på prøve. Han bad profeten vælge den klogeste blandt dem og så lade ham skrive en åbenbaring i lighed med den mindste af dem, Herren havde givet gennem profeten Joseph, og hvis han havde held med at gøre det, skulle han ikke være under fordømmelse, hvis han undlod at bære vidnesbyrd om sandheden af de åbenbaringer, han havde givet gennem profeten. Men ingen af dem kunne gøre det. Hvor begavede vore ledere end er og har

været, var der ingen af dem, som tilnærmelsesvis kunne frembringe, hvad profeten Joseph havde givet.

Mit vidnesbyrd er, at intet menneske, som nogensinde har levet på denne jord, bortset fra verdens Forløser, har fremført så meget åbenbaret sandhed til verden som profeten Joseph Smith. Hvordan kan nogen læse og studere Lære og Pagter og derefter mene, at Joseph Smith selv skrev den?

Tag — som en illustration — det seksoghalvtjerdssindstyvende afsnit af Lære og Pagter. Vi læser i Bibelen, at Paulus (selvom han ikke sagde, at det var ham selv) kendte et menneske, tilhørende Jesus Kristus, som blev bortrykket indtil den tredje himmel — og der kan ikke findes en tredje himmel, uden at der også er en første og en anden — og dette menneske blev bortrykket ind i Paradiset (Hvorfor der må findes et sted som dette). Men Paulus fik ikke lov til at skrive, hvad han så; hvordan vi skulle leve, eller hvordan Herren ville dømme dem, som ville

komme til den himmel, som han sammenlignede med solen, og den, som var lig månen, og den, som var lig stjernerne, således som broder Sill har nævnt det her i dag. (Se 2. Kor. 12:2-4; 1. Kor. 15:40-42)

Men den åbenbaring blev tilbageholdt for at denne uddelings profet kunne åbenbare den og kendes nu som det seksoghalvtjerdssindstyvende afsnit af Lære og Pagter. Da profeten modtog den åbenbaring, sagde han: „Det var en udskrift af den evige verdens optegnelser“ („History of The Church of Jesus Christ of Latterday Saints“, 1: 252). Mange af vore skrifter blev skrevet længe før mennesket kom til jorden. Det er derfor, vi læser om Kristus, Lammet, der blev slagtet før jordens grundlæggelse. Han blev ikke bogstaveligt slagtet, men i Herrens store, evigtvarende plan havde han tilbudt sig selv, og var parat til at give sit liv. Nu beder jeg Gud velsigne jer alle — det er kun en lille begyndelse. Når jeg tænker på, hvad profeten Joseph har

givet os i Lære og Pagter, Den kostelige Perle, Mormons Bog og derpå de tre vidners vidunderlige vidnesbyrd. — Hvordan kan noget fornuftigt menneske, som elsker sandheden, læse det vidnesbyrd uden at ønske at få at vide, om den bog er sand? Hvordan kan nogen læse løftet bag i bogen om, at Herren vil tilkendegive sandheden af den for ham ved Helligåndens kraft, hvis man vil læse den i tro og bede til Gud, den evige Fader, i Jesu Kristi navn, uden at gøre det? (se Moroni 10: 4-5).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at den indeholder Guds ord. Dette er hans kirke. Den vil sejre på jorden; og når jeg ser disse store områdekonerferencer, som brødrene holder, vil jeg blive forbavset hvis ikke, mængder, ja, hele menigheder i en ikke alt for fjern fremtid vil slutte sig til kirken. For det er den eneste vej til evig oplyselse.

Jeg beder om, at Gud vil velsigne jer alle, og efterlader min velsignelse og mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Hverken storm eller stille burde være i stand til at drive os bort fra vore pligter.

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Din gave fra Gud

Jeg beder om, at Herrens ånd vil hjælpe mig med at give udtryk for mine tanker, og som oplæg til disse bemærkninger har jeg valgt Paulus' udfordring til sin protegè Timoteus:

„Derfor påminder jeg dig om at opflamme den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspålggelse“ (2. Tim. 1:6). Vi har alle præstedømmet, en gave fra Gud, der er blevet overdraget os ved håndspålggelse af de, som har præstedømmet og myndighed til at ordinere os.

Den henvisning kunne have været brugt ved overdragelse af Helligåndens gave eller ved en ordination til præstedømmet. I begge tilfælde kom jeg i tanke om denne udfordring, da jeg lyttede til en hjemvendt missionsnærs rapport.

Han fortalte os, at hustruen i det hjem, hvor han og hans kammerat boede, var interesseret i evangeliet; men hendes mand var ikke interesseret. Men endelig blev han da en smule mere lydhør og lovede at lytte til missionærerne, når de en dag havde tid. Da et koldt og blæsende vejr nogle dage senere tvang dem hjem, og de fandt ham alene, fik han den første missionsnærlektie. Til at begynde med udviste han ikke særlig interesse, men da de var blevet færdige med lektionen, rejste han sig op og sagde ophidsset:

„Ved I egentlig, hvad I lige har fortalt mig?“

Det mente de nok, at de gjorde.

„Tror I på det?“ spurgte han.

„Ja,“ svarede de, „vi tror det.“

„Jamen, så fatter I ikke det, I selv siger,“ erklærede han. „Hvis I virkelig troede på, at Gud og hans opstandne

Søn, Jesus Kristus, personligt kom til denne jord i 1820 og viste sig for en dreng og gav ham det budskab, som I siger, ville ikke nogen kulde eller blæst kunne drive jer hjem fra jeres arbejde. Hvis I har et sådant budskab at bringe menneskeheden, ville I blive derude og ringe på dørklokkerne for at aflevere jeres budskab.“

Medens jeg har tænkt over denne begivenhed, har jeg stillet mig selv det spørgsmål, som jeg nu vil stille jer: „Hvor voldsomt et uvejr skal der til for at drive jer ind? Hvor dårligt skal vejret være for at drive mig ind? Mine erfaringer siger mig, at mange af os bærere af præstedømmet har behov for at opflamme den Guds gave, som er blevet overdraget os ved håndspålggelse. Og den bedste måde at gøre det på er ved bestandigt at skærpe og uddybe vores forståelse af evangeliet gennem selvdisciplineret studium.

Præsident Stephen L. Richards gjorde et uforvarende stærkt indtryk på mig med hensyn til betydningen af at forstå evangeliet, da vi engang for mange år siden kortede til en stavskonference. Vi talte om måder, hvorpå vi kunne opmuntre de hellige til i højere grad at leve op til kirkens standarder. Han sagde, kort fortalt, til mig: „Jeg er helt sikker på, at kirkens medlemmer ville være mere trofaste til at adlyde befalingerne, hvis de i højere grad forstod evangeliets principper.“ Jeg var dengang enig med ham, og jeg er stadig af samme mening.

Paulus udfordrede Timoteus, som han hilste som sit „elskede barn“ efter først at have henvist til Timoteus' „ægte tro“ på denne måde:

„Derfor påminder jeg dig om at opflamme den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspålggelse.

Thi Gud har ikke givet os fejhedens ånd, men krafts og kærlighedens ånd.

Skam dig derfor ikke ved at vidne om vor Herre, ej heller ved mig . . . men vær med til at lide ondt for evangeliet ved den kraft, Gud giver . . .

Som mønster på sund forkyndelse skal du holde fast ved det, du har hørt af mig, i tro og i kærlighed i Kristus Jesus“ (2. Tim. 1:6-8, 13).

Alle medlemmer af kirken bør rette sig efter denne opfordring Paulus gav. Især bør vi som har præstedømmet gøre det. Jeg siger dette, fordi jeg føler og altid har følt, at vi er, som Peter sagde, „en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at (vi) skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte (os) for mærket til sit underfulde lys“ (1. Peter 2:9). Peter fulgte denne erklæring op ved at nævne en bestemt opførsel, hvorved vi kan og bør „forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer for mærket til sit underfulde lys.“

Peter advarede: „Hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen.“ (Dette er en advarsel mod forbrudelser som hor, sexperversitet af enhver slags, vulgaritet og utugt.)

Og han fortsatte: „Lad jeres færd blandt hedningerne være gode, så de — på grund af de gode gerninger, de får at se — kan prise Gud netop for det, de nu bagtaler jer for, som om I var forbrudere“ (1. Peter 2:9, 11-12).

Dette er ekkoet af Frelserens udfordring:

„Således skal jeres lys skinne for men-

neskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene" (Matt. 5:16).

Derefter fremhævede Peter lydighed mod lovene med disse ord:

„For Herrens skyld skal I underordne jer enhver menneskelig orden, hvad enten det er kongen som den øverste, eller landshøvdinge . . .

Thi dette er Guds vilje, at I ved at gøre det gode skal lukke munden på de tåbelige og uforstandige mennesker" (1. Peter 2:13-15).

Lovlesheden i vores samfund idag kræver, at vi er tapre i efterlevelse af denne udfordring. Herren har krævet, at vi adlyder både hans love og landets love. „Thi," sagde han, „sandelig siger jeg jer, at min lov skal holdes i dette land." Og han fortsatte: „Lad ingen bryde landets love, thi den, der holder Guds love, behøver ikke at bryde landets love." (L. & P. 58:19, 21).

Jeg skal ikke forsøge at nævne alt det, som Peter bad os gøre for at „opplamme de Guds gaver", som er i os. Men han afsluttede med at sige:

„Endelig: vær alle ensindede, medfølende, kærlige imod brødrene, barmhjertige, ydmyge; gengæld ikke ondt med ondt, eller skældsord, men velsign derimod, thi til at arve velsignelse blev I kaldet.

Thi, den, som vil elske livet og se lykkelige dage, skal holde sin tunge fra ondt og sine læber fra at tale svig; skal vende sig fra ondt og gøre godt; skal søge fred og jage efter den!

Thi Herrens øjne hviler på retfærdige, og hans øren hører deres bøn . . ." (1. Peter 3:8-12)

Er det ikke netop det, vi ønsker, brødre — at Herrens ører skal være åbne for vore bønner?

Da vi efter min mening er gået i dåbens vande og derved har bevidnet over for Gud vor evige Fader, at vi er „villige til at påtage os hans Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud" (L. & P. 20:77) og derpå har indgået den „ed og pagt, der hører til præstedømmet" (L. & P. 84:39), bør vi flittigt stræbe af hele vort hjerte, sind, magt og styrke at være „(af) døde fra vore synder" (1. Peter 2:24) og, som Peter siger, „ikke i den tid, (vi) endnu har tilbage i kødet, leve efter menneskets lyster, men efter Guds vilje" (1. Peter 4:2).

Tiden tillader ikke yderligere diskussion om, hvordan vi bør leve vor personlige liv for at „forkynde hans guddomskraft som kaldte (os) fra mørket til sit underfulde lys". Jeg vil imidlertid gøre opmærksom på vores forpligtelse, som Peter fremhævede, til at „være hyrder for Guds hjord hos (os), ikke af tvang, men af fri vilje, efter Guds sind, ikke for skammelig vindings skyld, men med villigt hjerte; heller ikke som strenge herrer over menighederne, men som forbilleder for hjorden;

og når overhyrden åbenbares, skal I få herligheden usvigeligt sejrskræns. Ligeså skal I unge underordne jer de ældre; og ifør jer alle ydmyghed over for hverandre; thi „Gud står de hovmodige imod, men de ydmyge giver han nåde".

Så ydmyg jer da under Guds vældige hånd, så han til sin tid kan opføre jer. Kast alle jeres bekymringer på ham, thi han har omsorg for jer.

Vær ædru og våg; jeres modstander, djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge.

Stå ham imod, faste i troen (1. Peter 5:2-9).

I det første kapitel af Peters andet brev lægges der stærk vægt på beständig, aldrig ophørende flid efter at lære for i tilværelsen at kunne anvende evangeliets principper og Guds befalinger. Han begynder med at identificere sig som apostol og derefter at forkynde, hvad han har at sige til dem, som „ved vor Guds og Frelsers Jesu Kristi retfærdighed . . . har fået . . . den dyrebare tro."

Han minder os om, at Gud og Jesus på grund af vores tro „kaldte os ved sin herlighed og guddomskraft" og skænkede os „alt, hvad der tjener til liv og gudsfrugt", inkluderende „sine dyrebare og største forfættelser, for at (vi) ved dem skal . . . få del i guddommelige natur (dette har altid været interessant og af stor betydning for mig — at modtage Guds natur ved at gøre det, som Herren befaler), ved at undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær." Derpå tillader han os at lægge til vor tro „dyd . . . indsigt . . . afholdenhed . . . udholdenhed . . . gudsfrugt . . . broderkærlighed . . . kærlighed.

„For", siger han, „når dette findes hos (os) og stadig tager til, så tillader det (os) ikke at være uvirksomme eller ufrugtbar i erkendelsen af vor Herre Jesu Kristus.

Og den, der mangler dette, er i sin kortsynethed blind og har glemt, at han er blevet renset fra sine tidligere synder.

Derfor, brødre, skal I så meget mere stræbe efter at gøre jeres kaldelse og udvælgelse urokkelig; thi når I gør det, vil I aldrig snuble;

for så skal der i rigt mål gives jer adgang til vor Herres og Frelsers Jesu Kristi evige rige.

Derfor vil jeg altid minde jer om dette, skønt I allerede kender det og er grundfæstede i den sandhed, som er kommet til jer.

Og jeg holder det for ret at vække jer ved mine påmindelser, så længe jeg er her i mit legemes telt, fordi (her bekendtgør Peter sin viden om enden) jeg ved, at mit telt snart skal lægges bort, som vor Herre Jesus Kristus jo har givet mig til kende.

Jeg vil også bestræbe mig for, at I til enhver tid efter min bortgang skal kunne drage jer dette til minde."

Og derpå bærer han dette vidunderlige vidnesbyrd:

„Thi da vi kundgjorde jer vor Herres Jesu Kristi krig og hans komme, var det ikke kløgtigt opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed. (Her henviser han til dengang, han så Frelsers, Moses og Elias på bjergtet.)

„Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham fra den majestætiske herlighed; „Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag."

Denne røst hørte vi lyde fra Himmelen, da vi var med ham på det hellige bjerg." (2. Peter 1:1-18)

Her henviser Peter til sin oplevelse sammen med Jakob og Johannes på Forklarelsens Bjerg.

„Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr, og morgenstjernen oprinder i jeres hjerte" (2. Peter 1:19).

Profeten Joseph sagde:

„Det faste, profetiske ord, som omta-

les af Peter, er et menneskes bevidsthed om, at det er beseglet til evigt liv ved åbenbaringens og profetiens ånd gennem det hellige præstedømmes magt" (L. & P. 131:5).

Profeten sagde også, at „når et menneske først har fået tro på Kristus, har omvendt sig fra sine synder, er blevet døbt til sine synders forladelse og har modtaget Helligånden (ved håndspålggelse), som er den første Trøstermand, så lad ham fortsætte med at ydmyge sig selv for Gud, hungre og tørste efter retskaffenhed og efterleve hvert eneste af Guds ord. Så vil Herren

snart sige til ham: „Søn, du skal op-højes.“ Når Herren gennemgribende har prøvet ham og fundet, at vedkom-mende er fast besluttet på at tjene ham gennem alle prøvelser, vil han finde sin kaldelse og udvælgelse sik-ret, hvorefter det vil være hans privi-legium at modtage den anden Trøster-mand, som Herren har lovet sine helli-ge, således som det er nedskrevet hos Johannes i det 14. kapitel" („History of the Church of Latter-day Saints“, 3: 380).

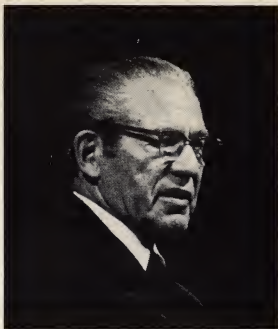
Når jeg funderer over den foregående tilskyndelse og Peters vidnesbyrd, kan

jeg klart forstå, hvorfor profeten Jo-seph sagde, at „Peter nedskrev det mest sublimе sprog af apostlene“ (HC, 5:392).

Som afslutning og med Paulus' ord til Timoteus, „påmind mig (jer) om at opflamme den nådegave fra Gud, som (I) fik ved . . . håndspålggelse“ (2. Tim. 1:16), og må Gud hjælpe os alle i troen på, at vi er det, som vi giver os ud for at være som præstedømmebæ- rere, så hverken uvejrer eller stille kan drive os bort fra vores pligt. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Eldste S. Dilworth Young samtaler med et andet medlem af de halvfjerds første kvorum

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Forstærkgiver i Det øverste Præsidentskab

Enhver far's bekymring burde være, hvordan han bedst kan beskytte sig selv og sine børn mod verdens onder.

Parat til at arbejde længe

Brødre, det er et storslået og vidunderligt syn at se alle disse præstedømmebærere samlet her i det historiske Tabernakel og vide, at tusinder og atter tusinder er samlet i andre bygninger rundt om i kirken — mænd, som bærer Guds præstedømme med magt og myndighed til at handle i hans navn. Enhver af os ønsker at blive aktivt involveret i at hjælpe med til at opbygge Guds rige og være parat til at besvare den klare udfordring, vi har fået af vores præsident, Spencer W. Kimball, en Guds profet, igennem hvem Herren taler og leder sit værk her på jorden.

Hver gang jeg står foran en gruppe præstedømmebærere, føler jeg et meget tungt ansvar og håber og beder dydigt, at Herrens ånd og velsignelse vil være med os og lede vore tanker, mens jeg taler til jer.

Jeg spekulerer ofte på, om vi nu også virkelig forstår, hvilket stort privilegium det er at være medlemmer af Jesu Kristi kirke, at bære Guds præstedømme og vide, at vi er det eneste folk i verden, som har dette store privilegium og denne store velsignelse.

Vi må aldrig glemme, at det privilegium medfører et tungt ansvar, som enhver af os må påtage sig, lige fra præsident Kimball og til den sidste diakon, der er blevet ordineret i kirken. Lad os aldrig blive svage eller glemme, at vi er kaldet af Herren. Han forventer af os alle, at vi er præstedømmet og helliggør vor kaldelse.

Vi har hørt, hører stadig, og vil blive ved med at høre, meget om det onde i verden idag. Det onde er noget virkeligt og noget meget alvorligt. Ja, det har næsten opslugt verden. Jeg er sikker på, at mange af jer er trætte af at høre om det og, ligesom jeg, synes, at vi næsten lytter til en grammofoonplade, der er gået i stykker.

Lad mig læse nogle uddrag af en tale, der blev holdt af dr. John A. Howard, præsident for Rockford College i Rockford i staten Illinois, da han talte til de afgående elever på Brigham Young universitetet i april 1976. Han talte om problemerne og de ofre, som vore tidligere pionerer havde måttet yde, da de drog over prærierne for at nå til Saltsødalen. Han sagde:

„Den gerning, jeres generation står over for, er ikke mindre farlig. De ørkener, som I må bringe til at blomstre som en rose, er ikke mindre golde, men jeres mission vil måske endda kræve mere af jer, for ulig de tidlige pionerer i denne stat, står I over for et vildnis, der er under overfladen, flydende og afvigende. Ja, det vildnis, som I må overvinde er *forklædt som civilisation*, hvorfor der er *dobbelt grund til at afmaskere bedrageriet, at skelne mellem, hvad der er autentisk og hvad der er bedragerisk, og arbejde på at støtte den ene og modstå den anden.*

Det moralske forfald, der vises gennem fjernsynet giver genlyd i den moralske tone, der hersker på universi-

tererne, hvor samliv mellem ugifte er almindelig, og hvor brugen af illegale stoffer ikke engang vækker opmærksomhed længere. Den uhorste bølge af kriminalitet svarer til svælgat af uærlighed — og jeg tror nok, at den beskrivelse er tilstrækkelig og akkurat. Kriminilitetsbølgen modsvares af bølgen af uærlighed hos politiikerne, som lover, hvad de ved, de ikke kan holde, og som prøver at narre folk til at tro på, at projekter altid kan betales af andre lommer end ens egne.

Det er måske vanskeligt for jeres generation at forstå, hvordan dette samfund var for blot ti år siden. Rendsenssprog var så godt som ukendt på offentlige steder, i skuespil og biografstykker. Fællessovesale var utænkelige på universiteterne. De fleste mennesker betænkte sig ikke på at spadserer alene ude efter mørkets frembrud. Obskøn litteratur og lumre postkort kunne ikke købes i offentlige kiosker og heller ikke smudsig litteratur i bogladene.“

Han sagde også: „Jeg er klar over, at der ikke findes nogen enkelt gruppe af jeres generation i De forenede Stater, så bevidst optrænet i religiøse forpligtelser, så parate til at arbejde længe og yde ofre for sine principper, og så godt oplært i værdigheden af selvtilid, som I er. Hvis den antagelse er rigtig, så er I i høj grad velsignede og i høj grad privilegerede.“

Det er en stor kompliment til Brigham Young universitetet. Husk, den frem-

føres af et ikke-medlem, som er præsident for et andet universitet og godt kendt med forholdene i verden idag og kvalificeret til at tale om det emne. Han har tydeligt påpeget, hvad BYU's ansvar er.

Efter at have læst hans tale, spurgte jeg øjeblikkelig mig selv: „Hvad har bragt Brigham Young University i den stærke position?“ Må jeg have lov til at nævne tre eller fire årsager til, at det universitet er, hvad det giver sig ud for?

For det første blev det oprettet under ledelse af Guds præstedømme og har fortsat med at være under indflydelse af dette præstedømme. Præsidenten og det meste af fakultetet består af mænd og kvinder med stærke vidnesbyrd om evangeliet; som ved, hvem de er, hvor de kommer fra, og hvorfor de er her, hvilket gør dem beredt til og ivrige efter at forkynde principperne i det gengivne evangelium ved eksempel og belæring. For det andet er de fleste elever, som frekventerer dette universitet, blevet belært om disse samme principper i deres hjem og forstår, at de er Guds åndelige børn, og hvordan de kan berede sig til at komme tilbage i hans nærvær.

For det tredje modtager de unge, gennem kirkens organisationer og lederens eksempel, megen styrke, mens de vokser op og udvikler sig. De får også store velsignelser ved selv at tjene som ledere, lærere og medlemmer i universitetets grene og stave.

For det fjerde bidrager hjemvendte missionærens store styrke, stærke vidnesbyrd og erfaringer meget til universitetets religiøse atmosfære.

For jeg går videre, vil jeg benytte denne lejlighed til at give udtryk for, hvad jeg anser for den allervigtigste advarsel, og det er, at hverken universitetet eller kirken, eller vi som enkeltpersoner bør have den indstilling, at vi er færdig udviklede, at vi er frelst, at vi ikke har brug for omvendelse, og at vi ikke stadig er nødt til at udvikle os for mere alvorligt og fuldstændigt at efterleve evangeliets lærdomme.

Hvis det, som dr. Howard sagde om BYU-studenternes ansvar, er sandt – og det er det – så gælder det i endnu højere grad kirken, dens ledere og dens ledere og dens medlemmer. Som

før nævnt er dette Jesu Kristi kirke, den eneste kirke, der ledes af og ejer Guds præstedømme, og den har fået overdraget ansvaret for at forkynde evangeliet til alle mennesker og berede dem til Kristi andet komme. Det kan kun gøres, når vi ærer Guds præstedømme og helliggør den stilling og den kaldelse, hver enkelt af os har fået tildelt.

Det er tydeligt, at vi må yde en større indsats som kirke og som enkeltpersoner, hvis vi skal kunne modstå verdens ondskab. Det øverste Præsidentskab og generalautoriteterne er stærkt bekymrede over den kendsgerning, at ondskab og fristelse trænger ind i kirken og øver indflydelse på mange af vore unge og endog også voksne medlemmers tilværelse. Det knuser næsten vore hjerter at se, hvor mange det går ud over, og hvor alvorlig denne indflydelse er. Vi forstår, at værdien af en sjæl er stor i Herrens øjne, og vi ønsker at gøre alt, der står i vor magt, for gennem kærlighed og venlighed og advarsel at hjælpe med til at styrke og lede alle medlemmer på retskaffenhedens og sandhedens sti. Vi føler som Nephi gjorde det, da „ugudelighed var kommet over nephtererne . . . og . . . hans hjerte tyngedes af sorg, og han råbte i sin sjælekval“ (Hel. 7:6). Vores bekymring er – og det burde være hver eneste families, hver eneste faders, enhver voksens og enhver præstedømmebærers bekymring – hvordan vi bedst kan beskytte os selv og vore børn og andre mod verdens onder.

Lad mig henvise til og på en måde omskrive „Lignelsen om det defekte batteri“, skrevet af ældste James E. Talmage (se Albert L. Zobell, jr. „The Parable of James E. Talmage“, Salt Lake City 1973, pp. 7-12). Han sagde, at for at kunne udføre et vist laboratoriekperiment, måtte han have en kraftig elektrisk strøm. Han bad sin assistent lave et batteri, bestående af en halv snes ganske enkle celler. Assistenten fulgte den sædvanlige procedure. Han tog nogle glas med en syreopløsning, hvori han nedsænkede et par plader, den ene af zink, den anden af kulstof. Cellerne blev derpå forbundet i serie. Det skulle have resulteret i, at serien afgav en styrke, svarende til

alle cellernes samlede kraft. Men man fandt ud af, at han ikke havde været tilstrækkelig opmærksom på detaljerne ved det, der synes ubetydeligt, men som betyder *alt eller intet* med hensyn til fuldkomnethed.

Ældste Talmage sagde, at han var skuffet, da han prøvede batteriet, fordi det ikke fungerede, som det skulle. Da han gik det igennem, opdagede han, at cellerne ikke virkede ens. Nogle af dem var særdeles aktive, og vædsken syntes at være som kogende vand på grund af de udskilte gasser. Strømmen derfra var meget svag. Energien blev praktisk taget opbrugt ved overvinding af den interne modstand, og resultatet var meget ringe strømafgivelse.

Han skilte batteriet ad og undersøgte hver enkelt celle omhyggeligt. De første celler viste sig at være i god stand. Men den niende havde en alvorlig fejl. Denne celle blev fjernet, og de andre prøvet og fundet gode. Det var klart, at celle nummer ni var grunden til vanskelighederne. Det var også den, der havde spruttet og kogt mere end de andre. Idet han udelod den og forbandt de øvrige, blev resultatet, at de producerede en god, stærk strøm, der var istand til at drive en elektrisk modtager eller igangsætte en eksplosion på den anden side af jordkloben.

Senere begyndte han at undersøge den afviste enhed og opdagede, at den havde kortsluttet sig selv ved sit voldsomme skum. Syren havde ødelagt nogle af partiklernes isolering, og den frembragte strøm var blevet opbrugt ved den ødelæggende nedbrydelse i selve glasset. Den havde *overtrådt loven om korrekt handling*. Den havde ødelagt sig selv i sin defekte tilstand. Den var ikke blot værdiløs som arbejdende enhed, med den var også et *uproduktivt medlem i et samfund af celler*. Den var værre end værdiløs, fordi den forårsagede en effektiv modstand i de andre rene og funktionelle enheders virke.

Han tiltetgjorde imidlertid ikke enheden. Han mente, at der var mulighed for at genopbygge den, så den kunne bruges til noget. Han undersøgte dens indre dele og fjernede med kniv og fil de opløste dele. Han dyppede den i et rensende bad, satte den igen sammen

og gennemprøvede den. Efterhånden begyndte den at udvikle energi, indtil den kom til at virke næsten lige så godt som de andre celler. Men han fortsatte med at holde godt øje med cellen, da han ikke havde så fuld tillid til den, som før den havde gjort sig selv umulig.

Eldste Talmage sagde, at dette var en sandfærdig historie, men han kaldte den en lignelse og sagde, at vi i sådanne grad ligner den strømgivende celle. Der findes mennesker, der er højroastede og demonstrative og endog forsvarer deres mærkelige opførsel. Og alligevel — hvad udfører de af effektivt arbejde? Deres energi opsluges helt i overvindelse af den *indre modstand af deres defekte jeg*.

Der findes andre, som kun sover og drømmer. De er dovne, passive og, set efter det almindelige syn på nytte, døde. Der er mennesker, som arbejder så stille, at ingen lægger mærke til, hvor hårdt de i virkeligheden arbejder. Ved deres oprigtige hengivenhed over de stor indflydelse på dem, de omgås. *Den urene celle var imidlertid meget lig synderen. Uegnhed var det direkte resultat af en indre uorden, en selvopløsning.* En sådan defekt hos mennesker kalder vi synd, men i virkeligheden betyder det at bryde loven. De yder, i samvær med andre, som er rene, dygtige og villige, en modstand mod strømmen, hvorved den samlede effektivitet bliver begrænset eller helt standset, af den enkelte, defekte enhed.

Selvfølge vil ingen bærer af præstedømmet vælge at blive en sådan defekt celle, der hindrer Herrens værk. Enhver af os ønsker at leve på en sådan måde, at Herren vil blive lykkelig over vor hengivenhed og aktivitet, og vi ønsker alle at kunne mærke, at vi hjælper med til at opbygge Guds rige. For at gøre det, er det nødvendigt, at vi er opmærksomme og gør alt, hvad vi kan, for at hindre Satans og hans disciples onde anslag — specielt i tider med fremgang, hvor folk er tilbøjelige til at vende sig bort fra Herrens belæringer.

Kirkens medlemmer er måske idag i en bedre økonomisk situation end nogensinde før. Kirken vokser rask og bliver mere og mere anerkendt i verden. Der synes at herske en større for-

nemmelse af sikkerhed. Alt det har tilbøjelighed til at forårsage et større frafald fra kirken, fordi vi i for høj grad interesserer os for det, der hører denne verden til. Nephi advarede sit folk mod Satans fristelser med disse ord: „Thi se, på den dag skal han rase i menneskehjernerne og opirre dem til vrede mod det, der er godt.

Og andre vil han berolige og neddysse i vellystig sikkerhed, så de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem ombyggeligt ned til helvede.“ (2. Nephi 28:20-21)

Lad os tænke over tre forhold, der idag især leder folk væk. For det første, undladelse af at holde sabbatsdagen hellig; for det andet overtrædelse af vjordomsordet; og for det tredje, ukyskhed. Men der er mange andre.

Sabbatsdagen synes at være blevet en fornøjelsedag. Sportsarrangementer holder tusinder af mennesker hjemme ved deres tv-apparater eller får dem til at tage derhen, hvor kampene finder sted. Tusinder deltager enten som spillere eller tilskuere, og i deres overflod ejer folk både, motorcykler, campingvogne, fiskeudstyr eller andet

sportsudstyr og synes, at det er synd ikke at benytte alt dette fuldtud i week-end'erne, inklusive søndage.

At søge verdslige fornøjelser leder mange af vore unge ud på forbudte stier, hvor de begynder af eksperimenterne med alkohol, tobak og narkotika, noget som altsammen er vanedannede; og tilsidst er de indviklet i mange andre onder i forbindelse dermed. TV's indflydelse er især ødelæggende, fordi alkohol, tobak og sex fremstilles som bidrag til popularitet og som noget, der gør en til „en del“ af gruppen.

Pornografien florerer, og den dårlige

indflydelse er tydelig overalt. I kender den, og jeg vil her blot sige, at hverken voksne eller unge kan se på, lytte til eller tale om pornografi uden at blive smittet og bringe samfundets moralske fibre i fare. Den seksuelt afsporede, den, der over voldtægt og tyven er alle blevet, hvad de er, på grund af det, deres tanker er blevet fodret med, og som har tilskyndet til de handlinger, de udfører.

Umoralitet og ukyskhed er så almindelige idag, at vore unge, der ser så mange slags perversiteter på tv og i film, får indtryk af, at dette er accepterede måder at leve på. Jeg kan ikke

stærkt nok pointere betydningen af, at holde os rene og kyske, for at være værdige til at bære det hellige præstedømme og berede os og vore familier til evigt liv.

Vi har fået familiehjemmeaftensprogrammet som et middel til at bekæmpe det onde og styrke vore unge, og hvor vi kan lære vore børn at bede og vandre oprigtigt for Herren.

Vi må altid erindre, at skønt vi er i verden, må vi ikke blive en del af den. Vi kan simpelthen ikke følge verdens veje. Vi må have mod til at være anderledes. Vi må ikke lade os påvirke af, dem, der kalder os mærkværdige. Herren har sagt til Israel:

„Thi du er et folk, der er helliget Herren din Gud, og dig har Herren udvalgt til at være hans ejendomsfolk blandt alle folk på jorden.“ (5. Mosebog 14:2) Og nu, mine brødre, vil jeg bære mit vidnesbyrd for jer og vidne om, at jeg ved, lige så sikkert som jeg står her, at Gud er en personlig, levende Gud, i hvis billede vi er dannet. Han er interesseret i os og ønsker, at vi skal have succes. Han „elskede verden således, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes men have evigt liv“ (Johs. 3:16). Han har anvist os den måde, hvorpå vi bør leve og handle som bærere af præstedømmet, og han og hans Søn, Jesus Kristus, kom til jord og genoprettede evangeliet i dets fylde. Vi er så privilegerede, at vi har evangeliet og kan forstå, hvem vi er, hvorfor vi er her, og hvordan vi kan komme tilbage til vor himmelske Faders nærvær. Han forventer, at enhver dreng til enhver tid vil leve sådan, at han kan være et godt eksempel.

Jeg appellerer i aften til enhver mand og enhver dreng inden for min stemmes rækkevidde om at blive nøjagtigt det, som jeg har anbefalet dem at blive, og at foretage en personlig vurdering og i sit hjerte beslutte sig til at leve sådan, at det vil blive velbehageligt for Herren, således at han alle vegne kan gøre sin gode indflydelse gældende. Hvis enhver af os vil gøre det, vil vi blive budt velkommen tilbage til vor himmelske Faders nærvær.

Må vi mødes der, når vi har færdiggjort vort arbejde her, beder jeg ydmygt om i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Eldste Adney Y. Komatsu, de halvfjerds første kvorum

Vi har hver især en personlig Liahona, vor samvittighed, til med usvigelig sikkerhed at lede os gennem livets vildnis og storme.

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Vores egen Liahona

Eliskede brødre, jeg vil gerne have lov til at sige nogle få ord til jer, hvis I vil lade mig. Hvilken mulighed er det ikke at mødes under disse forhold, 230.000 af os, og måske endda flere. Vi byder jer igen i aften velkommen og beder Herren velsigne os, mens vi således er samlet.

Der er et par ting, jeg gerne vil gøre jer opmærksom på. Vi har skrevet et brev til alle stavspræsidentskaber i De vestlige forenede Stater, og sagt, at hidtil har primarybørnenes „Medical Center“ modtaget betydelig økonomisk støtte gennem den årlige „Penny Parade“. Disse midler gjorde det muligt for hospitalet at optage børn, som havde brug for hjælp uden hensyn til race, tro, religion eller evne til at betale. Da denne indkomstkilde ikke læn- gere er tilstede, har hospitalet oprettet et børnenes fond og vil lave en indsamlingskampagne i februar måned 1977. Alle midler, som kommer ind, vil blive benyttet til at fortsætte barmhjertighedstjenesten. Vi mener, at dette program er værdigt til at få jeres støtte.

Jeg vil også gerne gøre jer opmærksomme på en anden sag, der fortjener jeres opmærksomhed og støtte. Hjælpeforeningens præsidentskab foreslog for mere end et år siden Det øverste Præsidentskab og De Tolv, at der blev rejst et monument for kirkens kvinder. I betragtning af, at profeten Joseph Smith organiserede hjælpeforeningen i Nauvoo den 17. marts 1842, blev det

ment, at monumentet skulle stå i Nauvoo. Det øverste Præsidentskab og De tolv Kvorum følte, efter moden overvejelse, at de kunne godkende dette projekt med den forståelse, at det fortrinvis skulle finansieres gennem frivillige bidrag fra kirkens kvinder. Arbejdet på monumentet skrider fremad, og der er også modtaget bidrag.

Vi beder oprigtigt stavspræsidenter og biskopper støtte dette foretagende og deres respektive hjælpeforeningspræsidenter i deres indsats for at sikre de nødvendige bidrag. Vi er overbeviste om at disse midler kan indsamles med støtte fra jer brødre, uden at nogen vil tage skade deraf. Hvis mange bidrager, behøver det enkelte beløb ikke at være stort. Vi vil også håbe, at nogle af jer brødre vil føle jer tilskyndet til at give noget til dette værdige projekt. Hjælpeforeningens hovedbestyrelse vil meget gerne kunne afslutte indsamlingen for den 17. marts 1977, datoen for deres fødselsdag. Jeres indsats i denne forbindelse vil blive meget påskønnet. Hver enkelt søster kan yde et bidrag til hjælpeforeningen og derved føle sig som en del af projektet. Og så er der noget andet. Vi håber, at I, som underviser i de forskellige organisationer, hvad enten det er på universitetet eller i vore kirkebygninger, altid vil forkynde den ortodokse sandhed. Vi advarer jer mod doktrinære afgivelser, der ikke er i overensstemmelse med skrifterne, og som siges at have været forkyndt af nogle af

generalautoriteterne i tidligere generationer. Det gælder for eksempel sådan noget som Adam-Gud teorien. Vi afviser den teori og håber, at enhver vil lade sig advare mod denne og andre falske doktriner.

Og nu nogle få ord til jer unge mænd. Har I nogensinde forestillet jer, at I var profeten Joseph Smith, da han var fjorten år gammel og modtog sit vidunderlige syn? Eller David, da han spillede harpe for kong Saul? Eller Josef, som havde drømme og syner og i en drøm så, hvordan hans far og mor og alle hans brødre og deres familier bøjede sig for ham? Har I nogensinde forestillet jer at I var Nephi, som under meget vanskelige omstændigheder modstod sine oprørske brødre og gik ind i Jerusalem og alene fik fat på de plader, som var af så stor betydning for Lehi og hans families efterkommere? Har I nogensinde forestillet jer at I var den unge Nephi, som blev en stor leder for sine ældre brødre og for sin fars familie?

Kan I forestille jer selv som Nephi, der hørte sin far ophidsset fortælle om noget, som han havde fundet uden for sin teltedør? Det var en kugle, der gjorde det muligt for Lehi at opfylde det bud, han havde modtaget i løbet af natten, da han havde fået besøg af Herren, som sagde, at han skulle genoptage sin rejse ud i ørkenen om morgenen. Der må have været stor opstandelse i familien, da kuglen blev vist frem. De så, at det var „en rund kugle

af mærkelig forarbejdning" og lavet af „fin messing", og ingen af dem havde nogensinde set noget lignende (1. Nephi 16:10). Den havde to visere, der skulle vise dem i hvilken retning de skulle rejse, på deres videre færd. Af en eller anden årsag, som de ikke kunne finde ud af, viste den ene viser en særlig retning, som Lehi identificerede som den retning, de skulle følge i ørkenen.

Hvis I har haft tilstrækkelig interesseret i og omhyggeligt betragtet, hvordan denne usædvanlige kugle arbejdede, så vil I have opdaget, at den virkede „i forhold til deres tro og flid", alt efter hvilket hensyn de tog til den. (1. Nephi 16:28) Hvad ville I sige, hvis I efter nærmere undersøgelser fandt ud af, at der var skrevet noget på kuglen, som var „tydeligt at læse", og som gik videre end til at vise vej – nemlig forklarede Herrens veje? Og hvad nu, hvis instruktionerne blev „forandret fra tid til anden", eftersom yderligere forlangender blev stillet af Herren og det te „i overensstemmelse med den tro og flid", som blev vist den? (1. Nephi 16:29)

Aldrig havde I set noget lignende, for den var af mærkelig forarbejdning. Den retning, de to visere viste var uforanderlig, men inskriptionen forandres fra tid til anden i henhold til behov.

Forestil jer selv som en yngre bror, som for eksempel Nephi, som mere åndeligt indstillet end jeres ældre brødre, I ville være meget omhyggelige med at følge de forskellige retninger, som blev vist af kuglen, kaldet Liahona. Forestil jer nu, at kuglen viste, at I skulle føre familien til mere frugtbare egne i ørkenen, hvor I kunne samle forråd? Forestil jer nu, at I på jeres lange rejser tilsidst ikke havde flere fødevarer, og børnene græd af sult. I havde en særlig fin bue af metal og pile dertil, men I kom til at knække buen af bar ivrighed. Og forestil jer så, at jeres brødre kom, kritiske fordi jeres træbuer ingen strenge havde, og det derfor var umuligt for jer at dræbe vildt til føde for familien.

Forestil jer, af I var nødt til at sidde i lejren og høre på jeres ældre brøders „knurren meget over deres lidelser i ørkenen" og direkte kritisere jeres far

og jer selv og endog Herren for at have ført jer ud i denne tørre ørken (1. Nephi 16:20). Madvarer var ved at blive sjældne. Og antag nu, at I, i denne vanskelige situation med kritik og ophævelser fra jeres brøders side, lavede en bue og brugte en lige pind som pil, og at I var bevæbnede med den nye bue og pil med en slynge og sten dertil. Derpå spurgte I jeres far, hvor I skulde drage hen – i hvilken retning – for at finde mad, og derpå følte jeres kære fars inspiration på grund af hans trofasthed mod Gud.

Men forestil jer nu, at endog jeres far begyndt at knurre mod Herren for at have ført dem ud til disse ørkenområder. Hvordan ville I føle ved at vide, at jeres far såvel som jeres brødre blev bebøjet af Herren for deres manglende tro og ydmyghed? Kan I forestille jer selv, og jeres ældre brødre og far og hele familien stirrende intenst på kuglen og dens visere for at finde ud af, hvad den ville sige, når jeres far af Herren blev instrueret om at „se på kuglen og læse det, som står skrevet"? (1. Nephi 16:26) Kan I forestille jer alle jeres brødre og andre medlemmer af familien flokkes omkring kuglen for at se den virke, i frygt og bæven ved tanken om at den var noget overnaturligt? Ville I ikke ryste af skræk, når I blev mindet om, at kuglens visere virkede „i forhold til (jeres) tro og flid og den opmærksomhed, (I) viste den"? (1. Nephi 16:28)

Hvad nu, hvis I tilsidst efter lang tids rejse og mange prøvelser fik overtalt jeres brødre til at hjælpe med at bygge et skib og på det sejl ud på et stort hav? Og hvis viserne efter kort tids sejlads ikke længere virkede, så skibet blev drevet baglæns på grund af manglende tro hos jeres brødre, som var meget rå og ondsksfulde? (Se 1. Nephi 18:9 og fremefter) Hvad nu, hvis de bandt jer på hænder og fødder, og jeres arme og ankler smertede? Hvad ville I mene om alt dette, når I vidste, at blot de ville efterleve Herrens ord og være ydmyge, ville viserne virke? Hvad ville I sige, når engelen tilsidst kom og beskyttede jer og udfriede jer af jeres fangenskab, og brødrene til en vis grad omvendte sig. Når viserne igen begyndte at virke, og I igen var på vej til jeres bestemmelsessted?

Kuglen eller Liahona – der betyder kompas – blev af Herren specielt fremstillet for at vise Lehi den kurs, han skulle følge på sin rejse ud i ørkenen. Kunne I ikke lide at have en sådan kugle – ville ikke enhver af jer kunne lide det – så den, når som helst I gjor-

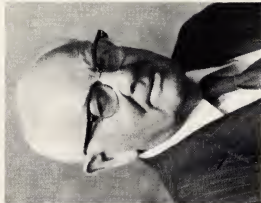

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det første Præsidentskab

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådsgiver

Præsident Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådsgiver

De tolv Råd

Ezra Taft Benson

Mark E. Peterson

Deibert L. Stappley

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packard

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

Kirkens patriark

Eldred G. Smith

De halvferds' øverste Råd og De halvferds' første kvorum

Franklin D. Richards

James E. Faust

J. Thomas Fyans

A. Theodore Tuttle

Neal A. Maxwell

Marion D. Hanks

Paul H. Dunn

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Alvin R. Dyer

Theodore M. Burton

Bernard F. Brockbank

James A. Cullimore

Joseph Anderson

William H. Bennett

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

W. Grant Baggett

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph E. Wirthlin

S. Dilworth Young

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Pingree

Gene B. Cook

Charles A. Dwyler

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson
I. Retafiger

Victor L. Brown
Præsiderende Biskop

J. Richard Clarke
Z. Klafgiver

de noget galt, kunne pege på den rigtige vej og skrive budskaber til jer, så I altid ville vide, når I var på gale veje eller gjorde noget forkert?

Men det er noget, I allesammen har, unge brødre. Herren gav enhver dreng, enhver mand, ethvert menneske en samvittighed, som advarer, hvegang men begynder at gå den forkerte vej. Man får det altid at vide, hvis man vil lytte; men selvfølgelig kan man blive så vant til at høre budskaberne, at kan ignorere dem, indtil man til sidst ikke mere lægger mærke til dem.

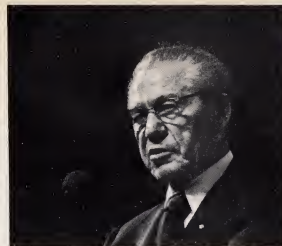
I må forstå, at I har noget, der ligner et kompas, en slags Liahona, indbygget i jer selv. Ethvert barn har fået det. Når et barn er otte år, kender det forskel på godt og ondt, hvis forældrene har opdraget det godt. Hvis barnet ignorerer den Liahona, som det har i sig, vil den tilsidst ikke længere hviske til barnet. Men hvis vi vil huske på, at enhver af os har den til at lede os på den rigtige vej, vil vores skib ikke komme ind på en forkert kurs; der vil ikke komme lidelser, buer vil ikke gå i stykker, og børn vil ikke græde af sult — hvis vi lytter til vores egen Liahonas diktat, det, som vi kalder samvittigheden.

Brødre, dette har været en vidunderlig aften for os alle sammen. Vi har netop modtaget en telefonopringning fra Melbourne i Australien, med besked om, at de modtager konferencen godt, og det er så det tredje af verdens fire hjørner, vi har hørt fra.

Brødre, vi har hørt nogle vidunderlige budskaber her i aften. Må Herren velsigne os, at vi vil tænke over dem, arbejde dem og tage dem til os, så vi kan udføre det store arbejde, Herren har givet os. Herren lever virkelig. Verdens Frelser lever også. Han har et program for os. Han har bekendtgjort for os, at vores personlige Liahona ikke vil virke, hvis vi lever på en sådan måde, at man ikke kan stole på os. Vi forstår måske ikke fuldt ud det, som Herren siger, vi skal gøre, men min tro og min bøn er, at vi vil, og at vi alvorligt vil, overveje alt, det som vi hører under denne konference, fra vore ledende brødrer. Må Herren velsigne os. Må fred være med os og glæde og velbefindende. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Konferencerne har til formål at udsende en advarselsrøst — og har vi først hørt den, må vi uden at svinge advare vores næste.

Formålet med konferencer

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Hvorsomhelst jeg kommer, synes folk at være interesserede i at høre om de område-konferencer, som vi afholder rundt omkring i verden. Idag vil jeg ganske kort fortælle, hvorfor vi holder dem, hvordan de udvikles, hvordan folk reagerer, og deres virkning de forskellige steder. Jeg vil især omtale de område-konferencer, der blev holdt i Europa i sommer.

Præsident Kimball har forklaret, at kirken er vokset så hurtigt rundt om i verden, at det ikke længere er praktisk at begrænse vores generalkonferencer til dem, som holdes i april og oktober i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges hovedkvarter i Salt Lake City. For det første ville det være umuligt at huse alle de mennesker, som ville komme fra hele verden; og der ville også være mange, som ikke havde mulighed for at komme. Derfor bringer vi nu konferencerne ud til folk.

Område-konferencer afholdes på strategiske steder over hele verden, for at præsidenten kan mødes med folket, og folket på sin side kan se profeten, de andre generalautoriteter og deres hustru ansigt til ansigt. Det vigtigste formål er at bringe evangeliet ud til folk i deres egne omgivelser og på deres eget sprog, opmuntre de hellige til at udføre deres pligter, øge deres tro og hengivenhed, og lytte til en advarselsrøst.

Skønt vi nu har medlemmer i 75 lande,

har vi kun kirkelige organisationer i 58, og i dem tales der mange forskellige sprog. Indtil nu har vi holdt ti serier område-konferencer i 28 forskellige lande med en deltagelse fra 1.600 til 16.000 ved hvert møde — med ialt lige ved 200.000 deltagere fra 34 lande rundt om i verden.

Fra hovedkvarteret deltager som regel to medlemmer af Det øverste Præsidentskab, to medlemmer af De tolv Kvorum samt to eller tre andre generalautoriteter, inkluderende områdets tilsynsførende, alle med hustruer.

Programmet omfatter sædvanligvis følgende ved hver konference:

En kulturafsnit, der er repræsentativ for områdets forskellige lande, hvilket er blevet helt fremragende udført ved hjælp af glimrende talenter hos de lokale medlemmer.

Et moder-datter møde, hvor der som regel indgår taler af hustruerne til Det øverste Præsidentskab, et medlem af Det øverste Præsidentskab, andre generalautoriteter og af en lokal søster. Talerne fremhæver den store rolle, kvinder spiller i kirken, dens hjælpeorganisationer og i samfundet, foruden den store indflydelse de har på deres familier. Kvinderne bliver mindet om, at de ikke kunne have noget større ansvar eller tilfredsstillende oplevelse end at være med-partnere med Gud i den guddommelige plan at bringe hans børn ind i den jordiske tilværelse, at

lære dem evangeliet og hjælpe med at bringe dem tilbage til vor himmelske Faders nærvær.

Der er også et præstedømmemøde for fædre og sønner.

Ved hver konference afholdes en særlig middag, hvor generalautoriteterne og deres hustruer har lejlighed til og hyggeligt samvær med præstedømmemedlemmerne og deres hustruer fra stavene og missionerne. Der er også offentlige møder, hvor der sædvanligvis holdes taler af medlemmer af Det øverste Præsidentskab, andre generalautoriteter og lokale ledere.

Folk, der overværer disse konferencer, kommer fra landsbyer og byer, hvor medlemmerne altid er en minoritet og ofte er få i antal. Mange af dem må rejse i flere dage og hundreder af mil og ofte med stor opførelse, for at kunne deltage.

De forskellige områders tilsynsførende (som også er generalautoriteter) har altid lejlighed til at tale ved områdekonferencerne, og ved denne lejlighed vil jeg gerne nævne den strålende indsats, de yder i deres respektive områder. Deres forståelse af folket og de lokale forhold er af yderste vigtighed, og deres budskaber er altid inspirerende. På samme måde vokser de lokale medlemmer til store højder, når de viser deres tro på og gode forståelse af evangeliet, fast besluttet på at efterleve og hjælpe andre til at efterleve dets belæringer.

Musik leveres af lokale, kombinerede kor fra 100 til 300 medlemmer, hvoraf mange har rejst over store afstande og øvet mange timer for at kunne yde deres allerbedste. Jeg vil meget gerne lykønske dem. Jeg er altid meget imponeret over de gode musikdirigenter, der kommer fra de forskellige samfund, og der opstår mange bevægede øjeblikke, og mangen en tåre fældes, når vore konferencer slutter med sange som, „Hav tak for profeten, du sendte“ og „Gud vær' med dig til vi ses igen“.

Vi holder ofte pressekonferencer i de byer, vi besøger, med fokus på kirken og evangeliets frugter. De positive rapporter fortæller altid, at mormoner, der efterlever evangeliet, er sundere, lykkeligere, har mere succes og lever længere. Sådanne presseomtaler i forbin-

delse med de åndelige møder resulterer i forøget tro og hengivenhed, begejstring og aktivitet.

Det er dejligt at tale med nyomvendte medlemmer af kirken. En kvinde fortalte mig om sin begejstring, for hun havde aldrig rigtigt for forstået, at Gud var et levende, personligt væsen, eller at hun var et åndeligt Guds barn; at hun ville opstå bogstaveligt, og at hun ved at efterleve evangeliet og holde befalingerne kunne opnå evigt liv i Guds nærvær.

En anden, som havde mistet et barn, sagde, at altting forekom hende håbløst, indtil hun gennem evangeliets forkyndelse lærte, at hun kunne blive beseglet til sin mand ved guddommelig myndighed for al evighed; at de kunne få deres lille barn beseglet til sig, og at børn, der blev født i et sådant ægteskab, ville blive en del af en evigtvarende familieenhed.

Vore budskaber til disse hengivne medlemmer fremsættes i et meget enkelt og ligefremt sprog, som bliver oversat, hvor det er påkrævet. Jeg påpeger over for medlemmerne, at de har et stort ansvar for at udvæle indflydelse til det gode i deres respektive områder. De må ikke lade sig skuffe men bor leve eksemplarisk, lære deres familier at holde budene og sprede evangeliets budskab blandt deres naboer.

Med hensyn til deres status som minoritet kan jeg godt lide at minde dem om, at der kun var seks medlemmer registreret, da kirken blev organiseret i 1830, og at Herren dengang befalede dem at bringe evangeliet ud til verden. Det må have været en nedslående udfordring, men i betragtning af de vanskeligheder og den forfølgelse, de stod over for, satte de sig for at leve op til den. Og til trods for at de blev drevet fra sted til sted og fik deres hjem nedbrændt, deres ejendele frastjålet og deres templer ødelagt, forblev de for evangeliets skyld trofaste i troen. Idag har vi over 3½ million medlemmer og mere end 24.000 missionærer til at hjælpe med at sprede det evangeliske budskab.

Jeg minder dem om de store ofre, disse tidlige pionerer måtte yde, når de var nødt til at forlade deres dejlige hjem i Nauvoo og rejse gennem ørke-

nerne, hvor de mødte død og lidelser. Men fordi de vidste, at de tilhørte Jesu Kristi kirke, fortsatte de, idet de, som vi alle bør, huskede på, at vor Herre og Frelser selv blev forfulgt og tilsidst korsfæstet, idet han gav sit liv, for at vi kunne opnå udeløselig og evigt liv sammen med ham, hvis vi vil acceptere og efterleve hans lære.

Vore medlemmer må forstå problemerne vedrørende strafald og genoprettelse og have et vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige mission. De må forstå og efterleve visdomsordet og være fuldstændigt omvendt til forståelsen af, at Guds Ånd ikke kan opholde sig i et urent legeme.

Jeg ville ønske, at det var muligt at overlade jer den vidunderlige ånd og de inspirerende ord, der kom fra alle talerne, men da tiden ikke tillader det, vil jeg nøjes med at give jer nogle uddrag fra taler fra den sidste serie konferencer.

Præsident Kimball overbragte hilsende på sin dejlige, kærlige måde og udtalte Herrens velsignelser over folket. Han opfordrede de tilstedeværende til at holde budene, at leve ærligt og retskaffent og at være eksempler for verden.

En tale, som jeg gerne vil henvisse til handlede om renhed. Præsidenten talte ligefremt og på en måde, som folk ikke blot kunne forstå, men heller ikke kunne misforstå. Han benyttede analogien om et skib på et oprørt hav og sagde, at mange skibe var gået tabt med last og passagerer på grund af sammenstød med andre skibe, isbjerg og klippefyldte kyster. Han forklarede, at en ny opfindelse forud kunne advare om fare for sammenstød og blive ved med at udsende faresignaler, indtil faren var afværget.

Han sagde, at unge mennesker på samme måde som skibene rejste på have, hvor store ulykker kan forekomme, medmindre de lytter til de givne advarsler, og han tilføjede:

„Som leder af kirken og til en vis grad ansvarlig for ungdommen og dens velbefindende, løfter jeg min stemme højt og stærkt og siger uden vaklen til de unge: I er på farligt grund og måske i en periode af jeres liv, hvor der er fare på færde. Spænd jeres bælte, hold fast, og I vil kunne overleve denne

storm.' Når vi er blevet advaret, bør vi lytte og handle således, at vi undgår lavlandet, klipperne og farezonerne." Præsidenten talte meget stærkt imod hor, utugt og andre former for perversitet. Han citerede Paulus, som advarede mod at „have samkvem med utugtige mennesker . . . udstød (derfor) det onde menneske af jeres kredse" (1. Kor. 5:9, 13).

Præsident Kimball fortsatte: „Hvis bare vore unge mennesker kunne lære denne fundamentale lektie — altid at søge ordentligt selskab og aldrig være sammen med dem, der har tilbøjelighed til at sænke deres standarder. Vi må gentage, hvad vi har sagt mange gange: Hor, med alle dets tilhørende synder, store og små, er af det onde og er på Adams, Moses' og på Paulus' tid, så vel som i 1977 fuldstændigt fordømt af Herren. Kirken viser ingen eftergivenhed overfor disse perverse synder."

Han fremhævede det alvorlige ved sådanne synder, men åbnede vejen for tilgivelse. Han citerede dette fra Lære og Pagter:

„Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu. Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." (L. & P. 58:42-43)

Så sagde præsident Kimball:

„For at kirken standpunkt, med hensyn til moral, kan forstås rigtigt, erklærer vi med fasthed og uden vaklen, at det ikke er en udslidt klædning, falmet, gammeldags eller hullet. Gud er den samme igår, idag og for evigt, og hans pagter og lærdomme er uforanderlige. Gamle værdier opretholdes af kirken, ikke fordi de er gamle, men fordi de gennem tiderne har vist sig at være rigtige og sande. Upassende seksuel omgang kan kun bringe ulykke, skuffelse, væmmelse og sædvanligvis afvisning. I en enkelt mørk, ufestlig time kan livet splintres. Uskylden er borte for bestandig, og stjålen dyd kan ikke returneres. Vore sidste ord er disse fra profeten Esajas: „Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar" (Esajas 52:11)."

Ældste Thomas S. Monson erklærede en områdekonference for et godt tidspunkt til at overveje, at bede, at tænke

og træffe en beslutning. Han talte om handlefrihed, idet han udtalte:

„Handlefrihedens gave, denne ret til at vælge, er helt overvældende rigtig og af evigtvarende betydning. Hvad vil du vælge? Lad os ikke vende uforandrede hjem fra denne områdekonference. Lad os hellere forlade denne bygning med oprejste hoveder, opbyggede tanker, bevægede hjerter og berørte sjæle."

Han kom med forslag til, hvordan hver enkelt kunne opnå de mål, der var sat, og det første var at lytte. Han fremhævede betydningen af at lytte til Herren, til profeterne, til forældre og til den stille, sagte stemme, der hvisker til enhver af os. Han bad om, at enhver ville „lukke sine øren for den tillokken-de melodi, som kommer fra den sydens fløjtespiller, som hedder Satan, og istedet lytte til sandhedens."

Han kom med et andet forslag, nemlig at vi også må lære. Og så citerede han fra Jakob: „Og vær ordets gører, ikke blot dets hører, ellers bedrager I jer selv" (Jacob 1:22). Vi må tage ved lære af skrifterne og andre gode bøger, sagde han, og også lære af gode menneskers eksempel, som f.eks. generalautoriteterne.

Det tredje forslag var, at vi skulle arbejde. Han mindede os om Nephi's erklæring: „Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalede" (1. Nephi 3:7). Han bad os dele vort vidnesbyrd gennem arbejde med at opbygge Herrens rige. Hans sidste forslag var, at vi skulle elske. Han fortalte os, hvad Frelseren sagde til den lovkyndige om, at det første og største bud var at elske Gud, og det andet, „Du skal elske din næste som dig selv" (Matt. 22:39).

Han fortsatte med at sige:

„Snart vil denne historiske serie konferencemøder være forbi. Mængden vil drage hjem, lysene slukkes, orglets toner dæmpes og forsvinder; men I og jeg vil aldrig mere være de samme. Vi har hørt en profets stemme, præsident Spencer W. Kimball's røst. Vi har i kærlighed tilbedt sammen. Vi har følt vor himmelske Faders godkendelse. Forhåbentlig har hver enkelt truffet sin beslutning: Jeg vil lytte; jeg vil lære; jeg vil arbejde; jeg vil elske. Som hjælp i vor afstakne kurs kan vi være sikre på Herrens altid nærværende

hjælp. „Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham." (Johs. Ab. 3:20)

Et smukt eksempel på vore konferencers tema var en tale af ældste Boyd K. Packer om „En Advarsels Røst". Han begyndte med et citat fra det første afsnit i Lære og Pagter, hvor Herren siger:

„Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.

De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem; thi jeg, Herren har befalede dem at gå" (L. & P. 1:4-5).

Han henviste derefter til det seneste sammenbrud af Teton-dæmningen i Idaho og beskrev grafisk, hvad der skete ved den lejlighed, da huse, kirker og hele småbyer forsvandt. Ialt blev 790 huse ødelagt, og 800 andre alvorligt beskadigede, inkluderende skoler, kirker, forretninger — ejendomme, osv. Omkring 7.800 mennesker befandt sig umiddelbart i oversvømmingsområdet, og længere nede i dalen var andre 25.000 i alvorlig fare. Jeg citerer: „Men hvad skete der med folk den lørdag morgen? Det var simpelthen et mirakel! Der var dødsfald, ja, men kun seks druknede. Hvordan kunne en så forfærdelig ødelæggelse finde sted og så få miste livet?

Svaret er: De var advarede. Nogle af dem havde den morgen haft en underlig, urolig fornemmelse og reagerede derfor øjeblikkeligt, da advarsels lød. De lyttede til advarslen. Sidste dag blev hellige lytter til advarsler. De har læst den åbenbaring, hvori det hedder:

„Thi dette er en advarslens dag og ikke en dag til mange ord. Thi jeg, Herren, lader mig ikke spotte i de sidste dage" (L. & P. 63:58).

Ældste Packer sagde, at efter videnskabelige beregninger, kunne 5.300 have mistet livet, men alligevel blev det kun til de få. De kunne ikke klatre op på taget og redde sig på den måde, for husene blev skyllet væk, og de fleste havde adskillige mil til højere bebyggende områder. De blev reddet, fordi de lyttede til en advarsel og derpå advarede deres naboe.

Han citerede igen fra åbenbaringerne: „Og de, som de har advaret på de-

res rejse, skal påkalde Herren og endnu en liden tid overveje den advarsel, de har fået.

Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare folket, og det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste' (L. & P. 88:71, 81).

Og så sagde han: „Dette er den måde, hvorpå de blev reddet. Enhver, som var blevet advaret, råbte til sin familie og til sine naboer . . . Tror I, at det gik stille for sig? Nej, det var ikke på den måde, det skete. Advarslerne blev råbt og skreget. Man tudede i hornene. Alle midler blev taget i brug for at advare. De råbte: ‚Oversvømmelse! Oversvømmelse!‘

Af de seks, der druknede, befandt én sig lige neden for dæmningen og havde ingen chance. De andre lyttede enten ikke til advarslerne eller gik tilbage for at hente noget. Enhver, som var blevet advaret, advarede sin næste. Der er kapitel efter kapitel af mirakler. Hele episoden står som et stort mi-

rakel. Og hele katastrofen står som en advarsel.“

Ældste Packer afsluttede sin beretning med disse ord:

„Det er nu lørdag morgen i Herrens plan, og vi fortsætter ubekymret vort arbejde, beskæftiget med alle livets almindelige gøremål. Men mange af os går rundt med en urolig, ængstelig følelse. Og til disse konferencer har vi hørt profeten og apostlene løfte en advarselsrøst. ‚Kom bort fra dalen‘, siger de. ‚Søg op på højere grund. Kom bort fra misgerningernes oversvømmelse, bort fra ondskab og åndelig katastrofe.‘ Og jeg gentager, det påhviler enhver, som er blevet advaret, at advare sin næste.“

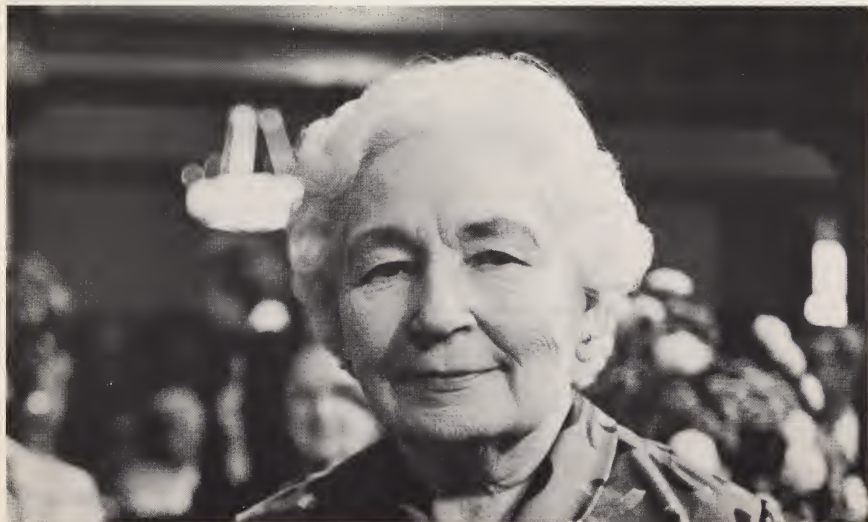
Og således, mine brødre og søstre, er hovedformålet med områdekonferencer, hovedformålet med generalkonferencer, hovedformålet med *denne* konference — at udsende en advarselsrøst. I, som hører og bliver advaret må advare jeres næste. Hvis vi undlader

at lytte til de givne advarsler, vil vi måske alle være fortabt.

I vor tid, hvor så mange har vendt deres hjerter og deres øren bort fra Herrens ord, tilkommer det alle, som endnu tror, at være mere flittige og mere trofaste og mere ivrige efter at forkynde Jesu Kristi evangeliums principper. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at dette er hans kirke, som han leder gennem vor profet, Spencer W. Kimball. Lad os leve således, at vi med vore familier og kære kan frelses fra den ødelæggelse, der er uundgåelig, medmindre vi påny vender os til Gud og holder hans befalninger.

At vi alle må blive engageret i retskaffent arbejde, og med kærlighed i vore hjerter og vidnesbyrd om sandheden på vore læber må lytte til vor profets advarsler og selv derefter advare vore naboer, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Søster Camilla Kimball, hustru til præsident Spencer W. Kimball.

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON
af De tolv's Råd

Selvkritik vil give os fornyet selvgættelse, større selvrespekt og højne vor personlighed.

Forsvarlig grad af selvstyring

En succesombrust fodboldtræner beskrev fornylig sin bedste spiller som en sportsmand, der ejede en ekstra, særlig dimension. Foruden at være en storartet hold-spiller, fik jeg at vide, at han er god til at arbejde for sig selv. Han har alle de for succes nødvendige fysiske og mentale egenskaber. Han ejer personlig stolthed og naturlig selvgættelse. Han fører sig og opfører sig på en måde, der får hans hold-kammerater til at sige: „han er afbalance-ret. Han ved, hvor han vil hen, og hvordan han skal komme der.“

Forsvarlig grad af selvstyring er en storartet dyd, der kan føre til personlig stolthed. Personlig stolthed er en fremragende motivator. Det er en dyd at forstå, hvem vi er, og at opføre os i overensstemmelse dermed. At være skabt i Guds billede er en fantastisk velsignelse med tilhørende udvalgte ansvar.

„Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer?

Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!“ (1. Kor. 3:16-17).

Forsvarlig personlig stolthed er et værn imod tarvelig optræden. Passende selvgættelse er et grundlæggende element i personlig stolthed. Den er nødvendig, hvis individuel disciplin skal være nyttig og effektiv. Må jeg foreslå jer at overveje følgende tanker indenfor området selvstyring?

Almindeligvis er omslaget på en bog beregnet til at skulle sælge indholdet.

Det er ikke nødvendigt, at vi dør, for at blive bedomt af omslaget til livets bog. Til dem, som vil sige: „Det er, hvad I har inden i jer, der tæller, ikke jeres hårs og skægs længde,“ vil jeg sige: „Hvis det er rigtigt, og det mener jeg; hvorfor så løbe risikoen for at komme til at ligne noget, I ikke er?“ Når man skal påvirke andre med hensyn til deres personlige udseende, kan man som regel hurtigere opnå et resultat ved høfligt at appellere til stolthed, indtryk og opfattelse.

Ens personlige opfattelse fremhæves ofte ved hjælp af det tøj, man går med. Passende, moderat, klædeligt og behageligt tøj hjælper os til en følelse af selvtilfredshed. Er man udfordrende eller usømmeligt klædt, kan det skabe forkerte indtryk og fejlbedømmelser. Udfordrende tøj kan også føre til forkerte handlinger. Jeg har altid haft nogen beundring og respekt tilovers for blinde venner, som, tiltrods for at de ikke var i stand til at se sig selv eller andre, alligevel syntes nette, pænt klædte og velsoignerede. Den pågældende selv, eller et familiemedlem, prøver at hjælpe den blinde til at føle sig godt tilpas. Vi gør os selv og andre en bjørnetjeneste, når vi ser ud, som noget vi ikke er.

Det kan meget vel være rimeligt at spørge sig selv: „Kan jeg være stolt af mit udseende? Er mit tøj en passende introduktion? Hvilket bedre eksempel på passende personligt udseende kan vi tænke os end det, som profeten Joseph Smith viste os, da han erklære-

rede: „Jeg så to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse“ (Joseph Smith 2:17).

At tage sig tid til at se så godt ud som muligt ved enhver lejlighed, er det bedste udtryk for velplejethed. Jeg kommer til at tænke på kvinden, som sagde: „Det begyndte at genere mig, at børnene, når de så mig frisere mig, bruge læbestift eller tage rent tøj på, altid sagde: ‚Hvor skal du hen, mor?‘ Havde jeg ikke lov til at se godt ud derhjemme? Og så begyndte jeg at tænke på, hvor sjældent jeg i virkeligheden klædte mig på blot for at være hjemme og gøre mit arbejde dér. I virkeligheden udsiftede jeg sjældent mit arbejdstøj, undtagen når jeg gik i byen eller skulle ud. Jeg havde ladet mig blive for travlt optaget til at ulejlige mig med at pleje mig selv ordentligt undtagen ved særlige lejligheder, når jeg skulle i byen eller i kirke. Intet under at børnene blev for virrede, når jeg en sjælden gang gjorde mig lidt mere præsentabel uden nogen tilsyneladende særlig årsag.“

Et af livets evigtvarende formål er at lære sig selv at kende. Dr. Thomas Harris har dette fornuftigt at sige os: „De fleste mennesker når aldrig deres fulde menneskelige muligheder, fordi de forbliver hjælpeløse børn, der er overvældet af fornemmelsen af egen underlegenhed. Følelsen af at være tilfredsstillende indbefatter ikke, at den pågældende har fået kontrol over alle sine fejl og følelsesmæssige problemer. Det betyder bare, at han nægter

at lade sig paralyseres af dem. Han er fast besluttet på at acceptere sig selv, som han er, men også på at påtage sig mere og mere kontrol over sit liv." At lære sig selv bedre at kende og gøre sig klart, at Gud har givet ethvert menneske gaver og talenter, er en værdig udfordring. „For der er mange gaver, og enhver har fået en gave gennem Guds Ånd.

Nogen har fået én gave og andre en anden, så alle kan få gavn deraf.“ (L. & P. 46:11-12)

At være klar over sine begrænsninger og muligheder vil hjælpe os til foreget selvagtelse. Vi har brug for bestandigt at være klar over bevidstheden om, at

vi er Guds børn. Han kender os. Han hører os. Han elsker os. Passende selvbevidsthed vil hjælpe os til at bevare vore vaner, liv og sjæle rettet mod lykkelige stier. Vi burde være stolte i bevidstheden om, at vi har gudlignende egenskaber. Det var Abraham Lincoln, som sagde: „Det er vanskeligt at få et menneske til at føle sig skidt tilpas, når han føler sit eget værd og hævder at være i slægt med den store Gud, som skabte ham.“ (Tale om kolonisation til en neger-deputation i Washington den 14. august 1862).

Det er vor forpligtelse at undgå selvmedlidenhed, selvførdømmelse og selvtilfredshed. Hvis vi retteligt forstår

vores gensidige forhold til Gud, vil vi ikke tilbringe øjeblikke, dage eller en hel tilværelse med at spekulere over, „hvad jeg har gjort, at dette skal ske for mig?“ „Hvad har Gud imod mig?“ Eller „hvorfor har jeg ikke fået sådanne talenter som mine venner?“

Vi må allesammen nødvendigvis have en vis grad af vilje og evne for at kunne kommunikere med andre i familien, i nabolaget og i organisationer. Høflighed og selvrespekt er nødvendige ingredienser. Vi er nødt til at være ydmyge for at kunne være sammen med andre. Passende selvstyrelse vil gøre det muligt for os først og fremmest at være en del af et hold, og derefter

Kristusfiguren i Visitors center på Tempelplassen.

eventuelt en træner, kaptajn eller „superstar“. I dette forhold og denne livsopfattelse tager sandheden: „Der- som I ikke er ét, er I ikke mine“ (L. & P. 38:27) ny form og får ny mening.

En anden vigtig del af meningsfyldt selvstyring er selvdisciplin, og den eneste form for disciplin, der virkelig virker, er selvdisciplin. Hvad kan give større tilfredsstillelse i livet end at opnå fuldkomnethed i selvstyring. Gode sundhedsvaner, ærlighed, overbærenhed, god opførsel, konversering og selvkontrol kan være værdifulde egenskaber i ens omndomme. Disse karakteregenskaber reflekterer i det ydre indtrykket af beherskelse. Ærlighed over for sig selv muliggør ærlighed over for Gud, familie og alle andre i den daglige omgangskreds. Et menneske, der er ærlig over for sig selv, vil også være det i omgangen med alle andre. Et menneske kan kun vandre rank gennem tilværelsen, når det går fremad i den rigtige retning. Han må vide, hvor han til enhver tid og under alle omstændigheder er på vej til. Man undgår det dårlige udseende, når man følger en vej, der fører opad og videre, snarere end nedad og ud. At være ivrigt optaget af værdige opgaver og først at søge Guds rige er evige beviser på forsvarlig selvstyring og passende anvendelse af personlige kilder. Når man belærer om selvdisciplin, bør vægten lægges på selvspekt og værdsættelse i stedet for at benytte skældsord og forårsage flovhed og tårer som middel til at fremme en bedre opførsel. En af de største tragedier, der kan forekomme i et menneskes liv, er nedbrydelsen af ens selvspekt. Den ne ødelæggelse er ofte selvforårsaget. Ophøjede udtryk for menneskelige følelser, et godt eksempel og høflighed opbygger selvspekt. Folk bliver opløftede, når de behandles, som om de allerede er, hvad de kan blive. Det er min erfaring, at de fleste tænkende mennesker reagerer mere positivt over for venlig overtalelse end over for trusler eller nedrækning.

Selv personlige sundhedsvaner bedres som regel ved passende fremhævelse af timelige og evige værdier, snarere end ved fordømmelse og afsky. Overvægtige mennesker bør opmuntres til at tænke over udseende og sundheds-

mæssige fordele ved en passende diæt og slankekur. De fleste vil reagere ved ærlig påskønnelse af, hvad der er blevet gjort eller oprigtigt forsøg, snarere end på bildende hentydninger.

Ofte er selvdisciplinen, med hensyn til den personlige sundhed, gået tabt eller er svag, fordi vi tillader os selv at fortabe os i hævngrig eller ondskabsfuld indstilling. For nylig talte jeg med en mand om narkotika. På spørgsmålet: „Hvorfor bruger du narkotika?“ svarede han: „For at hæve mig på mor.“ Som svar på mit spørgsmål: „Hvorfor lader du dig involvere i brug af alkohol?“ svarede en attraktiv hustru og ung mor, der fornylig var kommet ind i vanen med at drikke alkohol: „Den svigerfar, jeg har, skal ikke fortælle mig, hvad jeg må og ikke må gøre!“ Hvis der findes gode grunde til at være afhængig af narkotika og alkohol, og i øjeblikket kender jeg ikke til nogen, så må der være bedre årsager end dem, der her er blevet fremført af disse to mennesker. Gud og mennesker herliggøres gennem intelligent selvstyrelse.

Lige så vigtigt for vores selvstyring, og almindelige opførsel som et sobert udseende, er vores stemmeføring, benyttelse af et værdigt sprog, god opførsel, respekt for andres rettigheder og høflighed.

I enhver forsamling eller i en personlig situation er det forfriskende og opløftende at se mænd og kvinder, som tænker, taler og handler korrekt. Gode manerer er nødvendige for samværets værdighed og fred og bør være noget, som vi alle tager alvorligt, og alligevel hører og læser vi mindre om menneskers kulturmonter end om afmagringskure og daglige problemer som middel til at fremme vores personlige accept og udvikling. Høflighed er bedst, når den er mindst fremtrædende. Høflighed er ikke en tidligere generations opfindelse; det er snarere en levedåbe, som altid har eksisteret. Vi har brug for at blive mindet om, at Moses gjorde mere end at bringe De ti Bud ned fra bjergtet. I utvetydige udtryk beskrev han en gentleman's opførsel — høflighed over for venner og fremmede; respekt for de blinde, de døve, de gamle, de svage, de upåagtede og afholdenhed fra sladder.

Høflighed er ikke en usædvanlig opførsel, der er reserveret vores særlige omgangskreds af venner eller bestemte forhold. Det er ikke en kåbe, der tages på til bestemte lejligheder, eller mennesker. Det er en livsstil af umådelig betydning, hvadenten det er hjemme, på kontoret eller på gaden. Den mildner det uventede, letter på vidunderlig måde verdens stød. Vi kan ikke i tilstrækkelig grad retfærdiggøre manglende høflighed uden hensyn til venskab eller situation. De bedste manerer, som vi har lært derhjemme, vil dukke op på passende tidspunkter i vor omgang med andre mennesker. At komme præcis til aftaler og møder er en del af selvdisciplin og vidner om selvspekt. Puntklighed, eller mangel derpå, er ofte den eneste introduktion, man nogensinde vil få til nye grupper eller venner. Sindsro og ligevægt følger ikke dem, som mangler den høflighed og dommekraft at komme til tiden.

Veldisciplineret er den person, som udvikler tålmodighed over for sine medmennesker. I samtaler er han hensynfuld og forstår at lytte. En høflig samtaledeleger virker ikke pralende, plaprende eller uforkammet. Vi er den, som siger, hvad der nødvendigvis må siges, men ikke alt, hvad der kunne siges. Mit håb og min bon idager, at vi vil betragte os selv med fornyet ansvar, fornyet selvgættelse, højere selvbevidsthed og større selvspekt. Vi er Guds børn. Vi ejer virkelig Gud-ivens egenskaber. Vi har virkelig mulighed og ansvar for at lære at være ledere. Lad os leve på en sådan måde, at det kan siges om os, at „han er velafbalanceret. Han ved, hvor han er på vej til, og hvordan han skal komme der. Han forstår at styre sig selv“. Ved at gøre det, vil det blive muligt at yde en bedre indsats i riget og i større grad at påskønne Lorenzo Snow's gribende erklæring: „Som mennesket nu er, var Gud engang. Som Gud nu er, kan mennesket blive.“ (Se „Improvement Era“, Juni 1919, p. 656). Det er det, forsvarlig selvstyring drejer sig om.

Jeg efterlader hos jer disse tanker og mit vidnesbyrd i hans navn, som var det fuldkomne eksempel, ja i Jesu Kristi navn. Amen.

ÆLDSTE DELBERT L. STAPLEY
De tolv Råd

Vi kan hente svar, vejledning og styrke i Paulus breve – og de, som benytter sig af dette, vil få fred og lykke.

Apostlen Paulus' lærdomme

Mit budskab er taget fra apostlen Paulus' breve, som er skrevet for over 1900 år siden. Paulus blev født som Saulus af Tarsus, og var både jødisk og romersk statsborger. Han blev en stærk forfølger af dem, der antog Jesus Kristus som deres Herre og Konge. Saulus blev ikke motiveret af ondskab men af troen på, at han arbejdede mod en fjende af sin jødiske tro.

På vej til Damaskus for at udøve sine forfølgelser, blev han pludseligt omgivet af et himmelsk lys, og han faldt hjælpeløs til jorden. En stemme spurgte: „Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?“ Som svar stillede Saulus to spørgsmål: „Hvem er du, Herre?“ og „Herre, hvad ønsker du, at jeg skal gøre?“ (Ap. Gern. 9:4-6)

Kristus svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger.“ Så sagde han til Saulus, at han skulle gå ind i byen, Damaskus, hvor han ville få undervisning og instruktioner. Saulus, som havde mistet synet, blev ledet ind til byen af sin rejsefælle. Der gengav Ananias, en Herrens discipel og tjener, Saulus hans syn og fortalte ham, at Gud havde udvalgt ham til at kende sin vilje og høre hans røst; at han skulle blive et vidne for alle mennesker om den opstandne Kristus.

Han blev døbt af Ananias og fra den stund inviede han sin lov til at opbygge Herrens rige. (Ap. Gern. 9:4-19) Da han var blevet ordineret, blev Saulus en stor troens forsvarer, en dyna-

misk retfærdighedens lærer; og en frygtløs evangelieforkynder for verden. Han gik først til jøderne i deres synagoger; derefter foretog han tre missionsrejser, til mange folkeslag. Medens han var på mission blandt hedningerne, blev han kaldt eller kendt som Paulus. Hans kærlighed til sine omvendte søskende forårsagede, at han vendte tilbage for at iagttage deres fremgang, og han skrev formanende breve til dem. Jeg føler stor respekt for apostlen Paulus. Jeg beundrer hans mod, ærlighed, styrke og tro, samt hans stærke vidnesbyrd. Jeg holder meget af hans lærdomme og finder dem lige så nyttige for folk i dag. Han var særlig udvalgt, et sandt vidne om den opstandne Kristus.

Hvad var Paulus' ansvar som vidne? At undervise om troens budskab, omvendelse og dåb; at bære vidnesbyrd om Frelserens guddommelige mission; at belære om menneskets slægtskab og forhold til Jesus og til Gud, vor Fader; at styrke deres vidnesbyrd; at forklare evangeliet og styrke dem i deres daglige liv samt advare verden.

Er dette ikke vore sidste dages hellige leders mål? Ved alle møder, og til alle tider, søg de at styrke troen, opbygge vidnesbyrd, opmuntre til hengivenhed for sagen, velsigne folk, belære om pligter og ansvar, udvikle ledere, forøge åndeligheden og advare. Jeg vil gerne fremlægge budskabet med Paulus' egne ord, valgt fra hans

breve. Han stadfæstede sit hovedemne, da han modigt erklærede til romerne: „For jeg skammer mig ikke over Jesu Kristi evangelium, for det er en Guds kraft til frelse for enhver som tror.“ (Rom. 1:16)

„Det vil jeg nemlig sige jer, brødre! at det evangelium, som er blevet forkyndt af mig, er ikke menneskeværk; det er jo heller ikke af noget menneske, jeg har fået det eller har lært det, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus.“ (Gal. 1:11-12)

Han sagde til Timoteus: „Skam dig derfor ikke ved at vidne om vor Herre.“ Paulus lærte os også, at der er: „Een Herre, een tro, een dåb, een Gud, og alles Fader.“ (Ef. 4:5-6) Dette er stadig sandt. Hvor mange kirker i verden i dag tror, at Kristus blev døbt ved ned-sænkning i vandet „for at opfylde alt, hvad ret er“? Intet menneske kan indtræde i Himmelen ved at sætte sig sine egne betingelser. Guds plan må følges for at opnå dette mål. Og Kristus er vor lærer og eksempel. Paulus erklærede: „Thi alle, som drives af Guds Ånd, er Guds børn.“

Vi er Guds børn.

„Men når vi er børn, er vi også arvinger og Kristi medarvinger, . . . Og vi ved, at alle ting samvirker til det gode for dem, som elsker Gud.“ (Rom. 8:14, 16, 17, 28)

Paulus formanede Timoteus: „Derfor påminder jeg dig om at opflamme den nådegave fra Gud, som du fik ved min

håndspåbyggelse. . . . Thi Gud har ikke givet os fejhedens ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd." (2. Tim. 1:6-7)

Paulus lærte også meget angående opstandelsen. „Ved I ikke," sagde han, „at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død?

Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, for at, som Kristus blev opvakt fra de døde ved Faderens herlighed, således skal også vi leve et helt nyt liv. Thi er vi sammen voksede med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans.

Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen, og der skal lyde en befaling, en overengels røst og Guds basun: Og først skal de døde i Kristus opstå." (1. Tes. 4:16)

Paulus sagde angående sin forkyndelse af evangeliet: „Thi om jeg forkynder evangeliet, har jeg ikke noget at rose mig af, jeg er jo under tvang; ve mig, om jeg ikke forkynder det!" (1. Kor. 9:16)

Hans råd til andre, som ønskede at forkynde evangeliet, inbefatter disse ord: „Og hvorledes skulle de prædike, hvis de ikke sendes ud." (Rom. 10:15)

„Og ingen tiltager sig selv den værdighed, men man må som Aron kaldes dertil af Gud." (Heb. 5:4) Aron blev kaldet ved åbenbaring. Paulus fremhævede enhed i troen. „Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I skal være enige indbyrdes, og at der ikke må findes splittelse iblandt jer, men at I skal være pligtstud forenede i samme sind og i samme overbevisning." (1. Kor. 1:10)

For Gud er ikke forvirringens, men frendes Gud." (1. Kor. 14:33)

Så spurgte han: „Er Kristus da delt? Blev Paulus korsfæstet for jer? eller blev I døbt til Paulus' navn?" (1. Kor. 1:13)

„Som vi for har sagt, så siger jeg nu igen: dersom nogen forkynder jer evangeliet i strid med det, I har modtaget — forbandet være han!" (Gal. 1:9)

Apostlen Paulus fremsatte klare og udtrykkelige måder, hvorpå de hellige skulle leve som sande kristne for at berede sig til ophøjelse. Han påminde- de lederne: „Således har også Herren

bestemt, at de, der forkynder evangeliet, skal leve af evangeliet." (1. Kor. 9:14)

I sin undervisning om tro, definerede han den først som: „Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser." (Heb. 11:1)

Så gav han det løfte: „Derfor skal I vide, at de, som er af tro, de er Abrahams børn." (Gal. 3:7)

Og han lærte: „Strid troens gode strid . . ." (1. Tim. 6:12)

Paulus lagde vægt på troens betydning, idet han sagde: „ . . . Allerførst formaner jeg da til at frembære bøn, påkaldelse, forbøn og tak for alle mennesker, for konger og alle i høje stillinger, så vi må leve et roligt og stille liv, gudsfrygtigt og sømmeligt i alle måder." (1. Tim. 2:1-2)

„Så skal Guds fred, som overgår al forstand, bevare jeres hjerte og jeres tanker i Kristus Jesus." (Fil. 4:7)

Paulus påmindede de hellige om nødvendigheden af at læse og studere skriften. Han sagde til Timoteus: „Og du kender fra barndommen af de hellige skrifter, som kan gøre dig vis til frelse ved troen på Kristus Jesus." (2. Tim. 3:15)

„Ethvert skrift, som er indblæst af Guder også gavnligt til at belære, til at rettesætte, til at genoprejse, til at opugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning." (2. Tim. 3:16-17)

Til romerne skrev han: „De tog imod ordet med al god vilje og granske- de dagligt skrifterne, om dette forholdt sig således." (Ap. Ger. 17:11)

Familiemedlemme blev instrueret om: „I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den," (Ef. 5:25)

„ . . . men hustruen skal have ærefrygt for sin mand!" (Ef. 5:33)

„Opmuntrer de unge kvinder til at være kærlige hustruer og mødre, sindige, kyske, gode, lydige mod deres mænd, for at Guds ord ikke skal blive spottet. Forman ligeledes de unge mænd til at være sindige i alle forhold, og vær selv et forbillede i gode gerninger; og vis i din læbergerning uforfalsket renhed, værdighed, sund, upåkælgelig forkyndelse, så den, der står os imod, må blive til skamme." (Tit. 2:4-8)

„Og I fædre! I må ikke opirre jeres

børn, men opdrag dem i Herrens tugt og formaning." (Ef. 6:4)

„I børn! adlyd jeres forældre i alt, thi det er Herren velbehageligt." (Kol. 3:20)

Så lærte han alle: „I skal derfor ligne Gud, som hans elskede børn, og vandre i kærlighed, ligesom også Kristus elskede jer og gav sig selv hen for os som en gave og et offer, en liflig duff' for Gud. Men utugt og al slags urenhed eller haveysge bør end ikke nævnes iblandt jer, som det somer sig for hellige, ej heller skammelig færd eller tåbelig snak eller letfærdig skæmt (den slags er utilbørlig), men hellere taksigelse. Thi I skal vide, at ingen utugtig eller uren eller haveysg — det er det samme som en afgudsdyrker! — har lod og del i Kristi og Guds rige. Lad ingen bedrage jer med tomme ord; thi for sådanne synderes skyld kommer Guds vrede over ulydighedens børn. Gør derfor ikke fælles sag med dem!" (Ef. 5:1-7)

Andre vigtige lærdomme fremsat af ham: „Prov alt, hold fast ved det gode! Hold jer fra det onde i enhver skikkelse." (1. Tes. 5:21-22)

„Lad os vandre sømmeligt som ved dag." (Rom. 13:13)

„Vi skulle komme de fattige i hu." (Gal. 2:10)

„Enhver give, som hans hjerte har til- sagt ham, ikke tvært og tvungent; thi Gud elsker en glad giver." (2. Kor. 9:7)

„Bær hverandres byrder." (Gal. 6:2)

„Lad os gøre godt mod alle." (Gal. 6:10)

„Lad broderkærligheden være ved!" (Heb. 13:1)

„Men vær gode mod hverandre og barmhjertige, så I tilgiver hverandre, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus." (Ef. 4:32)

„Glem ikke gæstfriheden; thi ved den har nogle, uden at vide det, haft engle til gæster." (Heb. 13:2)

„Hold jeres færd fri for kærlighed til penge, nøjes med det, I har." (Heb. 13:5)

„Kom jeres vejledere ihu, som har forkyndt jer Guds ord." (Heb. 13:7)

Paulus gav yderligere disse råd: „Ud- sluk ikke Ånden — „Ringede ikke profetisk tale" (1. Tes. 5:19-20)

„Derfor lad os ikke mere fælde dom over hverandre, men fæld hellere den

dom, at man ikke må vække anstød hos sin broder eller give ham anledning til fald." (Rom 14:13)

„Al bitterhed og hidsighed og vrede og skrig og spot være fjært fra jer som i det hele al ondskab!" (Ef. 4:31)

„I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke!" (Ef. 6:10)

„At I skal opgive jeres tidligere levned og aflægge det gamle menneske, og iføre jer det nye menneske, der blev skabt i Guds lighed til at leve i den retfærdighed og fromhed, som hører sandheden til." (Ef. 4:22,24)

„I øvrigt, brødre, glæd jer, vær fuldt beredte, lad jer formane, vær enige, hold fred, så skal kærlighedens og fredens Gud være med eder." (2. Kor. 13:11)

Hvor smukt og fuldstændigt gennemgik Paulus ikke alt, som ville sætte os i stand til at opnå den største lykke i dette liv og ophøjelse i det tilkommende.

Farerne ved rigdom blev pointeret, og Paulus pointerede nødvendigheden af, at sådan blev anvendt på passende måde. På en vis måde påmindede han de hellige:

„Thi vi har ikke bragt noget med ind i verden og kan heller ikke bringe noget ud fra den. Når vi har føde og klæder, skal vi lade os nøje med det. Men de, som vil være rige, falder i fristelser og snarer og mange uforstandige og skadelige begæring, som styrter mennesker i undergang og fortabelse; Thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; drevet af den er nogle faret vil fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte." (1. Tim. 6:7-10)

„Byd dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver os alt, for at vi må nyde godt deraf; byd dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre." (1. Tim. 6:17-18)

Paulus gav også disse vigtige advarsler:

„Træk ikke i ulige åg med de vantrø, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke?" (2. Kor. 6:14)

I kan ikke både drikke Herrens kalk og onde ånders kalk." (1. Kor. 10:21)

„Far ikke vild. Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste. Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet, men den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden." (Gal. 6:7-8)

„Thi syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre." (Rom 6:23)

Når vi læser Paulus' forudsigelser om den ondskab, der skal komme, finder vi mange ligheder med verdens tilstand i dag. Tænk på og overvej disse advarsler:

„Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne." (2. Tim. 4:3-4)

„Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider, thi menneskene vil blive egenkærlige, penge-kære, pralende, hovmodige, spottelystne, ulydige mod forældre, utaknemmelige, ufremme, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode, forræddere, fremfusende, oplæste, lystens venner snarere end Guds venner; De har gudsfrygt skin, men fornægter dens kraft . . ." (2. Tim. 3:1-5)

„ . . . og stadig vil lære uden nogen sinde at nå til erkendelse af sandheden." (2. Tim. 3:7)

„De hævder at de kende Gud, men i gerning fornægter de ham, afskyelige som de er, og ulydige og uduelige til enhver god gerning." (Titus 1:16)

Den ugudelighed, om hvilken Paulus advarede, hersker i verden i dag og udbredes mere og mere. Men ligesom han advarede os, har han også givet os råd og vejledning.

„Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag . . . så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder, og iførte retfærdigheden som brynje. Tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium, løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Andes gloende pile, tag imod „frelsens hjelm" og Andens sværd, som er Guds ord. Gör dette til enhver tid under stadig påkaldelse og bøn." (Ef. 6:13-18)

„Så I kan vandre Herren værdige, i alle måder ham til behag." (Kol. 1:10)

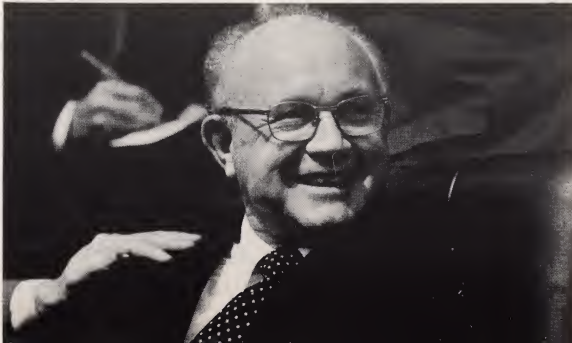
„I øvrigt, brødre, alt, hvad der er sandt, hvad der er sømmeligt, hvad der er retskaffent, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, al dyd og alt, hvad der er ros værd; det skal I have i tankel!" (Fil. 4:8)

Så gav han dette løfte, at . . . „alt for-mær jeg i ham, (Kristus) som giver mig kraft." (Fil. 4:13)

Paulus lærte os på magtfuld måde vigtigheden af at sætte Jesu Kristus som vort forbillede, idet vi til stadighed stræber mod fuldkommenhed. Apostlen Paulus' breve kan give os svar, vejledning og styrke, ligesom de hjalp de hellige i oldkirken. Hvis vi bedende overvejer og grunder over, ikke blot Paulus' ord men alle de hellige skrifter, som vi har nu, vil vi blive styrket og beriget.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om sandfærdigheden af apostlen Paulus' lærdomme. Hvis vi antager og efterlever dem, vil de bringe fred og glæde til alle, der oprigtigt søger efter lyset og sandheden. Dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Ældste Bernhard P. Brockband, de halvtjers største kvorum.

En bøn til dem, som har fjernet sig fra evangeliet: „Gå igang, kom tilbage; jeres hjerters længsler vil blive opfyldt.“

Alt at vinde – intet at tabe

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY
De tolv's Råd

Det har været en meget innspi-
rerende konference. Jeg føler mig
overbevist om, at alle, som har taget
del i den, er blevet styrket i deres over-
bevisning om Herrens værk.

Dette er det sidste møde, denne søn-
dag eftermiddag og jeg håber, at der
et eller andet sted findes nysgerrige
lyttere, som engang har haft nær til-
knytning til kirken, men af en eller an-
den grund er faldet fra. Det er disse,
jeg ønsker at henvende mig til med
en inderlig bøn om vejledning ved Hel-
ligåndens kraft, at de må høre og blive
opbygget gennem den samme Ånd.
Lad mig først læse noget af et brev,
der for nylig blev sendt til Temple
Square:

„Jeg tilhører ikke mormonkirken . . .
Jeg har aldrig troet på Gud og Jesus
Kristus. Jeg har aldrig kunnet forstå,
hvorledes jeg skulle elske en Ånd, som
jeg ikke kender. Da jeg blev døbt, an-
tog jeg Kristus, fordi jeg altid havde
hørt, at hvis jeg ikke blev frelst, ville
jeg utvivlsomt komme i helvede. At
være „frelst“ er altid blevet slynget ud
mod mig. Jeg har ikke gået i kirke,
i meget lang tid, fordi der altid blev
fremført noget, som jeg ikke forstod
og endnu ikke helt forstår. En viste
mig en brochure: „Menneskets søgen
efter lykke“, og forklarede, hvad den
indeholdt. Det åbnede mine øjne, og
gennem mormonreligionen begyndte
jeg at forstå Gud. Jeg begyndte at tro,
at han virkelig eksisterer og elsker

mig. Jeg ønsker at elske, prise og tjene
ham. En „lille stemme“ indeni mig for-
talte, at jeg skulle søge efter Gud. Før
betød det intet for mig, om der fandtes
en Gud eller ej. Men det gør det nu.
Hvem er Gud? Hvorfor findes der en
Gud? Hvorfor behøver han mig, eller
hvad ønsker han af mig? Hvorfor er
jeg her? Hvorfor føler jeg mig så for-
tabt? Der findes tusinder af spørgs-
mål i mit hovede, som jeg så inderligt
ønsker at finde svar på. Og siden jeg
ingen steder har at gå hen, og jeg ikke
ved, hvordan jeg skal begynde at sø-
ge, beder jeg Dem om at give mig no-
gen forståelse af ham og mormonreligi-
onien. Vil De være så venlig at hjælpe
mig med at finde disse svar? Lyt til mit
råb om hjælp og giv mig fornuftige
svar. Send mig venligst brochurer,
breve, traktater, kort, ja, hvadsomhelst.
På forhånd mange tak!“

Jeg er overbevist om, at der findes tu-
sinder rundt om i verden, som i deres
ensomhed råber om hjælp ligesom
dette menneske, der har skrevet dette
brev. Men foruden disse findes der en
anden gruppe, som er medlemmer af
kirken af navn, men har forladt den,
og som nu, i deres hjertes længes efter
at vende tilbage, men ikke ved, hvor-
dan og er for frygtssomme til at prøve.
Disse stiller også i tankefulde øjeblikke
dette spørgsmål: „Hvorfor er jeg
her? Hvorfor føler jeg mig så fortabt?
Åh, hjælp mig med at finde vejen.“
Dette får mig til at mindes en af de

smukkeste historier, der nogensinde
er blevet fortalt. Må jeg gengive den
med hans ord, som først fortalte den:
„Der var en mand, der havde to søn-
ner. Den yngste af dem sagde til fa-
deren: „Fader! giv mig den del af for-
muen, som tilkommer mig. Så skiftede
han ejendommen imellem dem. Og ik-
ke mange dage derefter samlede den
yngste som alt sit og rejste langt bort
til et fremmed land og ødte dér sin
formue i et udsvævende liv. Men da
han havde sat alt til, blev der en svær
hungersnød i det land; og han be-
gyndte at lide nød.

Så gik han hen og holdt sig til hos en
af borgerne der i landet, og han sendte
ham ud på sine marker for at vogte
svin. Og han ønskede at fylde sig med
de bønner, som svineene åd; og ingen
gav ham noget.

Men han gik i sig selv og sagde: Hvor
mange daglejere hjemme hos min fa-
der har ikke fuldt op af mad? og her
er jeg ved at sulte ihjel. Jeg vil stå op
og gå til min fader og sige til ham: Fa-
der! jeg har syndet imod Himmelen og
over for dig, jeg er ikke længere værd
at kaldes din søn, lad mig gå som en
af dine daglejere.

Og han stod op og gik til sin fader.
Men da han endnu var langt borte, så
hans fader ham og ynkedes inderligt
og kom løbende og faldt ham om hal-
sen og kyssede ham. Og sommen sagde
til ham: „Fader! jeg har syndet imod
Himmelen og over for dig, jeg er ikke

længere værd at kaldes din søn.' Men faderen sagde til sine tjenere: „Skynd jer at komme med den bedste klædning og giv ham den på og sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne; og hent fedekalven og slagt den, og lad os spise og være glade! Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen.“ (Luk. 15:11-32)

Til jer, mine brødre og søstre, som har taget jeres åndelige arv og er gået og nu finder en tomhed i jeres liv, vil jeg sige, at vejen er åben for jer til at vende tilbage. Bemærk ordene i lignelsen om den fortabte søn: „Men han gik i sig selv.“ Har I ikke tænkt over jeres tilstand og omstændigheder og længtes efter at vende tilbage? Den unge mand i lignelsen ønskede kun at være en tjener i sin faders hus, men hans fader, som så ham langt borte, løb for at møde ham og kyskede ham, iførte ham en klædning, gav ham en ring på fingeren, sko på fødderne og beredte et festmåltid for ham.

Således vil det også gå jer. Hvis I vil tage det første frygtssomme skridt for at vende tilbage. I vil blive hilset med åbne arme, og kærlige venner vil byde jer velkommen.

Jeg tror jeg ved, hvorfor nogle af jer forlod os. I blev fornærmet af en tankeløs person, som gjorde jer fortræd. I misforstod hans handling og mente, at han gjorde det som repræsentant for kirken. Eller I er måske flyttet fra et område, hvor folk kendte jer, til en andet, hvor I faktisk stod alene og voksede op med kun ringe kundskab om kirken. Eller I kan være blevet trukket af andet selskab eller andre vaner. Eller I kan have følt jer klogere med hensyn til verdens visdom end jeres venner og bekendte i kirken, og med en vis foragt have trukket jer tilbage fra deres selskab.

Det er ikke min hensigt at dvæle ved årsagerne. Jeg håber heller ikke, at I vil gøre det. Lad fortiden være glemt. Profeten Esajas, der levede i en anden tidsalder sagde disse ord, der passer til vor tid: „Tvæt jer, rens jer, bort med de onde gerninger fra mine øjne; Hør op med det onde, lær det gode . . . Kom lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagten, de skal blive hvide som sne;

er de røde som purpur, de skal dog blive som uld. Lyder I villigt, skal I æde landets goder.“ (Esajas 1:16-19)

Dette er, hvad der er hensigten med evangeliet — at gøre dårlige mennesker gode, og gode mennesker bedre, som præsident McKay plejede at sige: Der findes en forandringsproces, en fremgangsmåde i kirken, hvorved end- og disse, som har syndet alvorligt, kan komme tilbage. Lad ikke stolthed stå jer i vejen. Hvis det er problemet, findes der en historie i Det gamle Testamente, som jeg kunne lide at fortælle jer.

Na'aman's hustru havde en lille pige som tjente hos hende, en datter af Israel. Hun sagde til sin frue: „Gid min herre var hos profeten i Samaria; han

ville sikkert skille ham af med hans spedalskhed.“

Da Na'aman hørte dette, hentede han kostbare gaver og skrev et brev til Israels konge. Men da kongen hørte om grunden til Na'aman's komme, blev han forskrækket for han havde ikke kraft til at helbrede den spedalske. Da fortalte profeten Elisa kongen, at han ville hjælpe hærføreren. „Da kom Na'aman med heste og vogne og holdt uden for døren til Elisas hus. Men Elisa kom ikke engang ud for at hilse på hærføreren. Han sendte et bud til Na'aman og lod sige: „Gå hen, og bad dig syv gange i Jordan, så bliver dit legeme atter frisk, og du bliver ren!“

Na'aman blev fornærmet over, at han blev bedt om at bade sig i Jordan, når

TV fotograf og tabernakelkorets dirigent Jerold Ottley

i hele verden, finden der to mænd, som er blevet tildelt et ansvar for jer. Hvis I ikke kender dem, så ring til biskoppen i det ward, hvor I bor eller skriv et brev til kirken. I vil modtage besøg af nogen, som kan hjælpe jer uden forlegenhed. Med venlighed og kærlighed vil de vise jer vejen og tage jer ved hånden og lede jer. Prøv det. I har alt at vinde og intet at miste. Kom tilbage, mine venner. Der findes mere fred i kirken, end I længe har kendt. Der findes mange, hvis venskab I vil komme til at nyde. Der er kundskab at indhente, instruktioner at modtage, diskussioner at deltage i, som vil nære jeres ånd. Jeres hjertes stille længsel vil blive opfyldt. Tomheden, I så længe har følt, vil blive erstattet med en fylde af glæde. Jeg har en ven ligesom jer.

der var renere strømme i hans eget land, og drog bort i vrede. Men hans tjenere bønfuldt ham om at gøre, som Elisa havde foreslået. Den stolte mand gav til sidst efter, og skriften siger:

„Så drog han ned og dykkede sig syv gange i Jordan efter den Guds mands ord; og hans legeme blev atter friskt som et barns, og han blev ren.“ (2. Kong. 5:1-14)

Og derfor gentager jeg: „Lad ikke stolthed stå jer i vejen. Evangeliets vejje er enkle. Nogle af kravene kan for jer synes at være elementære og unødvendige. Forsmå dem ikke. Ydmyg jer og vandre i lydigheid. Jeg lover jer, at resultaterne vil være vidunderlige og tilfredsstillende.

Hvor skal I begynder? Hvordan I kommer igang? I hver af kirkens enheder

For mere end fyre år siden arbejdede vi sammen i missionsmarken. I de år, der fulgte, deltog han i krig. I sin ensomhed fandt han ligegyldige kammerater. Han blev gift udenfor kirken. Han dannede sig vaner, som fik ham til at føle, han ikke ville være velkommen. Han flyttede fra den ene del af landet til den anden.

En søndag var jeg i en by i Californien til en stavskonference. Mit navn og billede havde været i den lokale avis. Telefonen ringede i stavscentret, da stavspræsidenten og jeg trådte ind i bygningen den morgen. Telefonopringningen var til mig, og han, der ringede, sagde sit navn. Han ønskede at se mig. Jeg undskyldte mig fra mødet, som jeg skulle have afholdt tidligt denne morgen og bad stavspræsidenten sørge for det. Jeg havde noget vigtigere at foretage mig.

Denne min ven trådte frygtsoomt ind i kirkebygningen. Han havde været væk i lang tid. Vi omfavnede hinanden ligesom brødre, der længe havde været adskilte. Til at begynde med var vor samtale forlegen; men den blev hurtigt ivrigere, mens vi snakkede om den tid, vi havde tilbragt sammen i England for mange år siden. Der var tårer i denne stærke mands øjne. da han talte om kirken, som han engang havde været så aktiv i, og så fortalte han om de lange, tomme år, der fulgte efter. Han dvælede ved dem ligesom en mand, der taler om et mareridt. Da han havde beskrevet disse bortødede år, talte vi om hans tilbagevenden. Han mente, det ville være vanskeligt og måske pinligt, men han ville prøve. For kort tid siden modtog jeg et brev fra ham. Han skrev: „Jeg er tilbage. Og hvor det føles godt at være hjemme igen.“

Og så til jer, mine venner, som ligesom ham længes efter at komme tilnæ, men tøver med at tage det første skridt: Prøv. Kom tilbage. Lad os møde jer, hvor I nu står og tage jer ved hånden og hjælpe jer. Jeg lover jer, det vil føles godt at være hjemme igen. Jeg bærer mit vidnesbyrd, at dette er Herrens værk. Det er Guds rige på jorden. Det bærer Faderens endbarns navn. Her vil I finde lykke og styrke og Guds kraft til frelse. I Jesu Kristi navn. Amen.

ÆLDSTE BRUCE R. McCONKIE
De tolv Råd

Hvis vi til stadighed holder en retfærdig kurs vil vi opnå evigt liv, når vi har taget afsked med dette liv – selv om også vi endnu ikke er fuldkomne.

De døde som dør i Herren

Jeg skal tale om et emne, der vækker frygt, ja, rædsel – i de fleste menneskers hjerte. Det er noget, vi frygter, ja, som vi er såre bange for, og noget, som de fleste af os ville flygte fra, hvis vi kunne.

Jeg skal tale om den uodødelige sjæls bortgang til de evige riger, der ligger forude, om den dag, da vil skal forlade dette dødelige tabernakel og vende tilbage til støvet, hvorfra vi kom. Jeg skal tale om døden – den timelige død, den naturlige død – og om menneskesjælens tilstand, når døden indfinder sig.

Vi bliver uden tvivl alle vejledt og oplyst af Helligåndens kraft, når vi indtræder i dette rige, det rige om hvilket det kødelige og sanselige menneske kun ved så lidt, men om hvilket den Allerhøjeste har åbenbaret så meget til de hellige.

Jeg beder om, at I vil lægger jer mine ord, udtalt ved Helligåndens kraft, på sinde, gennem den samme Ånds kraft, så I vil forstå sandheden deraf.

Som tekst benytter jeg disse smukke og trøstende ord fra Bibelen:

"Kostbar i Herrens øjne er hans frommes død." (Salm. 116:15) Til dem tilføjer jeg Paulus' skarpe og smertelige udtalelse: "Dødens brod er synden" (1. Kor. 15:56).

Døden kan være trøstende og sød, eller den kan fylde os med et endeløst helvedes kval og pine.

Og vi vælger selv, hver især, hvordan den skal blive. Hvis vi skal sætte døden i dens rette perspektiv i tingenes evige plan, må vi først lære livets hensigt at kende. Vi må vide, hvorfra vi kom,

hvem vi er og hvorfor Herren anbragte os her. Kun da vil vi kunne danne os et billede af forsynet, som skabte os.

Eftersom Herren har åbenbaret det til os i vor tid, ved vi at vi er åndelige børn af et ophøjet og herliggjort væsen, af en hellig mand, som har et legeme af kød og ben, og som er vor Fader i Himlene. Vi ved, at navnet på det liv, han lever, er evigt liv, og at det består i at leve i en familieenhed og at være i besiddelse af al magt, al kraft og alt herredømme. Vi ved at han beskikkede og oprettede frelsesplanen, så vi kunne være i stand til at gå fremad og udvikle os fra vor åndelige tilstand til den samme herlighed, ære og ophøjelse, som han selv besidder. Vi ved, at Faderens plan nødvendiggjorde skabelsen af denne jord, hvor vi kunne bo som dødelige, modtage legemer, dannet af jordens støv og gennemgå de prøvelser, vi nu bliver stillet overfor. Vi ved, at denne frelsesplan indbefattede tilvejebringelse af muligheden for menneskets fald og den deraf følgende timelige og åndelige død, forløsning fra døden gennem Guds Søns sonoffer og det evige livs arv. Vi ved, at denne store plan for evig udvikling krævede en fødsel, hvorigennem vor uodødelige ånd ville modtage et dødeligt tabernakel, og døden som ville befri disse ånden fra dødelighedens skrøbeligheder, sygdomme og svagheder. Og lad mig her fastslå, at det aldrig var meningen, at dette liv skulle være let. Det er en prøvestand, i hvilken vi prøves fysisk, mentalt, moralsk og åndeligt. Vi er underkastet sygdom og skrøbelighed. Vi bliver angrebet af

kraft, spedalskhed og smitsomme sygdomme. Vi lider sorg og smerte. Ulykker rammer os; oversømmelser bortskyller vore hjem, hungersnød ødelægger os, plager og krige fylder vore grave med døde legemer og vore opløste familier med sorg.

Vi stilles overfor et valg mellem Guds åbenbærede ord og de for sjælen ødelæggende videnskabelige påstande. Fristelser, kødets lyster, ondskab af enhver art, alt dette er en del af planen, som enhver person, der har fået det privilegium at gennemgå dødelighedens erfaringer, bliver stillet overfor. Dødelighedens prøvelser rammer alle mennesker, både hellige og syndere. Undertiden må de, som modtager evangeliet gennemgå langt større prøvelser end verdslige mennesker. Herren bød Abraham, at ofre sin eneste søn. Lehi og hans familie forlod deres land og deres rigdomme for at bo i en ørken. De hellige i alle tidsaldre er blevet befalede at lægge alt, hvad de har på alteret, undertiden endog deres liv. Med hensyn til de personlige prøvelser og problemer, som rammer os alle, er alt, hvad vi behøver at sige, at han, som kender alle ting, og som gør alle ting vel i sin visdom har givet os de særlige prøvelser, som vi hver især behøver. Det er til os, sine hellige, at Herren udtaler følgende: "Jeg har besluttet i mit hjerte, siger Herren, at Prøve jer i alt, om I vil forblive tro i min pagt til døden, så I kan findes værdige. Thi om I ikke forbliver i min pagt, så er I ikke mig værd." (L. & P. 98:14-15)

Og hvad med døden? Når ens kære går bort? Og vort liv efter døden?

Vore hellige skrifter siger: "Thi ligesom døden rammer alle mennesker, må der nødvendigvis også være en kraft til opstandelse for at opfylde den store Skabers nåderige plan." (2. Neph. 9:6) Hvad de sande hellige angår, giver døden ikke anledning til større sorg, end den, man føler ved en midlertidig adskillelse fra sine kære. Fødslen og døden er begge væsentlige trin i evighedens udfoldede drama.

Vi råbte alle af glæde på grund af det privilegium at blive dødelige, fordi uden dødelighedens prøvelser kunne der ikke blive evigt liv. Vi synger nu lovsange til den store forløser for det privilegium at kunne forlade dette liv, fordi vi uden døden og opstandelsen ikke kunne blive oprøjst i udødelig herlighed og få evigt liv.

Når de trofaste hellige forlader dette liv, „indføres de i en lykosaligheds tilstand, som kaldes paradís, en hvilens tilstand, en fredens tilstand, hvori de skal hvile fra al deres besvær og fra al bekymring og sorg.“ (Alma 40:12) Og de forbliver i denne tilstand indtil dagen for deres opstandelse.

Når de onde og ugudelige forlader dette liv, fortsætter de i deres ondskab og oprør. Skriften siger: "Thi den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden." (Alma 34:34)

„Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus“ sagde Nephi til kirkens medlemmer, „og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og møtter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv.“ (2. Nep. 31:20) Det vil sige — alle de trofaste hellige, alle dem, der har holdt ud indtil enden, vil forlade dette liv med absolut garanti for evigt liv.

Der findes ingen tvetydighed, ingen tvivl, ingen uvished i vort sind. De, som har været sande og trofaste i dette liv, vil ikke falde ved vejkanten i det næste liv. Hvis de holder deres pagter her og nu går bort fra dette liv, standhaftige og tro i vidnesbyrdet om vor velsignede Herre, vil de komme frem og arve evigt liv.

Vi siger ikke hermed, at de, som dør i Herren, og som er trofaste og tro i dette liv, skal være fuldkomne i alle ting, når de indtræder i den næste tilværelse. Der har kun været ét fuldkomment menneske — Herren Jesus, hvis fader var Gud.

Der har været mange retfærdige sjæle, som har nået en forholdsvis grad af fuldkommenhed, og der har været store hærskarer af trofaste mennesker, som har bevaret troen og efterlevet loven, og som er gået bort fra dette liv med fuld forvisning om til slut at arve evigt liv.

Der er mange ting, de vil og må gøre, endog hinsides graven, for at gøre sig fortjent til Faderens riges fylde på den herlige dag, når den store Konge skal sige til dem: "Kom hid, min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt." (Matt. 25:34)

Men hvad vi siger er, at når Guds hellige følger retfærdighedens vej; når de erholder et fast vidnesbyrd om sandheden og guddommeligheden af Herrens værk; når de holder budene; når de overvinder verden og når de sætter ting vedrørende Guds rige først i deres liv — endskont de endnu ikke er blevet fuldkomne ligesom Gud, deres Fader, og Kristus, hans Søn, er fuldkomne.

Er det noget under, at skriften siger: „Kostbar i Herrens øjne er hans frommes død.“ (Salm. 116:15)

En sådan, er i sandhed kostbar, vidunderlig og herlig, for når hellige dør, er der flere sjæle, der har sikret sig ophøjelse med ham, der tilvejebragte vejen, hvorved vi kunne have fremgang og blive ham lig.

Er det noget under, at skriften siger: „Salige er de døde, som dør i Herren,“ for de skal „hvile efter deres møje, thi

Statuer af profeten Joseph Smith og Hyrum Smith, hans broder, som roligt skuer udover konferenceområdet.

Et blik ind gennem tabernaklets Sidedøre

deres gerninger følger dem." (Joh. Åb. 14:13) I sandhed, det er en velsignet lejlighed, for de trofaste hellige har opfyldt deres skabelses fulde formål, og en nådig Gud vil give dem alle ting, når tiden kommer.

Er det noget under, at Herren siger til sine hellige: „Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage døden; thi den er sød for dem.“ (L. & P. 42:46) Er det noget under at profeten Joseph Smith sagde: „Når menneskene er beredte, er det bedre for dem at gå hisset.“ (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*)

„De, som dør i Jesus Kristus, kan regne med at indgå til al den glæde, når de kommer frem, som de besad eller forventede her.“ (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*)

„I opstandelsen bliver nogle oprejste til at blive engle, andre til at blive guder.“ (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*)

Men vi søger ikke døden, ønsket den er en del af den store Skabers barmhjertige plan. Vi fryder os snarere over livet og ønsker at leve så længe, som

vi kan tjene vore medmennesker. Trofaste hellige er en retfærdighedens surdej i en ond verden.

Men undertiden bliver Herrens folk jaget og forfulgt. Undertiden lader han bevidst sine trofaste hellige lide, både legemligt og åndeligt, for at prøve dem i alle ting og se, om de vil holde deres pagter, ja, indtil døden, så de kan findes værdige til evigt liv. Hvis det skulle blive vor lod, kan det ikke være anderledes.

Men komme, hvad der vil, for alt hvad der rammer os i dødeligheden varer kun et lille øjeblik, og hvis vi er sande og trofaste, vil Gud til slut give os op-højelse. Der vil blive rådet fuld bød for vore tab og lidelser i opstandelsen. Vi vil blive oprejst fra dødelighed til uuddelighed, fra forkrænkelighed til uforkrænkelighed. Vi skal komme frem af graven med fuldkomne legemer. Ikke et hår skal være tabt på vort hoved, og Gud vil borttørre alle tårer. Hvis vi har efterlevet evangeliet, vil vi komme frem med celestiale legemer, som er i stand til at tåle og udholde Det celestiale Riges herlighed. Vi vil fortsætte

med at leve i familieenheden, og som Joseph Smith sagde: „Den samme selskabelighed, som findes blandt os her, vil findes iblandt os der, kun vil den være forbundet med evig herlighed, hvilken herlighed vi nu ikke nyder.“ (L. & P. 130:2)

Vi fryder os over livet. Vi glædes i døden. Vi har ingen andre ønsker end at gøre hans vilje, hvem vi tilhører, og at bo hos ham i hans rige når tiden er inde.

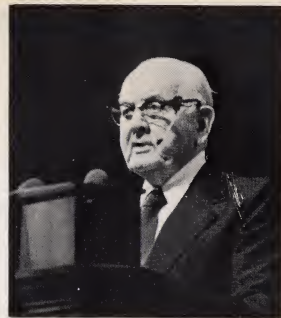
Måtte det blot være med os som det var tilfældet med den tapre fordums apostel, som, da tiden for hans død nærmede sig, sagde:

„Thi mit blod skal nu snart udgydes som drikke, og tiden er inde, da jeg skal bryde op. Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret. Så vent mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag, og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynkomst.“ (2. Tim. 4:6-8)

I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Kirkens medlemmer bedes indtrængende udføre det, som Herren fremlægger.

Et program for mennesket

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Elskede brødre og søstre, jeg vil komme med nogle få bemærkninger ved afslutningen af denne vidunderlige konference.

Der har været udgydt i rigt mål fra Herren til alle de talere, som vi har hørt her. Vi har været i høj grad oplyst af vort berømte og elskede Tabernakelkor, som det har bragt sine rige talenter til at velsigne os med himmelske symfonier. Og vi er i høj grad taknemmelige til de øvrige grupper af sangere. Også de har beriget vore møder og gjort dem behagelige for os og for Herren. Og vi er taknemmelige også til alle andre, som har bidraget.

Vi har foretaget nogle forandringer i rækken af generalautoriteter, og vi håber, at alle vore medlemmer er sympatisk indstillet herfor og i deres hjertet godkender de skete forandringer. Brødrenes taler har belyst næsten ethvert emne, og de har været omfattende og indholdsrige. Vi har i høj grad været tilfreds med deres bidrag. Må jeg blot nævne nogle få:

Præsident Tanner har for os genoplivet område-konferencerne i Europa. Vi har afholdt lignende i Orienten og Sydamerika, Mexico og landene i Sydhavsområdet.

Præsident Romney har givet os Herrens ord om ærlighed og oprigtighed og lignende emner.

Mellem korets numre har vi hørt uddrag fra vor elskede broder, apostlen Paulus' prædikener.

Vi fik en levende beskrivelse af Jesu fristelser, og vi har med en apostls øjne set familien som en evigtvarende enhed.

Vi har delvis genoplevet to-hundredårs-jubilæet, set gennem en af brødrenes øjne.

Frydefulde og sandfærdige oplevelser er blevet fortalt af brødrene for at udpege vejen og lede vore trin, og storartede lektier er givet ved hjælp af lignelser, citater og formaninger.

Kirkens standarder er blevet fremhævet igen og igen med varme opfordringer til os om at efterleve Guds befalinger.

Vi er som fædre og mødre og biskopper blevet belært om beredelse af missionsærer, så de kan opnå fuldkommenhed.

En af vore yndlingssalmer citerer disse ord fra Mesteren; „Han viste vej og gik den selv, forklared' hvert et skridt mod lys og liv og himmelhælv, hvor Gud personligt bor“ (Nummer 227, „Den store visdom, kærlighed“) Hvorfor skulle vi være så bekymrede over flakende stearinlys, når der findes et uudslekkeligt lys til vor rådighed, når blot vi gør os fortjent dertil?

De talrige vidnesbyrd fra brødrene ned gennem tiderne er positive og ensartede, oplysende, trosopbyggende og håbefulde, og de opmuntrer til værdighed. De er som disse linier:

Kan du tage af den bare jord og gennem al dit slid og besvær få liljer til at gro?

Har tro på Gud, han kan!

Kan du male skyerne deroppe og væve alle solnedgangens farver ind i himlen?

Du kan ikke, magtløse menneske.

Har tro på Gud, han kan!

Kan du stille det urolige hjerte og tage al bekymring, alle prøvelser bort fra sjælen?

Du kan ikke, hjælpeløse menneske.

Har tro på Gud, han kan!

Vi spekulerer på, hvorfor vi svigter med al den formaning og forklaring, der er blevet givet os af brødrene, som har talt til os. Vi kan forstå, hvorfor Frelseren må have været skuffet, og hvorfor han sagde: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!‘ skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje“ (Matt. 7: 21).

Og han sagde også: „Hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!‘, når I ikke gør, hvad jeg siger?“ (Lukas 6:46). Jeg håber, at det tema vil følge os til vore hjem og ind i vor daglige tilværelse.

Når vi nu slutter denne storslåede konference, opfordrer jeg igen dem, der hører dette budskab, til at gøre det, som Herren siger, og som så tydeligt er blevet udlagt under denne konference.

Fornyigt udviste en prominent læge, som havde hørt om mine operationer og behandlinger for kræft, en smule forbavset over, at jeg havde påtaget mig det store ansvar som præsident for kirken. Han er ikke medlem af

4 universitetsstuderende Som også overværede konferencen.

kirken og har øjensynligt aldrig kendt den fremdrift og det pres, man føler, når man har en positiv forsikring om, at Herren *ikke* leger med os, men i stedet for har et positivt program for mennesket og dets herlighed. Herren ved, hvad han gør, og alle hans gerninger er passende og rigtige.

Og jeg var også forbavset over, at noget menneske ville undre sig over og tvivle på Herrens værk. Vi, som har en positiv overbevisning og et vidnesbyrd om hans værks guddommelighed, tvivler ikke på Herrens veje eller beslutningsomhed.

Jeg ved uden skygge af tvivl, at Herren lever, og jeg føler sorg for jordens mennesker, som lever i tvivlens grå verden, og ikke har den overbevisning. Jeg ved, at Herren Jesus Kristus er vor himmelske Faders enbårne Søn,

og at han hjalp med ved skabelsen af jorden og menneskene og alt hvad der tjener dem til gavn i hele verden. Han er menneskehedens forløser, denne verdens Frelser og skaberen af frelsesplanen for alle mennesker med opvejelse for alle, som efterlever de love, han har givet.

Det er ham, som organiserede dette redskab – denne sande kirke – og opkaldte den efter sit navn: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I den findes al frelsens nåde.

Jeg ved, at Herren har kontakt med sine profeter, og at han åbenbarer sandheden idag til sine tjenere, som han gjorde til Adam, Abraham, Moses, Peter, Joseph Smith og talrige andre i tidernes løb. Guds budskab om lys og sandhed skænkes menneskene idag, i lighed med de andre udelings-

perioder. Siden Adam og Eva blev bragt i Edens Have, har Herren været ivrig efter at åbenbare sandhed og ret til sit folk. Det er ofte sket, at mennesket ikke ville lytte, og hvor der ikke er noget øre, vil der selvfølgelig heller ikke være nogen stemme.

Jeg ved, at de evangeliske sandheder vil frelse og ophøje menneskeheden, hvis menneskene vil acceptere sandheden og fuldtud leve op til deres forpligtelser og pagter.

Jeg ved, at dette er sandt, og jeg bærer dette vidnesbyrd for jer, mine elskede brødre, søstre og venner i hele verden, og jeg opfordrer alle mennesker til oprigtigt at acceptere og fuldt ud indrette deres tilværelse efter evangeliet. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

BISKOP VICTOR L. BROWN
Præsiderende biskop

Velfærdstjenestens vigtigste bestanddele: Biskoppernes forrådshuse

En opfordring til stavs- og wards-præstedømmeledere om at blive involveret i velfærds-produktionsprojekter, der fører til oprettelse af biskoppers forrådshuse.

Mine kære brødre og søstre, jeg vil gerne hør til morgen fortælle jer lidt om de vigtigste bestanddele i kirkens velfærdstjeneste med særligt hensyn til biskoppernes ansvar og forrådshusets opgave ved udførelsen af disse opgaver.

Må jeg begynde med at henvise til en betydningsfuld og meget grundlæggende udtalelse, fremsat af præsident J. Reuben Clark, jr., hvori han opsummerer velfærdstjenestens formål:

„Velfærdsplanen er en permanent plan med det formål at yde midlertidig hjælp til den enkelte med hensyn til timelige behov, men permanent hjælp, hvad angår hans åndelige velfærd“ (Præsident J. Reuben Clark, jr., april 5, 1949).

Jeg er bange for, at velfærdstjenesteydelser ofte af mange kun synes at

være af timelig art. Men den er virkelig også åndelig. Hvis det ikke var tilfældet, ville den kun være en menneskelig institution og ville have alle en menneskegjort organisations svagheder. Værkets åndelige natur adskiller det fra verden. Herren sagde, at det nødvendigvis måtte gøres på hans måde. Dets åndelig-natur er absolut livsvigtig for dets succes.

Præsident Clark fortsætter med at definere biskoppens pligt i både timelig og åndelig retning vedrørende hans opgaver inden for velfærdstjenesten: „Biskoppen skal administrere til ældsternes behov“, „Besøge de fattige og trængende og administrere til hjælp for dem, . . .“

„Med hensyn til timelige behov skal han trække på forrådshuset; åndeligt skal han sørge for, at de er eller bliver

de rene i hjertet, at deres ånder er angervigne og deres hjerter sønderknuste;“ (ikke-offentliggjort artikel af præsident J. Reuben Clark, jr., Juli 9, 1941).

Lad os derpå se, hvad Herren siger om dette emne, sådan som det er nedskrevet i Lære og Pagter:

„En biskops embede er at forvalte i timelige ting . . . med kundskab om dem gennem sandhedens ånd“ (L. & P. 107: 68, 71). I sin kaldelse skal han være begavet med dømmekraftens ånd for at kunne udfinde dem, „der giver sig ud for at være af Gud og ikke er det“ (L. & P. 46:27); han skal „opsøge de fattige og sørge for deres fornødenheder gennem de riges og stoltes ydmyghed“ (L. & P. 84:112).

Og igen fra præsident Clark: „Således er biskoppen givet al magt og alt an-

svar, som Herren specielt har beskrevet i Lære og Pagter vedrørende omsorg for de fattige. Han skænkes de nødvendige midler, og til ham overlades de gaver og funktioner, der er nødvendige til udførelse af værket. Ingen anden pålignes denne pligt og dette ansvar. Ingen anden gives den magt og de funktioner, der er nødvendige for udførelsen af dette værk.

Gennem Herrens ord er eneretten til og ansvaret for at sørge for hele ansvaret for kirkens fattige, således overgivet biskoppen, og bortset fra tilfælde af direkte overtrædelse kan ingen drage hans handlinger i tvivl. Det er hans pligt, og kun hans, at afgøre, til hvem hvordan og hvor meget af kirkens midler der skal skænkes noget medlem af hans ward som wards-hjælp.

Dette er hans ophøjede og hellige forpligtelse, indstiftet af Herren selv. Biskoppen kan ikke undvige denne forpligtelse. Han kan ikke snyde sig udenom. Han kan ikke uddelegere den til nogen anden og derved lette sin egen byrde. Ligeegyldigt hvem han kalder til hjælp, er han stadig ansvarlig" (Clark: ikke-offentliggjort artikel).

Heraf fremgår klart, hvor betydelig biskoppens rolle er.

Og lad os nu tale lidt om, hvordan biskoppen udfylder sine opgaver i velfærdstjenesten.

For det første har biskoppen og wardets velfærdskomiteé ansvaret for at lære wardets medlemmer velfærdstjenestens principper. I mange år har brødre fra denne talerstol fremhævet, og vil blive ved med at fremhæve, behovet for det personlige og familie-mæssige beredskab. Personligt ansvar er grundlæggende for Herrens plan. I nogle af de rapporter, vi modtager, mener alt for mange medlemmer, at hjemmeforrådsprogrammet er hele velfærdsprogrammet. Må jeg minde jer om de seks elementer i det personlige og familie-mæssige beredskab, som alle burde belæres om.

De lyder: for det første uddannelse; for det andet karriereudvikling; for det tredje økonomi- og resource-styring; for det fjerde hjemmeproduktion og opbevaring; for det femte fysisk sundhed; og for det sjette social og følelses-mæssig styrke.

Hjemmeproduktion og opbevaring er et meget nødvendigt element i det personlige og familie-mæssige beredskab. I midlertid er det ikke det eneste element, og heller ikke nødvendigvis det mest betydningsfulde element. Nogle har reageret over for temaet: beredskab, som om det var et spørgsmål om dommedag. I virkeligheden bør alle seks elementer af det personlige beredskab og familie-beredskabet fremhæves, så sidste dages hellige kan blive bedre beredt til at møde de almindelige, daglige krav, der er grundlaget for en god tilværelse.

At vi fremhæver dette emne, er ikke grundlag for at tænke på kriser eller blive grebet af panik. Tværtimod bør det personlige og familie-mæssige beredskab være en måde, hvorpå vi skaffer os et rigeligt udkomme, en ordens-præget indstilling til benyttelse af de ressourcer, gaver og talenter, som Herren giver os. Derfor er det første skridt at lære vore medlemmer at blive selv-tillidsfulde og uafhængige gennem passende forberedelse af dagliglivet. For det andet må biskoppen, mens han underviser i de rette principper, gøre sig bekendt med sine medlemmers forhold og behov. Han skal finde de trængende og administrere efter deres behov. I almindelighed udføres denne udvælgelsesproces af hjemmelærerne og hjælpeforeningens besøgs-lærere. For det tredje administrerer biskoppen, efter at have vurderet og kontrolleret behovet, personligt eller han udpeger andre til at administrere hjælp i henhold til de i kirken fastlagte regler. Herren har givet biskoppen en mængde kilder, der kan hjælpe ham, når han administrerer til sit wards medlemmers behov. De inkluderer wardets velfærdstjeneste-komiteé, hjælpeforeningen, biskoppernes forråds-hus, Deseret Industries, velfærdproduktions-projekter og fasteoffermidlerne.

Jeg vil nu gerne tale specielt om biskoppens forråds-hus.

Et materielt biskoppernes forråds-hus er en hellig facilitet, hvori er oplagret varer, der er skaffet til veje for at kunne hjælpe dem, der intet har. Ved hjælp af en biskops ordreformular kan de trængende få fødevarer, tøj og andre varer til afhjælpning midlertidigt af deres grundbehov. Deseret Indu-

stries tjener også som varehus for ikke-fødevarer.

Hvor produktions-projekter endnu ikke er til rådighed som støtte for et fysisk biskoppers forråds-hus, oprettes konstantforråds-hus. Det betyder, at penge ydes af dem, som har, så biskoppen kan opfylde de trængendes behov.

Som med de fysiske biskoppers forråds-hus, udfyldes biskoppers ordre-blanket af biskoppen eller af Hjælpe-foreningens præsidentinde under biskoppens direktion. Den færdige ordre-blanket, der anfører de behøvede varer, godkendes og underskrives af biskoppen. Forud skal der være truffet arrangement med lokale forretnings-drivende om at ekspedere underskrevne ordrer til rimelige priser. Kirkens velfærdsfonds, der betegnes „cash in lieu“ bruges til at betale forretningerne for varene. Fasteofre benyttes ikke til dette formål, når den findes et kontant-biskops varehus.

Med varehuset og fasteofrene har enhver biskop to hænder, hvormed han kan vilsigne sine medlemmer — ligesom vi giver åndelige velsignelser med to hænder. Når behovet er timeligt, bør biskoppen også bruge begge hænder — den ene med forråds-husets varer og den anden med fasteofre. Og husk, brødre, hånden med forråds-husets varer bør bruges først. Når vi først benytter varer, er vi i overensstemmelse med Herrens program med hensyn til nøjsomhed og selv-tillid, og vi sikrer også en strøm af fødevarer og ikke-fødevarer ind i biskop-forråds-huse-systemet. Fasteofre bør først og fremmest bruges til kontant-behov som f.eks. adrag på hus, varme og lys, etc. Biskoppernes forråds-hus er et vitalt led i velfærdstjenestens system af produktion og distribution. Vi er klar over, at mange af kirkens ward ikke har adgang til et fysisk biskoppers forråds-hus. Det bekymrer os stærkt. I begyndelsen af denne udstilling instruerede Herren i 1831 således:

„Undvidere skal biskoppen indrette et forråds-hus for kirken, og alt, hvad folket ikke behøver af penge og levnedsmidler, skal opbevares af biskoppen . . .

Se, dette skal være min tjener Edward Partridge et mønster andre steder, i alle menigheder" (L. & P. 51:13, 18).

Med oprettelsen af den nuværende velfærdsplan i 1930, et hundrede år efter denne åbenbaring, og fra dengang til nu, har brøderne tilrådet, at „enhver biskop i kirken bør have adgang til et biskoppers forrådshus“ („General Committee Bulletin 17, oct. 1948; Welfare Plan Handbook of Instructions“, 1952, p. 45).

Vi erkender, at øjeblikkelige distribueringsbehov og muligheden for produktions-projekter ikke altid tillader et forrådshus i hver stav. Vi ved imidlertid, at Herrens rige ikke vil opnå sin fulde modenhed, før vi har opfyldt budet om at være „uafhængige af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden“ (L. & P. 78:14). Vi ved også, at omsorg for de fattige på Herrens egen måde ikke fuldtud kan gennemføres, uden at hver eneste biskop har adgang til et fysisk forrådshus.

Med dette i tankerne er vi igang med en energisk indsats for at udvide biskoppernes forrådshus-system ud over den vestlige del af De forenede Stater og udstrække det til hele verden. Dette må gøres på en ordentlig og systematisk måde. Vi beder biskopper og stavspræsidenter analysere deres behov, for øjeblikket og i fremtiden, og lade kirkens General Welfare Services Committee få jeres anbefalinger. Reglerne for etablering af biskoppers forrådshuse findes i „Håndbog for Velfærdstjeneste“.

Enhver af os må forstå, at systemet med Herrens forrådshus velsigner både giveren og modtageren. Forrådshuset velsigner modtageren, ikke blot med materielle goder men som et sted, hvor modtageren kan arbejde og udvikle evner, så han kan bevare sin værdighed og udvikle selverkendelse. Ved hjælp af forrådshusene lærer vi ikke blot sand kristen barmhjertighed, men vi bliver et eksempel i funktion.

Forrådshusene velsigner kirkens medlemmer ved at hjælpe dem til at efterleve deres pagter om offervilje og indvielse. Ja, Herren siger i afsnit 83 i Lære og Pagter, at „forrådshuset skal vedligeholdes gennem kirkens frivillige gaver“ (L. & P. 83:6). Præsident Clark minder os om, at „vore forrådshuse idag i virkeligheden vedligeholdes gennem indvielse til kirken, dvs.

af kirkens medlemmer. De forrådshuse, vi har nu er . . . fyldt med de produkter, der er dyrket, og de materialer, der er fabrikerede af kirkens medlemmer med det formål for øje. Disse bidrag bliver virkelig viet til kirken, for de gives frivilligt og med glæde uden noget krav fra giverens side med hensyn til ære for dem selv eller betaling derfor“ (Præsident J. Reuben Clark, jr. i tale ved biskoppernes møde den 6. oktober 1944).

Hvis biskopperne og stavspræsidenterne skal føre kirken frem til moden-

hed, må de acceptere denne udfordring: Hver enkelt må lade sig engagere i et velfærdstjeneste-projekt snarest muligt. Det vil ganske naturligt føre til oprettelsen af et biskoppernes forrådshus og resultere i indførelsen af det fulde program, så vore medlemmer bogstavelig talt kan blive „uafhængige af alle andre skabninger udenfor den celestiale verden“.

At dette mål må blive vores, og at vi må opnå det, er min bøn i Herren, Jesu Kristi navn. Amen.

Tabernaklet set fra visitors Center.

BISKOP H. BURKE PETERSON
Førstærkgiver i Det præsidierende
Biskopråd

Idéer til stavs- og wards-præstedømmeledere om, hvordan man kan imødegå udfordringen til at oprette et velfærdsproduktions-projekt.

Anskaffelse og styrelse af produktions- projekter

Brødre og søstre. Her til morgen vil jeg tale lidt om og måske uddybe det, som biskop Brown har sagt om velfærdsproduktions-udfordringen, der gik ud på, at biskopper og grenspræsidenter skulle „lade sig engagere i et velfærdstjeneste-projekt hurtigst muligt“. Hvis jeres ward ikke er med i et produktionsprojekt, vær da så venlige at sørge for, at de bliver det, medens I sidder i administrationen. Det skal være det rigtige projekt — et, som vil skaffe de nødvendige varer til jeres biskoppers forrådshus — og derved bidrage til, at det område, der betjenes af forrådshuset, bliver selvforsynende og evner at drage omsorg for de fattige og de trængende. Hvis jeres ward allerede er med i et produktionsprojekt enten på wards- eller stavsbasis, må I sørge for, at wardets medlemmer har mulighed for at deltage fuldtud, og at projektet drives, som det bør. Som I ved, kan projekter organiseres på enten wards-, multi-wards- eller stavsbasis. Nøglen til efterkommelsen af denne udfordring er, selvfølgelig, at dette mål nås under jeres administrationstid.

Min opgave her til morgen er at komme med ide, er til, hvordan I kan imødekomme denne udfordring. For at kunne det, må vi først sætte produktionsprojekterne i deres rigtige perspektiv ved at besvare nogle fundamentale spørgsmål. For det første, hvordan bliver der draget omsorg for de fattige, de trængende

og de sørgende i kirken? I Lære og Pagter siger Herren dette:

„Alle børn har krav på at blive forsuret af forældrene, til de er myndige, og derfor har de krav på kirken, eller med andre ord på Herrens forrådshus, om forældrene ikke har noget, hvormed de kan skaffe dem en arvelod“ (L. & P. 83:4-5).

Når et medlem ikke kan klare sig, bør hans familie sørge for enhver mulig hjælp; Og når familien til den pågældende har gjort *alt hvad den kan* for at skaffe penge og varer, har biskoppen myndighed til at hjælpe. I henhold til „Håndbog for Velfærdstjeneste“ har biskoppen i hvert ward „eneansvaret for at sørge for, og som den eneste ret til at sørge for kirkens fattige (og trængende) . . . Det er hans pligt, og alene hans, at afgøre til hvem, hvornår, hvordan og hvor meget, der skal gives til noget medlem af hans ward af kirkens midler (eller varer) . . . Dette er hans højtidelige og alvorlige forpligtelse, pålagt ham af Herren selv. Uanset hvem end eller hvad han kalder til hjælp for at få udført denne tjeneste, så er han stadig den ansvarlige“.

Biskopper må erindre, at de er under hellig forpligtelse til at efterleve hele kirkens velfærdstjeneste-program med hensyn til betjening af de fattige og trængende. Et af nøgle-elementerne, der alt for ofte overses, er det vitale behov for, at alle i programmet arbejder til det yderste af sine evner. Præ-

stedømmeledere, som forstår, vil ikke glemme dette grundprincip. Sjæle kan odelægges, når modtagelse ikke hænger sammen med at give.

Derefter kommer vi til spørgsmålet, hvor varerne, der skal benyttes af biskopperne til at velsigne de fattige og trængendes tilværelse, kommer fra. De kommer fra fasteofrene, når det drejer sig om behov for kontante midler, og fra biskoppernes forrådshuse, når det gælder behov for varer.

Med hensyn til fasteofre, så har vi fornylig erfaret, at nogle medlemmer af kirken ikke helt forstår, hvordan de økonomisk kan hjælpe. Må vi påny slå fast, at den måde medlemmer kan yde bidrag til kirkens omsorg for de trængende, er at betale en gavmild fasteofferfyldelse. Sagt med præsident Kimball's ord: „Jeg synes, at når vi har rigeligt, som de fleste af os har, så bør vi yde mere gavmildt. I stedet for det beløb, som vi sparer på to eller flere måltider ved fasten, så burde vi måske betale meget mere — syv gange mere (burde gives) — hvis vi er i stand til at gøre det“ (Billedbåndet „Velfærdstjenestens principper — På min egen måde“). Selvfølgelig vil ethvert trofast medlem reagere generøst på denne opfordring fra Herrens salvede profet.

Og for det tredje, hvorfra får forrådshusene de varer, som biskoppen rekvirerer? Gennem velfærdsydelse og ved frivillig arbejdskraft til produk-

tion-projekter. Medlemmer hjælper med til at producere fødevarer og ikke-fødevarer, der overalt i kirken anbringes i biskoppernes forrådshuse. Et forrådshus bør være til rådighed for enhver biskop, så han ved hjælp af en „biskopordreformular“ kan rekvirere varer til hjælp for de trængende. Den fastlagte regel er, at hvor der findes et forrådshus, skal biskoppen først bruge varer, for han benytter fasteofferpenge. Ved at gøre dette, kan vores produktions-grundlag holdes igang og udnyttes; udgifterne for kirken er sædvanligvis mindre, når varer fra projekter benyttes, frem for at bruge af fasteofferpengene til at købe varer i detailforretninger; og endelig forbliver vi uafhængige af forretningerne, hvor man ikke altid kan være sikker på at få, hvad der er brug for.

Og derefter: Hvad er hovedformålet med produktionsprojekter? Allerførst at skaffe fødevarer og ikkefødevarer til de fattige og trængende. For det andet at give medlemmerne mulighed for at dele noget af deres rigelighed med andre ved gavmildt at bidrage med penge og arbejde. For det tredje for at producere gode varer og nok af dem eller skaffe kontanter til at klare det efter det tildelte vareproduktions-budget og betale de årlige produktionsomkostninger. For det fjerde for at skaffe arbejdsmuligheder for dem, der modtager hjælp fra kirken. For det femte at blive så lokalt selvforsynende at vi kan sørge for de trængende. For det sjette at skaffe reservejord, optræned og erfarne bestyrere og arbejdere, og hvis det er muligt, et års forsyning af sæd, gødning, brændsel, foder og så videre, så yderligere varer kan være til rådighed, hvis det bliver nødvendigt i fremtiden at hjælpe de trængende. For det syvende at skaffe medlemmer, familier og kvorummer erfaring i fællesskab, samarbejde og produktion af de mest nødvendige fødevarer. Og for det ottende at give samfundet en model for effektiv styrelse og drift, således at projekterne får succes og afspejler et positivt indtryk af kirken.

Og endelig, hvordan kan et ward eller en stav få et produktions-projekt? Med hensyn til behovet for involvering i eller forbedring af et produktionsprojekt, så

bør biskoppen eller stavspræsidenten give den rådgiver, der er ansvarlig for produktion, til opgave at studere sagen grundigt. Den pågældende rådgiver bør arbejde sammen med den hjælpeforenings-rådgiver, der har til opgave at repræsentere hjælpeforenings-præsidentskabet i produktions-sager. Det vil også være passende at få hjælp fra en specialist, som f.eks. en landbrugsyndig, hvis baggrund og erfaring kvalificerer ham til at hjælpe med i udviklingen af et projekt-forslag, eller en forretningsmand, som kan hjælpe til planerne for iværksættelse. Omfanget skal svare til produktionsprojekternes formål, som skitseret her. Følgende overvejelser bør tages i betragtning:

1. Passer projektet til det pågældende område?
2. Er det foreneligt med andre lokale projekter? Er der for meget af samme slags? Passer det ind i hele velfærdsplanen?
3. Hvor mange penge og hvor megen tid kræves det at wardets og stavens medlemmer forpligter sig til at yde?
4. Hvordan er de projekterede datoer for godkendelse, anskaffelse og drift?
5. Skitsen for driftsplanen bør indeholde anslået produktion, bekostning af produktion, nettooverkul, muligheder for involvering af modtagere af velfærdshjælp, og hvorvidt projektet vil kunne bære det vareproduktions-budget, som måske vil blive pålignet.
6. Desuden skal følgende spørgsmål kunne besvares:
 - a) Vil projektet være let trafikmæssigt tilgængeligt for medlemmerne? (For eksempel vil et wardsprojekt måske være et bedre alternativ end et stavs- eller regional-projekt, hvis staven er spredt ud over et meget stort geografisk område.)
 - b) Vil projektets størrelse og art være passende for wardets eller stavens medlemmer? (De nødvendige evner og færdigheder til at lede projektet må være til rådighed. Der må også være mandskab nok til at holde projektet effektivt kørende.)
 - c) Har man erfaring for at produk-

tion af den pågældende vare vil kunne lykkes? (Det er vigtigt at følge gennemprøvede lokale landbrugs- og forretnings-traditioner.)
d) Vil varen fremme lokal selvforsyning? (Et område bliver selvforsynende med hensyn til fødevarer, når artikler som mælkeprodukter, korn, grøntsager, frugt, honning, kød, æg, fedtstoffer og olie, citronfrugter eller erstatninger derfor, og kvægfoder produceres lokalt.) Der bør være et grundbehov for det, der produceres.

Når forslaget er ordentligt gennemdrøftet bør de ansvarlige præstedømmeledere henvende sig til Herren i bøn, for de træffer beslutningen. Når en afdeling har truffet en beslutning, bør den behandles ved de passende velfærdstjeneste-komitémøder, således som det er skitseret i håndbogen. Det er nødvendigt at wards- og/eller stavs præstedømmet godkender planen. Når planen er behandlet og godkendt af alle de lokale myndigheder sendes en ansøgning til General Welfare Services Committee of the Church. Alle produktionsprojekter skal godkendes af denne komité. Ansøgningsformularer og oplysninger kan fås ved henvendelse til kirkens hovedkvarter. Når I nu søger at reagere på denne udfordring ved at udarbejde et forslag til eventuel godkendelse af General welfare Services Committee, vil I utvivlsomt have spørgsmål med hensyn til finansieringen. Selvom velfærdsproduktionsprojekter helt og fuldt ejes (100%) af den lokale enhed, så kan der stilles lån til rådighed, hvor det er nødvendigt, fra General Welfare Services Committee, til iværksættelse af projektet, og, efter behov til driften, kapitalforøgelse og udvidelse. Anskaffelseslån kan opnåes på beløb op til 75% af købsprisen for projektet. Tilbagebetaling af lånet afgøres for hvert enkelt tilfælde, men tilbagebetalingstiden må ikke overstige fem år. Husk venligst, at anskaffelsessummen ikke må tages fra indtægterne fra projektet men skal ydes som bidrag fra medlemmerne. Disse bidrag repræsenterer én af de måder, hvorpå vi kan efterleve pagten om at holde indvielseslover. Lad os også huske, at jeres underskrift på en lånekontrakt er et løfte, der bin-

at lære medlemmerne, at der fortsat vil være lejlighed til at bidrage til velfærdsprogrammet. Præstedømmeledere bør læse håndbogen og belære om de principper, der er beskrevet dér. Hvis vore medlemmer belæres om disse og beslægtede principper, vil de føle den forlæsende kraft der kommer af at bidrage til og sørge for deres medmennesker i henhold til deres pagter. De vil føle den kraft, der kommer af på Herrens måde at give af sine midler til omsorg for de fattige og de trængende. (se L. & P. 104:14-18).

Lad os nu vende opmærksomheden til styrelse af projekter. Jeg vil omtale nogle styrelsesprincipper, som, hvis de efterleves, vil være til gavn for ethvert projekt.

Hvis man vil opnå succes med velfærdsprojekter må præstedømmelederne have en positiv indstilling. Brødre, som er ivrige efter at følge instruktioner, som tænker i positive baner, og som er begejstrede, vil få arbejdet gjort og få held med sig.

Velfærdsprojekter er beregnet på at producere fødevarer, så hold jer til dette grundprincip. Vi skal ikke eksperimenterer i landbrug. Vi bør ikke lade os involvere i prøvede og ubeviste metoder. Ofte løber projekter ind i økonomiske vanskeligheder, når de bevæger sig fra produktion af almindelige fødevarer til sådan noget som eksotiske brørdormer, prøvede kornarter, ny og prøvet teknologi. Vore projekter bør holde sig til prøvede kornsorter og fremstilling af kendte avlsdyr. Lad os huske på, at vort forer jør og jeres medlemmer til at overholde bestemte betingelser og forhold. Med hensyn til dette forstås vi, brødre, at præstedømmeledere ofte lover deres medlemmer en tidsbegrænsning for deres forpligtelser ved at fortælle dem, hvornår deres bidrag skal opføres, idet projektet på det og det tidspunkt vil kunne hvile i sig selv. I mange tilfælde er det umuligt at forudsige dette og derfor vanskeligt at holde et sådant løfte. *De er langt bedre for præstedømmeledere at se i øjnene, at bidrag til velfærdet er en del af loven om opofrelse, og at indvielsesloven altid vil eksistere.* Med kirkens vækst og behovet for at udvide og forbedre velfærdsprojekter er det langt bedre

mål er at producere fødevarer. Med præsident Kimball's ord: „Lad os blive effektive i vor produktion, så vi ikke blot dyrker landbrug for fornøjelsens skyld. Tiden vil komme, da vi vil få brug for alle de produkter vi fremstiller og mere til — endnu mere end vi har nu“ (*Ensign*, Maj 1976, side 125). Yderligere må I brødre huske på, at projekter må styres effektivt og økonomisk. Præsidenten har yderligere sagt: „Gør, hvad I kan, for at gøre vore projekter økonomisk sunde, så vi ikke slår os til tåls med, at et velfærdsprojekt er godt, bare fordi det bringer mennesker sammen. Selvom det er sundt for præstedømmet at arbejde side om side, så kan vi godt have arbejdet broderskab og økonomisk effektivitet samtidig“ (*Ensign*, Maj 1976, siderne 125-126, fremhævelse tilføjet).

Med disse almindeligheder i tankerne, vil jeg gerne anføre seks specifikke punkter i styrelsesteknik.

1. **Organisation.** Opret en kompetent komité med en formand og repræsentanter fra alle de afdelinger, som er medejere af projektet. Hvor det er nødvendigt, bør en kvalificeret bestyrer udpeges til at drive projektet. Komitémedlemmerne bør have den bedste kundskab, samt den tekniske og praktiske erfaring, der er nødvendig for at de kan udføre deres opgaver. Denne komité bør være så permanent som mulig for at sikre soliditet i styrelsen. I almindelighed bør formanden have ansvaret for at træffe dag-for-dag beslutninger. Komitéens funktion svarer til den, en forretningsvirksomheds bestyrelse har. Bestyreren, hvis en sådan engageres, bør bruge sin meste tid på at fremstille fødevarer.

2. **Planlægning.** Tilrettelæg og følg en årlig driftsplan og et budget. Driftsplanen bør i detaljer beskrive hvad, hvornår, hvorfor og hvordan værerne skal produceres og benyttes. Den skal antyde, hvornår og hvor megen kapital, der vil blive brug for, og hvordan og hvornår den kan tilbagebetales, hvis den skal lånes. En omhyggeligt udarbejdet og fulgt plan vil sikre, at jeres projekt bliver økonomisk og driftsmæssigt sundt og effektivt drevet.

3. **Driften.** Det er absolut nødvendigt, at alt foregår til tiden hvis man vil have succes med at drive landbrug. Sund

styrelse og prøvet teknologi er nødvendig i vor tids landbrug. Der er et bestemt tidspunkt for plantning og såning, og der er et bestemt tidspunkt for indhøstning. Klog planlægning og flittig, vedholdende følge-op vil bidrage til succes med hvert enkelt projekt. Og igen — hold jer til prøvede, lokale landbrugsmetoder og projekter.

4. **Bogføring.** Udpeg en kompetent regnskabsmand til at klare en nøjagtig bogføring og hav en særskilt bankkonto til projektet. Finanssekretæren bør ikke alene udfylde månedsrapporter til kirakens hovedkvarter, men føre en bog, der kan benyttes af komitéen til at bedømme effektiviteten, driftsoms-kostninger, overskud, osv. Rettidig udarbejdelse, studium og udnyttelse af økonomiske rapporter vil styrke kontrollen med projektet og vise, at i virkelig værdsætter jeres forvaltning. Bogføringen må være et fællesanliggende, der involverer bestyreren såvel som sekretæren.

5. **Markedsføring.** En del af planlægningen, der ofte overses i velfærdsoperationer, er markedsføringen af landbrugsvarerne. Velfærdsafdelingens produktion-markedsføring har fastlagt et kvalitetsgaranti-program. Kun kvalitetsprodukter vil blive modtaget af konserveringsfabrikkerne og forråds-husene. Alle producerede varer ud over den del, der tilføres forråds-huset, må klogeligt og effektivt markedsføres. Det afgørende er at markedsføre kvalitetsprodukter på det rigtige tidspunkt og til den bedst mulige pris, for at man kan sikre økonomisk sundhed.

6. **Frivillig tjeneste.** Noget særligt for velfærdsproduktionen er den frivillige arbejdskraft, der tilbydes af medlemmerne. Det kræver omhyggelig planlægning og følge-op at få det mest mulige ud af frivillig tjeneste. Det er ikke den, der frivilligt tilbyder sig, men ofte også selve projektet der kan drage fordel af lokale frivillige, der tilbyder sin hjælp, f.eks. folk til de mere interiere opgaver i landbruget, forretningsfolk og erfarne landmænd. Hvis et komité-medlem og/eller en præstedømmeleder tager sig af uddannelsen og ledelsen og ledelsen af frivillig ubetalt arbejdskraft på et projekt vil bestyreren få tid til at arbejde med vigtigere, driftsmæssige funktioner.

Disse seks principper vil, hvis de følges konstant, sikre succes for projektet og frembringe den tilfredsstillende, som altid kommer, når vi følger Herrens plan. Ved at følge denne fremgangsmåde vil I ledere blive i stand til at leve op til udfordringen, hvilken er: At dit ward eller din stav, endnu medens du sidder i ledelsen, vil gå i gang med eller forbedre et produktionsprojekt på wards- eller stavs-plan. Nogle af jer vil måske mene, at det, der er blevet sagt, kun gælder for projekter i USA og Canada. Vi vil gerne her slå fast, at disse principper lige så meget gælder for internationale projekter. Til jeres oplysning tjener, at vi nu har oprettet produktionsprojekter i England, Wales, Samoa, Tonga, Australien og Korea. Vi opmuntrer præstedømmeledere overalt i verden til at modtage denne udfordring.

For at kvalificere os til Det celestiale Rige må vi adlyde en celestial ordens lov. En af disse celestiale opgaver er at vi skal tage os af vore fattige og trængende brødre og søstre på Herrens egen måde. Produktionsprojekter hjælper os til at leve op til denne hellige forpligtelse ved at producere varer, der distribueres af biskoppernes forrådshuse. De hjælper os også til at blive selvforsynende og beredt i enhver situation.

Selvom der ligger mange udfordringer i forbindelse med produktionsprojekter, er der store velsignelser i vente for dem, der deltager. Ældre mænd virker som eksempler for drenge og unge mænd. Fædre og sønner, mødre og døtre, forældre og børn kan arbejde sammen. Disciplin, offerydelse og lydighed læres. Folk af forskellige professioner lærer at arbejde sammen. Tømrere, blikkenslagere, lærere, sagførere, læger, ja, folk fra alle samfundslag arbejder side om side. Der er mulighed for samarbejde, kammeratskab og missionærarbejde. Til styrkelse af kvorummer, familien, venner og forholdet mellem naboer. Der udvikles færdigheder og man lærer at sætte pris på hinandens arbejde, hvadenten man er landmand, håndværker eller forretningsmand. Produktionsprojekter giver mulighed for en bedre kondi. Og eftersom vi alle er forbrugere, bidrager produktionsprojekter til at lære

medlemmerne, hvorfra deres fødemidler kommer, og hvilke problemer, der er forbundet med produktionen af dem. Vi lærer i højere grad at påskønne høstens lov, at som vi sår, så skal vi høste. Alle vore projekter giver de deltagende tid til bøn og åndelig vækst. Under produktionen er der mulighed for i højere grad at forstå Guds værk, som det opleves i naturen.

Dette er de øjeblikkelige belønninger, men der er også langtids-belønninger, hvoraf den vigtigste er at producere

varer til hjælp for de fattige og trængende. Når først vi forstår idéen med velfærdsp projekter, vil vi ønske at være med.

Lad os opbyde al vor viljestyrke så vi kan leve op til denne udfordring. Brødre, sørg for, at alle ward i kirken kommer igang med eller forbedrer produktionsprojekter, mens I endnu sidder i jeres stillinger.

Må Herren velsigne os til at gøre dette. I Jesu Kristi navn. Amen.

Ældsterne William R. Bradford og George P. Lee, de halvfjerds første kvorum.

ELDSTE VAUGHN J. FEATHERSTONE
Af De halvferds første Kvorum

Når et medlem søger arbejde har vi et ansvar: Idéer for ledere om, hvordan vi kan hjælpe medlemmer til at finde arbejde.

Velfærdets principper

Jeg ville være utaknemmelig i dag, hvis jeg ikke gav udtryk for min påskønnelse af at vandre i to store og hellige mænds skygge, biskop Brown og biskop Peterson, og lod jer vide, at jeg har et personligt vidnesbyrd om, at J. Richard Clarke passer fint sammen med disse storartede mænd. Idag har jeg af biskop Brown fået til opgave at tale om ansvaret for at skaffe arbejde. For seks måneder siden behandlede biskop Peterson arbejdsproblemet.

For nogen tid siden bragte en mor sin søn, Freddie, til LDS-hospitalet, hvor han skulle opereres. Sønnen blev opereret, og alt gik godt. Den aften henvendte Freddies mor sig til oversygeplejersken kl. 19 og sagde: „Jeg vil gerne hjem nu, men jeg vil bede Dem se til Freddie hver halve time.“

Sygeplejersken sagde: „Jo, vi skal nok se til ham på sædvanlig vis, men vi har ikke tid til at gøre det hver halve time.“ Moderen sagde: „Hvis De ikke vil kontrollere hans tilstand hver halve time, så tager jeg ikke afsted. Jeg bliver her hele natten.“

Sygeplejersken sagde: „Det er ikke nødvendigt, at De gør det. Jeg skal nok personligt se til ham hver halve time.“ Og så tog moderen hjem. Hospitalet har en hovedafdeling med to lange sidegange. Freddie lå i det sidste værelse. Klokken 19,30 gik sygeplejersken hen ad ad den lange gang, kikkede ind ad døren og spurgte: „Freddie, har du det godt?“

Han svarede: „Jo tak, jeg har det fint.“ Hun gik igen ned ad gangen og klokken var nu næsten 20. Hun vendte om

og gik tilbage til Freddies værelse og spurgte: „Freddie, har du det godt?“

Han sagde: „Alt er i orden.“

Hun gik påny den lange vej tilbage til sit hovedkontor. Hun gjorde det klokken 20,30, klokken 21,00, klokken 21,30 og klokken 22,00. Tilslidst tænkte hun: „Jeg får ikke noget arbejde lavet. Jeg kommer til at have et andet system med at se til Freddie.“

Hun bestemte sig til at bruge lokaltelefonen. Hun trykkede på knappen til Freddies værelse og sagde: „Freddie, hvordan har du det?“ Ikke en lyd. „Freddie, hvordan har du det?“ Der skete intet. „Freddie, har du det godt – svar mig nu.“

Og en meget svag stemme sagde, „Jo, du tykke mur, hvad vil du?“

Når vi taler om arbejdsløshed – biskop Peterson talte om det ved sidste konference, og jeg nu idag – så tror jeg ikke, at vi taler til en mur; men gentagelse er en god læremester.

Vi lærer hele tiden, og vi er fra begyndelsen blevet belært om, at en mand bør have fuldstændig selvtilid og være i stand til at sørge for sig selv og sin familie. Det er et sandt og evigt princip. Mange i kirken har opnået en sådan fuldstændig selvtilid. Hver enkelt har ansvaret for at klare sit eget behov for beskæftigelse. Og alligevel må vi som kvorum- og wards-ledere somme-tider tænke over dette princip, hvor vi unddrager os vort ansvar, idet vi mener, at den enkelte kan klare sine egne problemer. Men sagen er, at vi har et stort ansvar. For at vi kan forstå og leve op til det ansvar, vil jeg gerne nævne to principper med hensyn til arbejds-situationer:

1. Det er rigtigt, at hver enkelt behøver selvtilid.
2. Det fratager ikke kvorummet og andre wardsmedlemmer for deres umiddelbare pligt over for den enkelte.

Når som helst et medlem af wardet mister sit arbejde, har den pågældende først og fremmest ansvaret for selv at finde et nyt arbejde. Når han er ude af stand til det, bør hans familie hjælpe. Kvorum- og wards-hjælp bør tilbydes lige fra begyndelsen, dvs. lige så snart den pågældende er uden arbejde. Jo længere tid der går fra man mister sit arbejde til man finder et nyt, des vanskeligere er det at finde arbejde. Adskillige forhold spiller ind.

1. Den pågældende mister sin selvtilid.
2. Presset – det mentale, fysiske og økonomiske – forværker sindet og gør det vanskeligt at tænke.
3. Ens vurdering af sit eget værd reduceres betydeligt hver eneste dag.
4. Det omdømme, der gives den, der søger arbejde, af omgangskredsen og mulige arbejdsgivere er dette: „Hvis han var noget værd, ville han have arbejde. Der må være noget galt med ham – jeg tør ikke engagere ham.“
5. Jo længere arbejdsløshedsperioden varer, des vanskeligere bliver det for den pågældende at begynde at arbejde igen, hvis han får mulighed derfor.

I en tale om „Frihed, en frygtelig risiko“, berettede Harvey Jakobs dette: „I en japansk roman, der udkom for en del år siden, falder hovedpersonen,

der går omkring i en fremmed landsby, i en udgravning. Mad og drikke bliver hejst ned til ham, men ingen stige. Han ønsker desperat at komme op. Han tigger sine fangevogtere om at få lov at gå. Han prøver at slå en handel af med dem, men det lykkes ikke. Der går måneder. Tiggeriet, den daglige dont bliver en vane. Efter lang tids forløb får han sit ønske opfyldt, nemlig at det, han af al magt har stræbt efter både dag og nat – frihed til at komme ud af sit hul og gå sin vej i frihed.

Pludselig bliver han bange, skræmt ved tanken om at skulle stå ansigt til ansigt med verden uden beskyttelse. Han kunne fare vild, forestiller han sig. I den lille udgravning var han i det mindste beskyttet mod ukendte farer. Nu forstår han, at frihed ikke er en belønning men en frygtelig risiko."

De af os, som aldrig har været uden arbejde, vil finde det vanskeligt at forstå den mentale ængstelse og manglende selvtilid, der kommer af lang tids arbejdsløshed. Platon sagde, at den allervigtigste del af et hvilket som helst projekt er selve begyndelsen. (Se *Republikken*, bind I)

Og hvad kan der så gøres af kvorummet og wardet for at løse arbejdsløshedsproblemet for medlemmerne, og hvordan gør vi det?

I. Stavspræsidenter og biskopper, I må instruere jeres savs- og wards-velfærdsteneste-komiteer specielt med hensyn til de principper vi fortæller om i disse velfærdsmøder under konferencen.

II. Kvorumspræsidenter og biskopper, kontakt øjeblikkelig det medlem, der er uden arbejde, så snart han står arbejdsløs. Vær ikke til søndag. Tilråd de arbejdsløse til at gøre følgende (nogle af disse forslag vil måske ikke være relevante på lokalt plan, men principperne er universelle. Benyt enhver mulig *personlig* kontakt):

A. Beslut dig til at gå igang med at søge arbejde. Stå op hver morgen kl. 7, tag et bad, gør dig i stand, hold bøn og spis morgenmad og tag afsted klokken 8 på jagt efter arbejde. Brug adskillige timer hver dag på at finde arbejde.

B. Mens du søger efter arbejde:

1. Lav en slags anbefaling, der ser professionel ud. Kvorummets eller

wardets specialister kan hjælpe dig med at udarbejde den.

2. Hvis det vil være passende, sender du en sådan anbefaling, alt efter hvilken slags arbejde, du søger, til firmaer, der anviser arbejde, til ledere, eller til mulige arbejdsgivere.
 3. Sæt dig i forbindelse med firmaer eller forretningsvirksomheder, hvor du tidligere har arbejdet. Ring og træf aftale om et møde.
 4. Gennemgå avisernes annoncer for ledige stillinger – og glem ikke aviserne fra andre byer og landsdele.
 5. Henvend dig til arbejdsansøgningen.
 6. Gennemgå telefonbogens lister over firmaer i den branche, som du er kendt med.
 7. Besøg familie og bekendte, som eventuelt måtte kende til en ledig stilling.
 8. Brug et længere stykke tid (mindst ½ time) til at bede og meditere om, hvor du vil være i stand til at finde arbejde. Du vil blive inspireret og ledet.
 9. Læs noget, som vil styrke din tro og tillid, som f.eks. skrifterne og succes-motiverende bøger.
 - C. Plantæg og skitsér nøjagtigt, hvad du vil foretage dig de næste dage i din jagt efter arbejde. Og her er der igen en chance for at benytte en eller flere specialister, der kan foretage kreativ tænkning og føre samtaler med den arbejdsløse.
 - D. Klæd jer passende til samtalen med en mulig arbejdsgiver. Det giver selvtillid og skaber et godt første-håndstryk. Vær villig til at begynde fra bunden og arbejd dig selv op. Vær villig til over for en ny arbejdsgiver at bevise, at du duer til noget.
 - E. Betal tiende, selvom det måske er alle de penge, du har. Du trænger til Herrens velsignelser, og dette er en måde at sikre dig dem.
- III. Kvorumspræsidenter og biskopper: Tal med den arbejdsløse og:
- A. genopbyg hans selvtillid.
 - B. giv ham instruktioner som tidligere omtalt.
 - C. læg hænderne på hans hoved og giv ham en særlig velsignelse, hvis han beder derom.
 - D. stil kvorummets og wardets hjælpere til rådighed efter behov.
- IV. Hvis intet arbejde viser sig straks,

så hold dig nær til den pågældende, så han altid har nogen, han kan snakke med om sin prøvelser, og kan holde ham til positive tanker.

V. Hidkald så mange specialister, som det er nødvendigt, for at hjælpe. Den bedste hjælp er naturligvis kvorummets samlede talenter. Samtlige medlemmer af kvorummet bør tildeles opgaver med det formål at finde ledige stillinger.

VI. Der findes tilfælde, der nødvendiggør kvorummedlemmernes hjælp, mens den pågældende omskoles – eller kvorummet kan anmodes om at hjælpe med ved at sætte et medlem i gang med en virksomhed.

Kvorummets og wardets velsignelser i dette, er at i stedet for, at et menneske føler sig fortabt og alene, så vil han føle, at der er hundrede mennesker eller flere, som hjælper ham til at finde arbejde. Wardets velfærdstjenestekomité drøfter den enkeltes behov. Hver enkelt medlem af kvorummets eller gruppens præsidentskab involverer øjeblikkelig kvorummets eller gruppens medlemmer i at finde arbejde. På den måde vil hele præstedømmegruppen blive involveret i at prøve at finde en ledig stilling.

I 1937 sagde ældste Harold B. Lee, „Det må visse vel være tydeligt for enhver, at ethvert skridt en arbejdsløs tager, bort fra sit kvorums omgangskreds, bringer ham længere væk fra et muligt arbejde.“

Når det er nødvendigt, bør hele wardet involveres. Hvis vi gør det, gør vi en 100 gange så stor indsats, vi har 100 gange større mulighed for succes. Det er én ting at tale om et problem og noget helt andet virkelig at gøre noget for at finde en løsning. Wardenes velfærdstjeneste-komiteer er oprettede for at opnå resultater. Et kvorum og et ward, der heltud er forenede i faste, bøn og arbejde for én, som er uden arbejde, vil udrette mirakler.

En fange blev i et fængsel eskorteret ned ad gangen mellem cellerne. En af de indsatte spurgte ham, idet han kom forbi, hvor han skulle hen. „Til den elektriske stol,“ svarede han. „Nå, ja må du få kraft til at klare det, du gamle!“

Vi får større kraft til at klare det, når vi involverer kvorummet og wardet.

TV-kamera sender konferencens budskaber ud over U.S.A., Canada og Filippinerne.

Ethvert ward bør have et virksomt arbejdsanvisningssystem. Det omfatter den enkelte, kvorummet, wardet, staven, regionen og de til rådighed værende offentlige hjælpemidler. Nogle områder har kirkelige arbejdsanvisningscentre, men de er oprettede, hvor kvorum og ward ikke har påtaget sig den fulde forpligtelse, fordi præstedømmet *ikke har* acceptere og ikke efterlever eller udfører det, som Herren vil have, at vi skal gøre. Hidtil har proceduren fra kvorum til wardet, til staven og til regionen været for langsom. Ikke fordi princippet er forkert, men fordi præstedømmets ledere ikke fungerer på rette måde inden for dette område af deres forvaltning. Stillinger går folks næse forbi på grund af for lang tid mellem konstatering af ledigt arbejde og kontakt med den arbejdsledige.

Vi medlemmer i kirken forstår endnu ikke helt kvorumsorganisationen. Når vi gør det, vil vi opdage, at der vil strømme en „kraft“ gennem hele kirken, som vil elektrificere verden. Præstedømme-kvorummet er Herrens organisation for mændenes og brødrenes broderskab i riget. Kvorummet skal først og fremmest fungere som hjælp for kvorumsmedlemmernes åndelige vækst og udvikling. Hvert enkelt kvorumsmedlems timelige velfærd er også noget, som de øvrige kvorumsmedlemmer er ansvarlige for. Der findes et helligt broderskab i et godt kvorum, der binder medlemmerne sammen med bånd, der er stærkere end stål. Kvorummet er et barmhjertighedens broderskab, hvor „Kristi rene kærlighed“ hersker. Når denne „barmhjertighed“ gennemsyrrer alt, hvad der foregår, så har

hvert eneste medlem en kristen interesse i hvert enkelt af de andre medlemmer. Kvorumsmedlemmerne føler vægten af de bryder, deres arbejdsløse broder må bære, som om det var dem selv, der var arbejdsløse. De motiveres til handling. Kvorummets indsats samordnes og ledes af kvorumspræsidenten.

Biskoppen, der gennem sin rådgiver er ansvarlig for personlig velfærdssager, har pligt til at samordne anstregelserne for at finde stillinger uden for kvorummerne.

Gud velsigne jer, vore elskede ledere, at I må have barmhjertighed over for de uheldigt stillede, en barmhjertighed, der er Kristi sande kærlighed. „Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærligheden.“ (1. Kor. 13:13) I Jesu Kristi navn. Amen.

SØSTER BARBARA B. SMITH
Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

En udfordring til hjælpeforeningsledere om at bidrage til at opnå målet for forrådslagre og hjemmeproduktion gennem undervisning af mini-klasser.

Hun har intet at frygte for sit hus...

Mine kære brødre og søstre, sidste juli besøgte seks stavs-pjælpeforeningspræsidenter mig på mit kontor. De var allesammen fra Idaho-sta-ve, der var blevet ramt af Teton-oversvømmelsen.

De talte om det arbejde, der var blevet udført, og den kærlighed, der var blevet udvist af præstedømme-frivillige, og også om den tjenestegering, der var blevet udvist af utallige hjælpeforenings-kvinder, som vaskede, skrubbede, gjorde rent, lavde mad, passede børn og udførte andre livsvigtige opgaver for den frygtelige katastrofes ofre.

Mens disse søstre fortalte, løb mange tanker gennem mit hoved. Jeg tænkte på en af de smukke skulpturer i hjælpeforeningens Nauvoo-monument – en kvinde, hvis hænder er kærligt udstrakte, en stilling der er typisk for en kvinde, der omtales således i Ordsprogenes Bog:

„Hun rækker sin hånd til den arme, rækker armene ud til den fattige“ (Ordspr. Bog 31:20).

Jeg genkaldte mig mit eget besøg i oversvømmelsesområdet, hvor jeg så en stor sal i en kirkebygning med borde med godt tøj, tydeligt afmærket og sorteret efter størrelse. Et andet værelse med omhyggeligt stablede fødevarer – beholdere med hvede, tør-mælk, konserveret frugt og ikke-fødevarer – alt sammen skænket af mennesker i spontan kærlighed og gavmildhed. Jeg huskede på den kærlighe-dens ånd og den fællesskabsfølelse, der herskede, da medlemmer i de nær-liggende egne, der ikke var direkte be-

rørt af oversvømmelsen, åbnede deres hjem og delte deres fødevarer og andre varer med oversvømmelsesofrene. Jeg tænkte dengang på, hvilken vel-signelse det var, at de, som havde været lydige over for brødrenes råd, havde tilstrækkelige lagre til, at de kunne dele med oversvømmelsesofrene. Denne dyrekøbte erfaring har været en lektie for hele kirken om at være beredt og leve sparsommeligt.

Lad os nu overveje, hvad vi som hjælpeforeningsledere må gøre det næste halve år for at hjælpe os allesammen til at få samlet det forråd, general-autoriteterne har sat som mål for os.

For det første, hjælp søstrene til at vurdere, hvor langt de er kommet med denne opgave. Har deres familie nået det fastsatte mål? Er de nået halvtvejs mod målet? Måske er nogle blot lige begyndt, mens andre endnu ikke ved, hvor de skal begynde.

For det andet, forkynd principper for opbevaring:

1. Grundelementerne i fødevarerfor-råd. Blandt årets beholdning af de vigtigste fødevarer bør være livsvigtige fødevarer, som kan opbevares i lang tid: korn (hvede, ris, majs og andre lignende sorter); tørmælk, tørfisk eller protein-vegetabilier som bønner og ærter og andre slags friske, konserverede, tørrede eller eddikesyltede frugter og grøntsager; sukker eller sukkererstatning som f.eks. honning, nogle former for fedt; salt og vand. Friske, søde kartofler eller almindelige kartofler, samt levende høns, grise eller fisk må tages i betragtning som lagrevarer i nogle dele af verden, hvor det er

vanskeligt at opbevare fødevarer. Husk at regelmæssig brug af hel hvede er vigtig for opbygning af fordøjelses-mæssig tilvænnning til grovfoder.

2. Det vigtigste i tøj og brændselsfor-råd.

3. Nødlager. I kunne eventuelt over-veje et nødlager, hvor varerne kan hentes uden varsel, som f.eks. vand, fødevarer, der ikke behøver at nedkøles eller koges, nødvendig medicin, et sæt ekstra tøj til hvert enkelt familie-medlem, en førstehjælps håndbog og førstehjælpsforbindingskasse, en økse, skovl og et tæppe. Sådanne ting kan benyttes, når en familie eller enkelt-personer er nødt til at flygte for en katastrofe eller opholde sig i beskyt-telseskælder. Det er også klogt at have familiens vigtige papirer og dokumen-aer i en mappe eller taske, så de kan hentes uden forvarsel.

4. Udvidet forråd. Nogle familier øns-ker måske at udvide deres forråd til også at omfatte fødevarer og andre daglige fornødenheder, som kunne dække det fulde ernæringsmæssige behov og give mulighed for afveksling og personlige ønsker med hensyn til diæt og levemåde. Det vil være ting, som normalt benyttes i dagliglivet, og af hvilke der regelmæssigt købes ind. Jeg gentager, at hjemme-forrådslageret bør bestå af ét ård forbrug af de grundlæggende fødevarer, tøj og, hvor det er muligt, brændsel. Når dette mål er nået, er nødhjælpsforsyninger og udvidet forråd ønskværdige.

I hele vort forrådsprogram er kvalitets-produkter, passende beholdere og op-bevaringsfaciliteter, passende opbe-

varingstemperatur og regelmæssig rotation vigtige betingelser. Nogle af de sidste indtrufne katastrofer, hvor medlemmer af kirken har været involveret, har vist, at der er behov for forskelligartethed i steder for opbevaring og for beholdere. Måske bør man ikke koncentrere al opbevaring i et bestemt område af huset, alt bør ikke opbevares i plastikbeholdere eller beholdere af metal, og heller ikke altsammen i glasbeholdere.

I min tale i april 1976 gav jeg en oversigt over otte forslag til emner for hjælpeforeningens hjemkundskabs miniklasser. Lad mig gentage dem her: Hvordan man sparer regelmæssigt til forråd for forråd og nødlager.

Hvordan, hvad og hvor man opbevarer forråd.

Hvordan man opbevarer frø, bereder jorden og anskaffer passende redskaber til havedyrkning.

Hvordan man dyrker sine egne grøntsager.

Hvordan man henkoger og tørrer fødevarer.

Hvordan man lærer sin familie at spise sådanne fødevarer, som er nødvendige for bevarelsen af et godt helbred.

Hvordan man udfører de vigtigste former for maskin- og håndsyning, reparation af tøj og omsyning af tøj.

Hvordan man planlægger og laver næringsrige, tiltalende måltider ved hjælp af til rådighed værende levnedsmidler og sådanne, som man har på lager i forrådsammeret.

Må jeg også stærkt opfordre stavs- og distrikts-hjælpeforeningsledere til at opmuntre til gennemførelse af miniklasseinstruktion i, hvordan man bruger grundvarerne i forrådet i den daglige husholdning.

Jeg beder hjælpeforeningsledere sikre og studere godkendte materialer og forråd, passende til lokale forhold, kultur, klima og område; at rådføre sig med lokale præstedommeledere og lægge realistiske planer om opbevaringen kan variere i henhold til den enkeltes eller familiernes omstændigheder. Men de retningslinier, der findes i bulletinen: „Hovedpunkter i hjemmeforrådsprogrammet“, udgivet af Church Welfare Services Department, vil altid være nyttige. Den får fra Distributions Centret. Lokale universite-

ter og regeringsorganer kan også være gode hjælpekilder. (I Danmark kan henvises til bl.a. Statens Husholdningsråd, O. a.)

Vi opfordrer hjælpeforeningsledere til at udarbejde måder, hvorpå kvinderne kan hjælpe med ved kirkens velfærdsprojekter. Mange vil aktivt kunne deltage i produktionsprojekter og henkøbing. Andre kan foretage telefonoplysninger, planlægge og udarbejde tidstabeller og lignende. Det kan være nødvendigt at arrangere barnepasning for at sætte yngre mødre i stand til at arbejde ved projekter eller henkøbing. Mange unge mødre kunne passe børn for hinanden. Familier kan sammen udføre arbejdet på et produktionsprojekt og derved styrke broder- og søsterskabsbåndene mellem sig. Kvinder bør opmuntre deres familier ved at arrangere hjemmeaktiviteter og lægge planer, så familien får lyst til at være med. Kvindens indstilling og reaktion vil slå tonen an for hele familien og for andre. Hendes begejstring kan være smitsom, og udførelsen af sådanne opgaver giver hende gode muligheder for at belære om evangeliske kærlighedsprincipper og tjenestegering, om arbejde og selvtillid, om forvaltning og hengivenhed.

Når en søster deltager i velfærdsprojekter, føler vi, at flere velsignelser

kommer ind i hendes tilværelse, således som det udtrykkes i Hjælpeforeningens monument i Nauvoo for kvinderne, og hun vil blive åndeligt velsignet. Hun vil være et godt eksempel, som hendes børn kan følge. Hun og hendes familie vil blive velsignet fysisk og socialt. Desuden vil hjælpeforenings søstre i vor tid opdage, således som de første søstre i Nauvoo opdagede det, at der er en særlig velsignelse i at arbejde sammen med præstedommebrødre i kirken. Når de gør det, vil de komme til at genoplive og styrke det kammeratskabsmønster, der begyndte med Adam og Eva.

Det er min bøn, at beredelsen af kvinderne i kirken på det område, der hedder hjemmeproduktion og opbevaring, vil gøre os i stand til at gøre gavmilde med vore midler, hvis der bliver brug for det, og bringe større tryghed til individuelle såvel som til familier, således at vi kan blive som den gode husmoder fra Det gamle Testamente, som „intet havde at frygte for sit hus . . .“ (Ordspr. Bog 31:21). I Jesu Kristi navn. Amen.

Ældsterne Sterling W. Sill og Henry D. Taylor, de halvtjreds første kvorum.

Principperne for selvtilid og flid er noget fundamentalt i Herrens plan for timelig frelse — lige så vel som princippet om at „ære sin far og sin mor“

På min egen måde

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

På den måde vore moderne samfund følger den kurs, som førte til Roms og andre civilisationers fald, og bukker under for velfærdsstatens og socialismens bedrægende lokken, synes jeg ikke, at det er malplaceret at mig igen at lægge vægt på Herrens plan for hans dødelige børns timelige frelse.

For at fremhæve kontrasten mellem Herrens plan og nogle af de absurde tilstande i vore dage, vil jeg læse et udklip eller to fra mit kartotek.

Det første handler om et hippy-par, som spadsere nedad gaden. De havde begge langt hår og var iført typisk hippie-klædedragt, med usmykket, sandaler og pandebånd.

Den unge mand sagde til pigen: „Jeg går over og henter min arbejdsløshedsunderstøttelse. Så smutter jeg ind på universitetet for at se, hvad det er, der stoppede min check fra statens uddannelsesfond. Derefter vil jeg hente vores madbilletter. Imens kan du gå over til den kommunale klinik og se resultaterne af dine prøver; hente mine briller i sygekassens optik og gå på „socialen“ og ansøge om mere hjælp. Så mødes vi på Rådhuspladsen klokken 5 for at demonstrere mod det rådne samfund.“

Jeg klippede følgende ud af *Det Bedste* for nogen tid siden.

„I vor venlige naboby St. Augustine sulter store flokke af havmåger, mens der findes rigelig af føde omkring dem. Fiskeriet er stadig godt, men mågerne forstår ikke at fange fisk. I generationer har de været afhængige af rejefiskerne, som kastede levninger fra deres net ud til dem. Nu er fiskerne flyttet . . . Rejefiskerne havde skabt en velfærdsstat for havmågerne. De store

fulge havde aldrig bekymret sig om selv at lære at fange fisk, og de lærte aldrig deres børn det. I stedet for førte de deres unger til rejenettene. Nu sulter havmågerne ihjel. De smukke, frie fugle, som næsten symboliserer selve friheden, sulter ihjel fordi de fulgte princippet om at „få noget for intet“. De ofrede deres uafhængighed for en almisse. En del mennesker er akkurat ligesom dem. De ser ikke noget forkert i at tage imod almisser fra skatnerne i regeringens „fiskerflåde“. Men hvad vil der ske, når regeringen ikke har mere at tilbyde?

Hvad med børnene i de kommende generationer? Lad os ikke være godtroende måger. Vi må bevare vor selvopholdsdrift, vor evne til selv at klare os, vor sans for at spare og vor kærlighed til uafhængighed.“ (*Det Bedste* i 1950)

Og som modsætning et udklip med titlen: „Det var godt at der ikke var nogen, der kunne hjælpe pilgrimene.“ „De landede i en øde ørken. Ingen sociale boliger, så de skred til arbejdet og byggede deres egne huse. Ingen madbilletter, så de dyrkede selv den føde, de behøvede, og når de ikke havde nok, undværede de. Ingen frie skoler, så mødrene underviste selv deres børn. Ingen rekreatiønshjem — de havde for travlt med at arbejde. Ingen anti-militære optøjer — det forventedes, at alle gjorde sit bedste for at beskytte sit land. Ingen folkepension, overhovedet ingen form for understøttelse, undtagen det hver især skaffede sig. Men der var erstatninger. Ingen uro-stiftere, der krævede noget for intet. Ingen uvaskede elever, der fortalte deres mødre, hvad de skulle lære dem. Ingen ødsle bureaukrater, der hentede

deres lønninger af arbejdernes produktion. I virkeligheden intet andet end strengt arbejde for disse pilgrimme — og det var der masser af.

Kunne det betale sig? Vor levestandard beviser det.“ (Christian Economics, nov. 1972)

Nu til Herrens plan.

„Jeg Herren, udsprængte himlene og byggede jorden — og alle ting deri er mine. Og det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine. Dog skal det ske på min egen måde, og se, på denne måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge. Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed.“ (L. & P. 104:14-17)

De underliggende principper for Guds økonomi for den timelige frelse af hans hellige er klart åbenbart i disse skriftsteder.

Idet han erklærer sig selv for at være skaberen af jorden og alle ting deri, taler han om sig selv som den højeste og øverste godsbesidder. Han erklærer, at det er hans hensigt at sørge for sine hellige, og forkynder på samme tid, at „Jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod“. Han advarer os imidlertid om, at det skal ske på hans egen måde.

„ . . . og se på denne måde,“ fortsætter han, „har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.“ (L. & P. 104:16)

At følge hans måde er absolut nødvendigt i et velordnet samfund.

Vi sidste dages hellige ved, at alle mennesker er brødre og søstre — „ . . .

sønner og døtre født af Gud." (L. & P. 76:24) Og at vi er ansvarlige for hinandens velbefindende. Disse begreber fremsættes i alle evangeliets lærdomme. Vi ved, at alle denne besværlige verdens onder skyldes, at menneskene har forsomt at gøre, hvad Herren har befalede dem. Dette henfører til økonomiske problemer så vel som alle andre onder. Vi ved også, at den eneste kur mod dem er at „gøre alle de ting hvad som helst Herren vor Gud har og vil befale os." Vi ved at dagen vil komme, da „hver mand retfærdigt skal dele de gode ting på jorden i forhold til sin familie, efter omstændigheder, trang og forholdenheder." (L. & P. 51:3) Vi ved også at opnåelse af sådan lighed må vente til den tid, da alle mennesker villigt vil arbejde for at klare sig selv, og motiveret af kærlighed til deres medmennesker frit vil give af deres gods til de fattige og trængende," ifølge evangeliets lov. (L. & P. 104:18)

Det er enhver sidste dages helligs ansvar at arbejde og dele ud af det, han ejer til trods for verdens skiftende standarder. Vi må opretholde disse principper og være imod enhver forkløjning af dem. Vi må være omhyggelige med ikke at antage den almindelig accepterede praksis med at forvente, at regeringen, eller andre, skal forsyne os med livets nødvendigheder. Det er så almindeligt at trægte efter og modtage ikke fortjente goder i vort samfund at selv meget velhavende mænd, i besiddelse af midler til at skabe sig mere rigdom, forventer, at regeringen garanterer dem et udbytte. I valgperioder lover politikere ofte vælgerne at gøre noget, der koster staten penge, og hvis dette praktiseres verden over og gennemføres i ethvert samfund, vil dets borgere blive slaver. Vi har ikke råd til at lade regeringen være barnepige for os, selv om vi skulle have lovmæssig ret dertil. Det kræver for stort et offer med hensyn til selvspekt og i politisk henseende, samt timelig og åndelig afhængighed.

Lad os arbejde for, hvad vi behøver. Lad os stole på os selv og være uafhængige. Frelse kan ikke opnås gennem noget andet princip. Frelse er en individuel sag, og vi må udarbejde vor egen frelse, i timelig såvel åndelig ting.

Paulus' udsagn: „Af nåde er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv; Guds er gaven; det skyldes ikke gerninger, så ingen kan rose sig,“ er blevet misforstået. Nogle har fortolket det til at betyde, at gerninger ikke er nødvendige. Dette er en fejlagtig slutning. Sandheden er, at vi bliver frelst ved nåde først efter at vi selv har gjort „alt hvad vi kan gøre". (2. Nep. 25:23) Der vil ikke være nogen statsstøtte, som kan føre os gennem de perlesmykkede porte. Ej heller kan nogen komme ind i Det celestiale Rige, som resultat af et andet menneskes arbejde. Ethvert menneske må gå igennem porten, på grund af egen fortjeneste. Vi kan lige så godt lære dette her og nu.

Det første princip i Herrens plan vedrørende vor timelige frelse er derfor, at vi tager vare på os selv. Dette princip er så vigtigt, at Herren sagde til Adam, da han skulle forlade Edens Have:

„Fordi du har lyttet til din hustrus stemme og spist af frugten af det træ, om hvilken jeg befalede dig, da jeg sagde: Du må ikke spise deraf, skal jorden være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føde af den alle dit livs dage." (Moses 4:23)

Læg mærke til, at forbandelsen blev ikke pålagt Adam, men jorden for Adams skyld. Snarere end en forbandelse for Adam, var det en velsignelse for ham. Det førte ham og hans afkom ind på den eneste vej, der til slut vil gøre det muligt at opnå den fuldkomnehed, som Mesteren er i besiddelse af. Det faktum, at Herren forbandede jorden så den ville fremfringe „torne" og „tidsler" og derved krævede, at mennesket skulle arbejde for sit udkomme, var det for deres „skyld" ... eller til fordel for dem. Dette kan ikke fremhæves for meget.

Siden den begivenhedsrige dag i Eden, har Herren ofte fremhævet den kendsgerning, at personlig indsats er det grundlæggende princip i hans økonomi – både åndeligt og timeligt.

Lad os aldrig glemme, at Herrens måde at sørge for sine hellige på er: „at de fattige må opføres derigennem, at de rige bliver ydmyge." (L. & P. 104:16) De fattige kan kun højne deres vilkår, når de sættes i stand til at opnå uafhængighed og selvspekt gennem

deres egen flid og sparsommelighed. Det er vor pligt at sætte dem i stand til at gøre dette.

„... de rige bliver ydmyge", når de viser deres lydighed med det andet store bud – „Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:39) – ved at dele ud af deres gods „ifølge evangeliets lov til de fattige og trængende ..."

Udover at bibeholde vor uafhængighed og selvspekt gennem flid og ved at sørge for, at de, vi giver hjælp fra kirken velfærd, gør ligeså, så vidt de evner, må vi heller aldrig glemme at ære vores far og mor.

Eftersom vor forpligtelse til således at ære dem, ofte synes forsømt, og da belønningerne for at ære dem er så stor, og straffen for ikke at gøre det så alvorlig, vil jeg forklare vor pligt med hensyn til dette, ligesom jeg gjorde det i velfærdstjenestemødet, oktober 1974, med præsident Clarks ord: „Dette princip," sagde han, „går tilbage til Sinaibjerg. „Som I vil huske, var det der, Moses modtog de ti bud, og et af dem lød således: ‚Ær din fader og din moder, så dine dage må forlænges i landet, som Herren, din Gud, giver dig.' (2. Mos. 20:12) Jeg henleder først jeres opmærksomhed på budet og så på forjættelsen: ‚Ær din fader og din moder' – budet. Forjættelsen: ‚At dine dage må forlænges i landet, som Herren, din Gud, giver dig.'

Israël afveg fra dette bud, og på Frelserens tid var jøderne afvæget så meget fra det, at Herren benyttede lejligheden til at forklare det for dem og fortalte dem, hvad det betød. I husker, at ved en vis lejlighed kom jøderne – (d.v.s.) de skriffloge og farisæerne – op fra Jerusalem og prøvede som sædvanligt at lægge en snare for Frelseren ved at spørge ham, hvor hans disciple spiste med uvaskede hænder, modsat fædrenes lære og overleveringer. Frelseren besvarede, som han plejede, når nogen prøvede at lægge snarer for ham, deres spørgsmål ved at stille et andet, og det lød således: ‚Hvorfor overtræder I selv Guds bud for jeres overleveringers skyld?

Thi Gud har sagt: ‚Ær din fader og din moder ...'

Men I siger: ‚Hvis nogen siger til sin

fader eller sin moder: Det, du skulle have haft som hjælp fra mig, det skal være tempelgave, så behøver han slet ikke at ære sin fader eller sin moder. Således har I sat Guds lov ud at kraft for jeres overleverings skyld.' (Matt. 15:3-6, fremhævelse tilføjet)

Således lyder Mattæus' beretning. Markus erklærer faktisk det samme: *'Thi Moses har sagt: Ær din fader og din moder, og den, der forbander fader eller moder, skal lide døden.*

Men I lærer: Hvis en mand siger til sin fader eller moder: 'Det, du skulle have haft som hjælp fra mig, det skal være korban (det vil sige tempelgave) så tillader I ham ikke mere at understøtte sin fader eller moder dermed.' (Mark. 7:10-12, fremhævelse tilføjet)"

Dette betyder (forklarer præsident Clark) at i stedet for at udføre det ansvar, som Herren havde pålagt børnene, at de skulle sørge for deres forældre, var Israel faret så vild, at når en søn eller datter ønskede at frigøre sig for dette forsørgeransvar for forældre, sagde de til dem:

'Fra nu af . . . fornægter jeg mit ansvar, og hvad jeg giver dig er en gave (korban) og ikke givet ifølge Herrens befaling.'

I dag fristes man for ofte ifølge landets skikke til at overlade sine gamle forældre til det offentlige velfærd og lade staten drage omsorg for dem. Men for at vende tilbage til præsident Clarks behandling af emnet:

' . . . Efter at have henledt deres opmærksomhed på dette sagde Frelseren, ifølge Mattæus' optegnelser:

'I hyklere! med rette har Esajas profeteret om jer og sagt: Dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerte er fjernet fra mig Det er forgæves de dyrker mig, når de tærer lærdomme, som kun er menneskebud.' (Matt. 15:7-9, fremhævelse tilføjet)

Nu gentager jeg for jer, brødre, at dette bud er uden forbehold. Det gælder efter mit synspunkt Israel, hvorsomhelst Israel findes, og dets løfte såvel som dets befaling følger Israel i hvad land de end bor.

'Ær din fader og din moder, så dine dage må forlænges i landet, som Herren, din Gud, giver dig.' (2. Mos. 20:12, fremhævelse tilføjet)

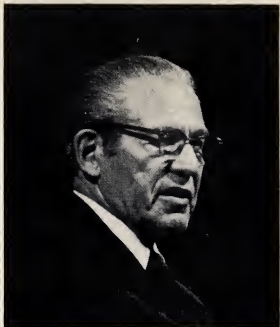
Dette vort land, Amerika, er Josefs udvalgte land. Jeg tror forjættelsen gælder her. I Mormons Bog fortælles der, hvad der vil ske med dem, som bor i dette land, hvis de ikke holder Guds befalinger, hvis de ikke tilbøder Jesus Kristus, som er dette lands Gud. Han fortæller, hvad der vil ske os, når vi er modne i ugudelighed, og hvis vi er ulydige mod denne befaling givet af Herren, er vi således under den dømmelse, Herren har forordnet, og vi er ved at modnes i ugudelighed."

Præsident Clark sluttede denne særlige tale med denne påmindelse:

„Jeg har givet jer, hvad Herren har sagt. Vi må bruge vor handlefrihed med hensyn til, om vi vil adlyde eller være ulydige, og hvis vi er ulydige, må vi betale straffen.“ (*Fundamentals of Welfare Program*, side 3. Præsident J. Reuben Clark jr., 6. okt. 1944)

At Herren må give os visdom og mod til at forstå og efterleve dette vigtige princip beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Vi har det rigtige program til velsignelse for de nødlidende.

Gå og gør dit arbejde

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jeg synes, dette har været et stortartet møde. Jeg har aldrig overværet noget bedre i sin art. Hvis jeg var biskop nu, tror jeg nok, jeg ville gå hjem og gøre et bedre job, end jeg nogensinde har gjort før, idet jeg ville have en bedre forståelse af mine opgaver og være blevet bedre undervist i, hvordan jeg skulle udføre dem. Det er vigtigt, at vi kender vores pligt.

Jeg kunne godt lide at finde ud af, hvor mange biskopper her, der er blevet kaldet og ordineret siden konferencen i april; vil I være så venlige at rejse jer — alle nye biskopper. Tak skal I have. Det giver jer en idé om, hvorfor disse møder holdes på denne måde, for at I kan forstå jeres pligt og jeres opgaver.

Vil de hjælpeforeningspræsidentinder, der er blevet kaldet og indsat siden april-konferencen være så venlige at rejse jer. De er færre, men de er sandelig vigtige. Mange tak.

Det er godt med en repetition for dem, som har siddet længere tid i embedet. Vi tager hjem med større ønsker og en bedre følelse for arbejdet og med bedre evner til at udføre det.

Der var et par ting, der er nævnt her i dag, som især tiltalte mig. Det ene er, at materiel hjælp skulle være midlertidig, og åndelig hjælp permanent. Se, hvis vi vil gøre det, så må vi gøre alt, hvad vi kan for at skaffe folk arbejde, så de kan klare deres eget temmelige behov.

Der er en enkelt ting, som ikke er blevet fremhævet, men som er blevet

nævnt her til morgen, og det er den store betydning af at folk bevarer deres selvrespekt. Det er uhyre vigtigt. Hjælp disse mennesker på en sådan måde, at de vil føle, at de hjælper sig selv og bidrager til velfærdsprogrammet.

Når vi nu har haft dette møde, er mit råd til jer at I går og gør det, som I er blevet instrueret om at gøre. I er ansvarlige. Herrens værk på dette område, ja, i virkeligheden på alle områ-

der, hviler på jeres skuldre. Må Herren give jer styrke, mod og forståelse og erkendelsen af, at I er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med et program, som er passende for dem, som behøver hjælp, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

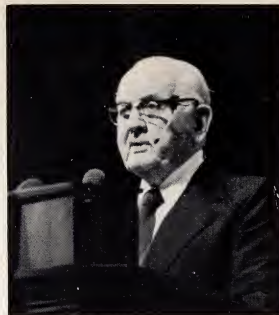
*Medlemmer af hjælpeforeningens kor
Som sang tredag eftermiddag.*

Omsorg for aldrende forældre og belæring af børn om arbejdsvaner fremhævet.

Om at elske hverandre

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Brødre og søstre, dette har været et yderst vellykket møde. Jeg har sidet helt betaget. Jeg ved, at vi ikke kom her for at blive underholdt; vi kom her for at blive instrueret. Jeg håber, at vi har taget det til os, der er blevet sagt på den måde, så vi vil tage de instruktioner, der er blevet givet os med tilbage til dagligdagen. Brødrene og søstre har givet en vidunderlig demonstration af, hvordan det kan gøres, hvordan vi burde gøre det, og hvad vi bør stræbe hen imod. Jeg husker temmelig svagt, at dette program ikke officielt var i gang da vi først flyttede til Arizona fra Salt Lake City, men uofficielt var det. I mange stave og ward fungerede programmet – til dels, som det var.

Jeg husker, at præsident Christopher Layton var præsident over staven, da vi kom til Arizona. Han var syg og døde snart efter. Min far overtog styret og blev stavspræsident. Jeg husker, at vi boede i et ét-værelses hus. Jeg tror nok, vi var ni dengang, og vi boede i det ene værelse i nogen tid. Så flyttede vi til et lille lerklinet hus nogle få husblokke derfra, hvor der var tre værelser. Taget var utæt, og ofte måtte vi sove i telt.

Og derefter købte vi et stykke jord på ca. 5 hektarer oven over kanalen. Det var overgroet med buske og ørkenplanter. Hvordan skulle vi få bugt med alt det ukrudt – det var problemet. Men før vi vidste af det myldrede det med brødre fra Central Ward, som var kommet adskillige miles fra med deres skovle og spader og økser, og de be-

gyndte straks at hjælpe os med at rydde de 5 hektarer. De kom fra Layton Ward, og de kom fra Pima Ward. De kom, næsten uden at vi vidste af det. Med hjælp fra min far, som var en meget dygtig arbejder og mine to ældre brødre havde vi snart stedet ryddet og det var rede til at blive tilsået.

Det var velfærdsarbejde. Det var ikke under samme ledelse. Det blev ikke stimuleret på samme måde. Men det var virkelig velfærdsarbejde, fordi enhver hjælp hinanden.

Min far var også meget lydhør. Han fandt ud af, at præsident Layton, som var begyndt at blive temmelig gammel, ikke havde hjælp nok til det, der skulle gøres, og han havde en stor frugtplantage. Så far samlede alle os børn sammen og med os alle vore kurve og spande, og med tilladelse fra præsident Layton, gik vi allesammen til hans plantage og plukkede frugten for ham. Der var mange medlemmer i familien Layton og vi var en stor familie. Vi delte den nedplukkede frugt og gik videre i programmet. Min dejlige mor vidste, hvordan man skulle få det til at slå til. Vi havde et forråds-kammer, og det forråds-kammer var altid fyldt med henkogt frugt og alt andet, man kunne tænke sig af det, man dengang kunne få.

Noget andet jeg kunne ønske at sige, er det der sker i Nauvoo i Illinois. Hjælpeforeningen har fået tilladelse til at rejse et monument, der vil blive til evig fryd. Vi vil gerne gøre det klart, at vi har godkendt det, og vi vil sætte pris på, om stavspræsidentskaber og

missionspræsidentskaber og biskopråd vil støtte foretagendet. Vil I venligst opmuntre søstre til at yde individuelle bidrag – ikke for store men alligevel tilstrækkelige og helt frivilligt. Vi håber, at I vil opmuntre søstre til at arbejde med dette program. Vi vil igen i aften nævne det til præstedømmets møde. Det er yderst vigtigt.

Præsident Marion G. Romney talte om det arbejde, som vore forældre var engageret i. Forleden dag hørte vi en historie til et råds-møde, som jeg lagde mærke til vakte brødrenes forbitrelse. Det var en helt retfærdig vrede over for det, der var sket, en mand havde været meget omhyggelig med at investere og derved opsparet hundreder af dollars til fordel for sin søde lille hustru, som havde hjulpet ham med at opspare dem. Men uheldigvis døde han først og var derved ude af billedet. Hans kone blev lidt ældre og en smule senil. Hun blev anbragt i et hvilehjem. Pengene gik til børnene, og hun havde det ikke godt. Måske forstod hun ikke fuldt ud alle de besværligheder, hun måtte igennem. Og alligevel, måske gjorde hun det. Med utilstrækkelig tøj og utilstrækkelig pasning og oplæring befinder den stakkels kvinde sig stadig på et hvilehjem. Såvidt vi forstår, besøger hendes børn hende *aldrig*.

Det må også være en smule vanskelig at besøge en mor, som gav sit liv for sine børn, som tilbragte mange, mange år med at opdrage og oplære dem og opspare penge til dem. Det må være meget vanskelig for dem at vise de-

res interesse for hende, når hun befinder sig i en situation, hvor hun har brug for kærlighed fra dem, som hun har elsket.

Dette er meget vigtigt, og jeg håber, at I bikopper ikke vil glemme det. Husk jeres medlemmer på, at de bør tage sig af deres fædre og mødre, selvom de skulle blive senile, og selvom de måske bliver vanskelige at passe. De skal passes; det er en del af Herrens program, fastlagt i samme øjeblik han organiserede denne verden.

Og så noget andet. Jeg husker for nogle år siden, at en ung mand og hans kone og små børn flyttede til vores kommune i Arizona. Som vi blev bekendt med hinanden, fortalte han

mig om sin aktive ungdom. Han måtte op om morgenen ved fem-sekstiden for at gå med aviser. Han måtte arbejde på gården og udføre mange ting, som stadig tumlede rundt i hovedet på ham. Så han sluttede sin beretning med disse ord: „Mine børn skal aldrig blive nødt til at gøre det.“ Og vi så hans drenge vokse op og man kunne ikke få dem til at gøre noget som helst. De unddrog sig arbejdet i kirken, og intet syntes til at have nogen betydning for dem.

„Du må ikke være lad,“ (se L. & P. 42: 42) sagde Herren. Dovenskab er djævelens værk, og vi er ikke gode ved vore børn, hvis vi er efterladende og lader dem unddrage sig arbejde, deres

muligheder for at tjene og opdrages til at gøre noget for sig selv og for andre.

Dette har været et vidunderligt møde. Vi er yderst taknemmelige for programmet, som det bliver ledet af biskop Victor L. Brown og hans rådgivere, søster Barbara B. Smith og hendes rådgivere. Vi er taknemmelige for deres vidunderlige indsats. Og vi er taknemmelige for det arbejde, der udføres af biskopråd og stavspræsident-skaber under ledelsen af dette storslåede program. Vi beder, at Herren vil velsigne jer i jeres arbejde fremover, således som det er blevet skitseret for os. Vi siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

MAY 19 1977

